

ALTINÇAĞ ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

BAGIMSIZLIK, HALK DEMOKRASISI VE SOSYALİZM YOLUNDA; MAOİZMLE YÜKLEN, KAZANACAGIZ

Partizan Sesi

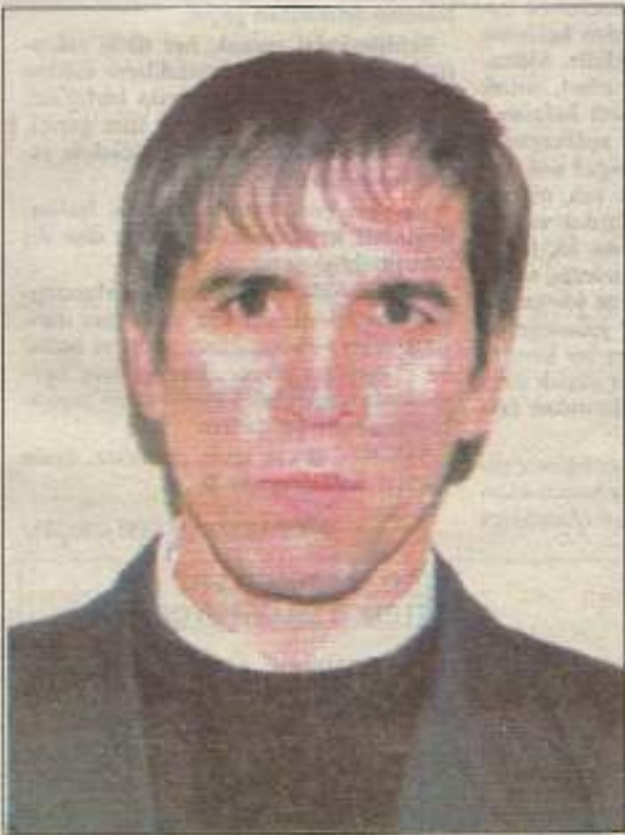
HEPİMİZ
BİRER
METİNİZ

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI:33 16-31 OCAK 1996 FIATI 40 000(KDV Dahil)

Korkular Onlarındır, Cesaret Bizim

Yok Oluş Onlarındır, Gelecek Bizim

**Güneşe
Yürüyenlerden
Mustafa Kaya
Şehit Düştü**

Sayfa 7'de

**Gazeteci
Metin Göktepe
Katledildi**

►Yıl 1996, günlerden
8 Ocak Pazartesi,
bir militan gazeteci
daha faşist Türk
devletinin kolluk
güçlerince
katledildi.

Sayfa 9'da

**Sabancı Center'da
Cezalandırma**

►Sabancı Holding'in Yönetim
Kurulu Üyesi Özdemir Sabancı,
Türkiye'nin en iyi "korunan"
binasında DHKC militanlarınca
bakıldığı cezaya çarptırıldı.

Sayfa 10'da

DAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN

Kavgamızın onur abideleri şehitlerimiz

Şehit denilince ilk başta akla savaşta ölmüş kişi gelir. Niçin, kim için, hangi dava uğruna öldüğüne çoğu kez bakılmaz. Çağımızın hakim sınıfı olan burjuvazi de şehitlik kavramının içeriğini kendi çıkarlarına uygun bir biçimde doldürmüştür. "Vatan-millet uğruna ölen şehittir" edebiyatıyla, yoksul halk katmanlarını kendi çıkarları uğruna savaşa sürmenin zeminini yaratmışlardır. İlkokuldan başlayarak çocuklara savaş ve kahramanlık eğitimi biçimi olarak verilmiş ve küçük yaşta çocuklar "şehitliğe" özendirilmeye çalışılmıştır. Böylece burjuvazi kitleleri kendi ideolojisine göre şekillendirmeye çalışmıştır.

Her savaşta ölen kişiye şehit denilir mi? Kuşkusuz bu sorunun cevabına hayır demek durumundayız. Nedenine gelince: Haksız bir savaş olan İkinci Dünya Savaşı yıllarında Hitler faşizmi dünyayı fetih uğruna bir çok ülkeyi işgal etti. İşgaller sırasında milyonlarca insan öldü. Ölenlerin çoğu işgale uğrayan ülkelerin insanları olsa da, Hitler faşizmine askerlik yapan insanlar da bu ölümlerden gereken paylarını almışlardır. Başka bir ülkeyi işgale giden, oradaki insanları öldüren, yakan-yıkan, vatanlarını talan eden, haksız bir tarafın piyonu durumunda olan kişi şehit olur mu? Tabii ki olmaz. Hitler faşizmine askerlik yapan birey, niçin savaştığını, savaşın amacını ve kime hizmet ettiğini bilmemektedir. Yaptığının doğru olduğuna ya inandırılmış, yada zoraki bu savaşa sürülmüştür. Tüm dünya halkları nezdinde nefretle anılan ve tarihe bir kara leke olarak geçen Hitler faşizminin kendisi uğruna savaşa sürüp öldürdüğü bu insanlara "şehit" demesi hiçbir şey değildir. Çünkü o insanlık nezdinde lanetlenmiştir.

Haksız olan emperyalist talan savaşlarının yanında bazı savaşlar da haklı savaşlardır, ki çağımızın en devrimci sınıf olan proletaryanın öncü müfrezesi komünist partisi önderliğindeki halk savaşını buna örnek olarak göstermemiz mümkündür. Haklı tarafta savaşanlar, kendi bireysel çıkarlarını bir kenara bırakarak halk için, ülkesi için sürdürdüğü dava uğruna ezen ve sömünlere karşı savaşmaktadırlar. Haklı olan bu cephenin karşısında bulunan bir avuç ezen, sömüren hakim sınıfların saflarında da savaşanlar vardır. Bunlar, burjuvazinin kendi çıkarlarını koruması için piyasaya sürdüğü piyonlardır. Çoğu kez niçin savaştıklarını, kime hizmet ettiklerini bilmemektedirler. Yani beyinleri burjuvazi tarafından yıkanmış, kişilikleri dumura uğratılmıştır.

Ülkemiz topraklarında da geçmişten bugüne sürmekte olan bir savaş vardır. Savaşın bir tarafı komünistlerin, devrimcilerin ve yurtseverlerin oluşturduğu devrim cephesidir, diğer tarafı da emperyalistlerin, komprador kapitalistlerin ve feodal toprak ağalarının oluşturduğu karşı-devrim cephesidir. Ülke topraklarında yıllardır süren bu savaşta binlerce insan öldü. Bu ölenlerin hem devrim cephesinde hem de karşı-devrim cephesinden olduğu aynı bir gerçekliktir. Karşı-devrim cephesinde savaşarak ölenlere ülkemiz hakim sınıfları sahip çıkarak "şehit" olarak ilan etmektedir. Devrim cephesinde savaşıp ölenlere ise ezilen emekçi halk ve öncüleri şehit demektedir.

Ülkemizin tüm pazarlarını emperyalizme açan, işçiyi iligine kadar sömüren, memuru aç bırakan, öğrenciyi har(älçilerle okutmayan, Kurt ulusuna milli zulüm uygulayan, binlerce köyü yakıp-yıkan, boşaltan, doğayı tahrip eden, insanları gözaltında kaybeden, gerillaların kulağını kesen, işkence yapanların, kasacası hakim sınıfların çıkarları uğruna askerlik yapan birine "şehit" demek, tarihe bir insanlık ayıbı olarak geçecektir. Diğer yandan "vatan-millet" teraneleriyle kandırılmış olsa da, aslında vatani emperyalizme peşkeş çeken, halka düşman, halkın kanıyla beslenen egemen sınıfların militarist gücü olmak, Türkiye ezilen halklarına karşı olmakla eşdeğerdir. O, bir avuç insan nezdinde "şehit" görülse de, çeşitli milliyetlerden ezilen halk katmanları nezdinde bir düşmandır. Gerçek şehitler, proletarya ve emekçi halk için hiç bir bireysel çıkar gözetmeden kendisini feda edenlerdir. Devrim için savaşıp şehit düşenlerdir.

Şehitlik kavramının içeriğini kasaca böyle doldürdükten sonra, proletarya ve emekçi halkın öncüsü Proletarya Partisinin Ocak ayının son haftasını **Parti Şehitleri Haftası** olarak ilan etmesi, anlamı, önemi ve bugün şehitlerimize layık olmanın ne anlama geldiğine bakmak gerekir.

Karşı-devrimci zorun sürekli olduğu ülkemizde, devrimci zor bunun panzehiri ve meşrudur. Zulüm ve zorbalık üzerine kurulu olan faşist Türk devletini yıkanın yola, proletarya ve emekçi halkın öncüsü olan Proletarya Partisinin devrimci şiddetinin zorunluluğunu kavramak durumundayız. Yine Proletarya Partisi önderliğindeki Kızıl Orduyu yaratmak, başından itibaren silahlı mücadelede ısrar etmek, faşist Türk devletini yıkanın biricik ve tomol yoludur.

Özellikle emperyalizmin "sosyalizm öldü, komünizm çöktü" safsatalarıyla, yeni dünya düzeni adı altında başlattığı kampanya sonucu ülkemizde düşman topyekün saldırıya geçerek devrimci cepheyi sindirip yok etmeye çalışmaktadır. Özellikle silahlı mücadelelerin esas olduğu ülkemiz koşullarında, Demokratik Halk Devrimi hedefli halk savaş stratejimizin bugünkü aşamadaki merkezi halkası olan Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşının yürütüldüğü alanlara karşı hakim sınıfların yoketme operasyonları daha da yoğunlaşmıştır. Buna karşılık kendisine devrimci-demokrat-ilerici-yurtsever diyen kimi hareketlerin, düşmanın ideolojik ve fiziksel saldırılar karşısında dizlerinin bağı çözümlere, düzen içinde kendilerine yer edinmeye çalıştıkları bir dönemde geçmektedir.

Proletarya Partisi kurulduğu günden beri devrimci şiddetin zorunluluğunu kavramış ve devrim için sınıf mücadelesinin engin denizine atılmıştır. 1972'de Proletarya Partisi kurucusu, Kızıl Ordunun Baş Komutanı İbrahim Kaypakkaya tarafından açılan kızıl güzergahta düşmanla dişe diş girilen kavgada başta Komünist Önder Kaypakkaya olmak üzere iki Parti Sekreteri, onlarca kadro ve üyesini, yüzlerce savaşçısını devrim mücadelesi uğruna şehit vermiş, veriyor ve daha da verecektir.

Şehitlerimiz devrim mücadelemizi ilerletmenin, yükseltmenin ve adım adım devrimi inşa etmemizin köşe taşlarıdır. Tohum olarak düştükleri ülkemizin devrim doğuran topraklarında filiz filiz

çoğalarak boy veren şehitlerimizi sahiplenmek, değerlerini yaşatmak, bize bıraktıkları kızıl bayrağı yere düşürmeden dağların doruklarında dalgalandırmak bugün her zamankinden daha önemli ve zorunludur.

Düşmanın ideolojik, ekonomik ve askeri saldırılarını yoğunlaştırarak arttığı bir süreçte bizlere düşen görev kat be kat artmaktadır. Elbetteki bizler de düşmanın bu tür kampanyalarının içini boşaltmak için, karşı kampanyalar geliştirerek cevap vermeliyiz. Bu saldırı kampanyaları yalnızca bazı özel günler, haftalar ya da aylarda sınırlı tutulmamalı, süreklileştirilmelidir. Ancak bu özel günler, haftalar veya aylarda devrimci kampanyalarımızı daha da yoğunlaştırmalı, sürecin anlam ve önemini bilince çıkararak o günleri düşmana zehir etmeliyiz.

İçinden geçtiğimiz dönemin kimi özgünlükleri olsada yapacağımız çokça pratik faaliyetler vardır. Bu özgünlüklerin arkasına saklanarak yapılması gerekenlerin yapılmaması devrim mücadelesini ilerletmez, giderek geriletir, durağanlaştırır ve yozlaşmayı kendisiyle beraber getirir. **Durağanlık ve yozlaşmanın panzehiri devrimci pratiktir. Özellikle bugün şehitlerimizin bu eksikliği büyük oranda hissetmekteyiz. Könye giden gidişatı durdurmanın tek yolu devrimci teoriyle donanmış pratiğin ta kendisidir.**

Bu süreçte pratiğe yönelme noktasında en büyük görev Proletarya Partisi aktivistlerinin omuzlarındadır. Öncü aktivistler bu görev ve sorumluluğu bilince çıkartarak, kendisini ve yaratacağı örgütlülükleri ona göre şekillendirmek zorundadır. Herşeyi biryerlerden bekleme mantığı acilen terk edilmelidir. Mücadelede zorluklar olacaktır elbet, ancak esas zorluklar, insanın kendi kafasının içindedir. İstedikten sonra aşılacak zorluk, geçilemeyecek engel yoktur. Malzeme yok, para yok, ev yok, olanak yok benzerindeki yakınmalardan vazgeçilmelidir. Unutulmamalıdır ki, faşist Türk devletinin, uçağına, tankına, topuna karşı kirmalarla başlatılan kavgaya geleneğinin takipçileriyiz. Bu geleneğe layık olmak için yakınmaları bir kenara bırakarak başta düşmandan olmak üzere, halk deryasının olanaklarından faydalanmalıyız.

Devrim mücadelesinde verdiğimiz şehitleri düşünelim. Onların yaşadıkları koşullar çok mu iyiydi? Tüm olanaklara sahipler miydi? Cevabı tereddütsüzce, hayırdır. İbrahimlerin kirmalarla savaşırken, halkın desteğiyle sahip olabildikleri bir tek tabancanın coşkusunu ve sevincini hatırlamalıyız. Bu hatırlama inanyonuzki bizlere çok şey öğretir. Yine 12 Eylül AFC'si yıllarında dağlarda bunca eksiklere ve yokluklara rağmen düşmana karşı direnen gerillaları anımsamak bize çok şey öğretecektir. Mermisi bittiğinde silahını düşmanın eline geçmemesi için, kayalara vurarak kıran komutan Mete'nin cesareti ve feda ruhunu şehitlerimizden öğrenmemiz gereken zengin-

liklerden bir tanesidir. Düşmanı silahsızlandırmak için iki kırık 7,65 mm silahla Kandıra Alayını basan, Tokat'ta düşman karakolunu imha edip, silahları kamulaştırmaya çalışırken hain bir kurşunla şehit düşen Baba Erdoğan'ı hatırla ve öğren...

Çatışma sonrası, kuşatılan evde mermisi bittiğinden vücudunu pimi çekilmiş bomba gibi düşmanın üstüne atan Emre Bilgin'in bu tavri halen hafızalarımızdadır. Daha sıralayacağımız yüzlerce örnekten bir kaçdır bunlar. Devrim mücadelesinin kolay olduğunu söylemiyoruz. Ancak komünist iradenin ve bilincin üstesinden gelemeyeceği hiç bir zorluk yoktur. Bu uğurda şehit düşmüş yoldaşlarımız bunun en güzel kanıtıdır.

Parti Şehitleri Haftasında yönümüz dağlara, alanlara ve sokaklara dönük olmalıdır. Dağların doruklarında kızıl kurşunlarımız düşmanın cephesini dövmeli, şehir varoşlarında sokaklar, caddeler sloganlarımızla, bombalarımızla, pankartlarımızla süslenip devrimin sentorsini oluşturmalıdır. Ve yine **Parti Şehitleri Haftasında** halkımızın kudretiyle kalkan yumruğumuz düşmanın ensesinde patlamalıdır. Bu bilinçle;

Şehitlerimizi anmak, her türlü burjuva, reformist, revizyonist, oportünist ve parlamentarist anlayışlara karşı mücadele etmektir.

Şehitlerimizi anmak, merkezi görev halkası olan Köylü Gerilla Savaşının içerisinde yer alıp mücadele etmektir.

Şehitlerimizi anmak, onlardan öğrenip, onların bizlere bıraktıkları kızıl bayrağı lekesiz bir şekilde düşmanın kalelerine dikmektir.

Şehitlerimizi anmak, her türlü yakınmalardan kurtularak zorlukların üstüne üstüne gitmekten, öncünün birliğine, bütünlüğüne karşı yönelen tüm gerici, yıkıcı tavırlara karşı aktif mücadele etmektir.

Ve yine şehitlerimizi anmak, bulunduğumuz her alanda düşmanla dişe diş vuruşmaktan geçer.

Parti şehitlerini anmaya hazırlandığımız bugünlerde bir kez daha tüm dünyaya devrim ve komünizm şehitleri önünde saygıyla eğiliyoruz, kavgalarını kavgamızda yaşatarak zafere kadar taşıyacağımıza söz veriyoruz.

Şehitlerimizin andı andımız, anısı Türkiye halklarındadır ■

BİR PARTİZAN SESİ OKURU

DAĞITIM ŞİRKETLERİ GAZETEMİZİ DAĞITMIYOR

SAHİP ÇIK-ABONE OL-ABONE BUL		
Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	240.000	48 DM.
1 YILLIK	480.000	96 DM.

YURTIÇİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaş, Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi:0097010/3
YURTDİŞİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaş, Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi:3002281/4

ADI : 6 aylık abone bedelini hesabınıza yatırdım.
SOYADI :
ADRESİ : 1 yıllık abone bedelini hesabınıza yatırdım.
TEL :

Faşizmin yeni yıl armağanı:

KATLIAM

Cezaevlerinde yaşananlar, gözleri mevcut gündemlerden uzaklaşarak için yapılan bir provakasyon değildir, aksine gözlerin başka gündemlere dönük olmasından faydalanılarak gerçekleştirilen bir katliamdır. Çünkü devleti her noktada itikayan ekonomik ve siyasi kriz, cezaevlerinde de devleti itikamıştır. Devlet, çözemediği açmazını özgür tutsaklara yüklemektedir. Hatta kimileri, komikleşme pahasına da olsa, daha da ileri giderek, tüm sorunları tutuklu bulunan on-onbir kişiye bağlamaktadır. Oysa gerçeğin yakıcılığı çok başkadır.

Sorun devletin yaşadığı ekonomik ve siyasi kriz ise ve buna bağlı olarak da devrimci halk muhalefeti karşısındaki açmazı ise, neden cezaevlerine yönelik katliam politikaları? Çünkü başta dağlar olmak üzere fabrikalarda ve şehir varoşlarında süren sınıf mücadelesi tüm keskinliğiyle cezaevlerinde de devam etmektedir. Faşist diktatörlük, cezaevlerine doldurarak sınıf mücadelesinden kopardığını sandığı onbinlere varan tutukluyu, rehabilite ve şiddet yöntemleriyle kişisizleştirerek esaret altına almak istemektedir. İşte böylesi bir durumda direnişlerinden taviz vermeyen özgür tutsaklar, bir boyutuyla zaferin müjdecisi sayılmaktadırlar.

Bu gerçeğin bilincinde olan faşist Türk devleti, uzun zamandan beri cezaevlerine yönelik olarak içinde katliamlarında yer aldığı özel politikalar geliştirmektedir. Şaşalı söylemlerle Umraniye Tabutluğunu açan faşist devlet, bu politikalarını hayata geçirmek istedi. Zaten daha önce de Buca Cezaevi'nde üç yigit devrimciyi katletmişti. Ancak ilk seferinde binikiyüz tutsağın açlık grevi direnişleriyle karşılaşan faşist devlet geri adım atmamak zorunda kaldı. Nevarki devlet, tam da Maoistlerin tespit ettiği gibi, yeni yıla daha önce hazırladığı planlarıyla giriyordu. Bu planlar katliam planlarıydı.

Umraniye Tabutluğundaki ilk girişiminde başarısız kalan devlet, 31 Aralık günü Bursa Cezaevi'nde bir komünisti katlederek halkımıza yeni yıl "armağanı" olarak sunuyordu. Açık darbelerle gerçekleşmeyen bu katliam; asker-idare-hastahane üçgeninde dönen keyfi uygulamalarla gerçekleştiriliyordu. Daha önceki 47 günlük açlık grevinde bedenen yıpranmış ve sağlığı bozulmuş olan Mustafa KAYA, "çıban başı" olarak görüldüğü için keyfi uygulamalar sonucu tedavisi engellenerek katledildi.

Aynı günlerde ayrı ayrı cezaevlerinde yatan iki devrimci de benzer şekilde öldürülmüştü. Bu katliamlardan sonra Umraniye Cezaevi'nde gerçekleşen katliam bardağı taşıran son damla olmuştu. Cezaevlerinde yükselen öfke sokağa taşıyordu. Çünkü faşist diktatörlük, yeni yıla ortalama güne bir insan düşecek şekilde katliam gerçekleştiriyordu. Faşist devlet bu katliamlarıyla iki şeyi hedefliyordu. **Birincisi;** yukarıda da belirttiğimiz gibi cezaevlerinde bulunan binlerce tutsağı kişiliklerinden soyutlayarak silikleştirmek. **İkincisi;** yapılan bu katliamları olağan şeylermiş gibi halka kanıksatmaya çalışmak.

Bu durum gerek içerideki tutsaklara, gerekse de tutsak yakınlarına ve devrimci-demokrat kamuoyuna görevler yüklemektedir. Bu görevlerin başında, her türlü saldırıya hazırlıklı olmak ve bu saldırılara karşı tavrı alıp direnmek gelmektedir. Burada Papaz Martin rollerindeki bireysel kaygılara yer yoktur. Çünkü cezaevine tıkmak için profesyonel devrimci olmak gerekmiyor; bu ülkede yaşamak ve enekçi olmak yeterlidir. Ülke onbinlere varan tutuklu sayısıyla adeta bir halklar hapisanesine dönmüştür. Bu rakama adli olayları da katarsak ellibinlere varmaktadır. Ki bu olaylar da toplumsal

sorunlardan bağımsız olmadığı gibi, tutuklu bulunan bu insanlar da her türlü insanlık dışı muameleye tabi tutulmaktadır.

Bu katliamlarda dikkat çekilmesi gereken bir nokta da, kimi tutsak yakınlarının "en azından için ucunda ölüm yok" gibi gerici yaklaşımlarıdır. Bu ülkede ölümün sebebi içeride yada dışarda olmak değildir. Ölüm ve ölümlerin sebebi faşist bir diktatörlük altında yaşamaktır. Artık bu gerçeğin farkına varılmak zorundadır.

Görevlerin başında, her türlü saldırıya hazırlıklı olmak ve bu saldırılara karşı tavrı alarak direnmek geliyor dedik. Bunun yanında, halk saflarında yer alan tüm kesimlerin yek vücutluğu ve en ufak bir saldırı karşısında hiç bir yerden hiç bir şey beklemeden anında harekete geçmesi ve tepkisini göstermesi önemlidir. Bunların önemi daha önceki açlık grevi sürecinde görüldüğü gibi, son cezaevleri sürecinde çok daha net ve çok daha berrak bir şekilde görülmüştür. İçeride tutsakların hazırlıklı olması ve dışarda halkın anında ve radikal tarzda tepkisini ifade etmesi devletin çok daha çabuk geri adım atmasına sebep olmuştur. Katliamın "sorumluları" hemen açığa alınmıştır.

Sorumluları kelimesini tırnak içine aldık, çünkü katliamın esas sorumlusu bu memurlar değil devlettir. Burada tipik bir devlet politikası vardır, bunun farkında olunmalıdır. Devlet, her halı yapar ve teşhir oluncada bir-iki memurunu gözden çıkararak "memurların hatası" deyip, ilgili şahısların kına tekmeyle vurur. Cezaevlerine ilişkin yaşanan süreçte de böyle olmuştur. Devlet gayet planlı, programlı bir katliam gerçekleştirdi. Ancak hesaplamadığı bir halk muhalefetiyle karşılaşınca, kendisini kurtarmak amacıyla, iki memurunu açığa aldı. Fakat Osmanlı'dan devraldığı bu oyun devleti ne kadar idare edebilir, burası meçhul. Çünkü halk artık bu tip oyunların farkındadır. Şu cezaevlerinde yaşanan süreç dahi bunu açığa çıkarmıştır. Şöyleki: Buca Cezaevi'nde bir katliam gerçekleşti ve devlet teşhir olma noktasına gelince suç memurlara yüklendi. Fakat tekrarında başka cezaevlerinde yeni yeni katliamlar olmuş ve sonrasında yine memurlar suçlu görülerek açığa alınmıştır. Burada ister istemez şu soru akla gelmektedir. Gerçekten memurlar mı suç işlemektedir, yoksa bu bilinçli bir devlet politikası mıdır? İşte katliamlara karşı gelişen devrimci halk muhalefetine açığa çıkardığı, bilinçli bir devlet politikası olduğudur.

Burada yakalanması gereken önemli bir halka da devrimci halk muhalefetine ait edici gücüdür. Bu gücü Ceza Ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Zeki GÜNGÖR'ün açıklamalarında görebilmekteyiz. Daha önceki süreçte, Buca'da jandarma erken davranışlarıyla Sağmalcılar'a "iyilik" dışındıklarını söyleyenler, sonraki süreçte Sağmalcılar'a saldırı bir yana bunun düşünülmeveceğini dahi ifade etmekteydiler. Bu sözü söyleyen Umraniye katliamında sokağa taşan öfkem, yani devrimci halk muhalefetine ait edici gücüdür. Faşist devletin farkına varmış olduğu bu gerçeği geniş halk yığınları da fark etmeli ve bu gücünü iktidara yönelik Halk Savasına almalıdır. Aksi halde kazanımlar ve geri adım atımlar dönemsiz ve geçici olur. Sorunların köklü çözümü iktidar değişimiyle mümkündür. Bunu sağlamakta Proletarya Partisi etrafında örgütlenen Halk Savasını geliştirmekte, yani işçi sınıfının önderliğinde köylülüğün toprağına kavuşması; Kürt ulusunun özgür bir şekilde kendi kaderini tayin etmesi; cinsler arasındaki eşitsizliğin ortadan kaldırılarak kadın-erkek eşitliğinin sağlanması; inanma ve inanamama özgürlüğünün sağladığı bir ortamda dinler ve mezhepler arasındaki eşitsizliğin ortadan kalkması ve halk gençliğinin hak ettiği değeri bulması anlamına gelen Demokratik Halk Devrimini ger-

çekleştirmekle olur.

Analık duygusuyla evladını sahiplenen bir ananın yerlerde sürüklendiği, kadınların ve çocuk yaşta gençlerin bayıltırmasına dövuğü; binlerce insanın tutuklandığı ve yer bulunamadığından kapalı spor salonlarına coplar arasında doldurulduğu; bir gazetecinin olaylara sırf demokrasi cephesinden baktığı için dövüldüğü; cenazelere gelen insanların zorla dağıtıldığı ve katillerin kirliliğiyle cenazelerin gömüldüğü bir ülkede faşist diktatörlüğe karşı mücadele yürütürken, reformizme ve revizyonizme karşı mücadele de elden bırakılmamalıdır. Reformizme ve revizyonizme karşı sağlam bir mücadele yürütmek, faşizme karşı mücadeleye zaafa uğratar. Bu yüzden reformist ve revizyonist hareketlerle "dost güçlerdir" diyerek hiç karşılaşmadan (ideolojik anlamda) barışık kalacağını sananlar yanılıyorlar. Hiç ayrı düşünmeden hep barışık kalmayı düşünenler reformizmin kendilerini çekeceği girdabı baştan kabullenmelidirler.

Açlık grevleri sürecinde "hükümet boşluğu var, duygusal davranıyorsunuz" diyen reformizmi, bu kez devleti teselliyle meşguldü. PKK girdiği reformist rota itibarıyla Dörtlerin ve Nevrozların ruhuna ihanet çizgisinde objektif olarak faşist devleti teselli ederken, ne kadar acınır durumda olduğunun farkında değildi. Uzlaşma zemininde onbinleri açlık grevine yatan PKK önderliği, sokaklarda ve harikat aralarında ölüm pahasına direnişe geçmiş insanları kendi gerici girdabına çekmeye çalışıyordu. Lafa gelince kendinden başka kimseyi beğenmeyen milliyetçi önderlik, bu gelişkinin mantığını kendi kütlesine nasıl açıklıyor acaba?

Reformizmin nelere kadar olduğunu bu süreçte izlerken, hükümetlerin, ipleri sahibinde birer kukla olduklarını bir kez daha gördük. Direniş süreçleri göstermişti ki, ortada bir hükümet boşluğunun olması, muhatapların olmadığı anlamına gelmez. Çünkü muhatap faşist devlettir ve bu mekanizmanın işleyiş hükümetlere bağlı değildir. Bu durumu Mehmet AĞAR alçağı dahi televizyon ekranlarından itiraf etmektedir. Bu da gösteriyor ki; sorun kişiler yada hükümetler sorunu değildir, mekanizma sorunudur. Faşist devlet mekanizmasıyla geniş halk yığınları arasında olan bir sorundur. Bu mekanizma alt edilip yerine yenisi konmadığı müddetçe bu ülkede yine insanlar dövülecektir, yine analar ağlayacaktır, yine insanlar sürgün olacaktır ve yine insanlar yeni yıl "armağanı" olarak katledilecektir. Bu yüzden mücadelemiz iktidarı hedeflemek zorundadır.

Yapılan anlaşmaların hemen ertesi gününde planlarının yeni adımlarını gündeme getiren faşist devlete karşı direniş mücadelesinde oluşturulan DETUDAP zorunlu bir ihtiyaçtı. Fonksiyonlarını yerine getirmeye çalıştığı bu süreçte DETUDAP'ı geliştirmek ve yaygınlaştırmakta görev olmalıdır. İstanbul'un dışına, başka şehirlere ve yurtdışına taşınması gereken DETUDAP, dost güçler arasındaki dayanışmaya da örnek teşkil etmelidir. Başka yerlere taşınan DETUDAP komiteleri devrimci, demokrat ve hümaniter kurum, kuruluş ve kişilerle ilişkiler geliştirerek tutsaklarla dayanışma faaliyetlerinde çok daha iyi fonksiyonlar oynayabilir.

Her hafta ziyaretlere gelen tutsak yakınlarını DETUDAP etrafında toparlamak ve harekete geçirmekte ikircikli davranmamalıdır. Eğer kabinlerde yapılan dost söhbeller dayanışma eylemlerine dönüşüyorsa çok anlamsız kalacaktır. Çünkü Anadolu insanı iyi gün dostu olduğu kadar zor günün de dostudur. Zor günün dostluğunu beceremeyenlerin ve yan çizenlerin dostluğu sahtedir, aldatıcıdır. Dostluk, derin bir kelimedir, bunun

layıkını yerine getirmek gerekir.

Devrimci tutsaklar cezaevlerinde direnirken ve yeni yeni direnişlere hazırlanırken molotof alevleriyle sokakta yerini alan gençlik, dönemin omuzlarına yüklediği ağırlığı hissetmelidir. Bir dağ doruğundaki mevzi arkasında ışıldayan gerilla namusunu gözden kaçırmadan kendisini yeni direnişlere ve kavgalara hazırlamalıdır. Toplumun dinamik kesimini oluşturan gençlik, faşist devlet tarafından potansiyel suçlu olarak görüldüğü ve ilk okuldan başlayan "Turkum, doğruyum..." antlarıyla faşizmin ideolojik bombardımanına tutularak psikopatlaştırılmaya çalışıldığını unutmamalıdır. Gençlik, bir cesedin başında hatıra fotoğrafı çekirmek istemiyorsa, kendi halkına cop kaldırıp dipçik vurmak istemiyorsa ve kendi halkının kızlarının ceset olmuş bedenine tecavüz etmek istemiyorsa devrim cephesinde yerini alıp molotof alevlerine karşılamak zorundadır.

Evinde barkında ve süsünde-püsünde olan kadınlarımız, sadece travesti olduğu için insanlara işkence yapılan bu ülkede, diğer kız kardeşleri cezaevlerinde ve sokak aralarında cop ve dipçik darbeleriyle cebelleşirken halen "umurumda mı dünya" diyebiliyorsa kendinden utanmalıdır. Ve bir gün kazara düştüğü işkencehanelerde kendisine en aşağılık muamele yapıldığında şaşırmasın. Dünya evin muafığı kadar dar ve aynadaki suretimiz kadar toz pembe değildir. Aynadaki suretimize bakarken, 1996'nın ilk gününde Bursa Cezaevi'nde bir yoldaşın ve peşi sıra gelen günlerde yedi güzel canın katledildiğini düşündük mü? Televizyon ekranlarında dayak yiyen ve mezar başında ağlayan şehit anasının görüntülerine bakarken vicdanımızı yokladık mı?

Cezaevlerindeki direnişlere destek vermek amacıyla sokağa dökülen halkımızın dayak yiyişini ve yerlerde sürüklenişini televizyonlardan izleyen diğer insanlarımız; copların şiddetini üzerimizde hissettik mi? Dayaklar arasında polis otolarına doldurulan insanları izlerken sokağa çıkıp direnişe katılmak istedik mi? Bugün bu acıları hissetmeyen ve paylaşmayan insanlarımız unutsun ki, yarın, sıra kendilerine de gelecektir.

Faşist diktatörlüğün özgür tutsaklara yönelik köleleştirme operasyonları, halkı köleleştirme operasyonlarından bağımsız değildir. Bu saldırılarının nedeni yaşamış olduğu yoğun ekonomik ve siyasi krizdir. Faşist devletin yaşadığı bu kriz, artık kendisini yönetemez bir vaziyete sokmuştur ve geniş halk yığınları hırsızlık içerisindedir. Faşist diktatörlük hemen her alanda daha üst boyutlarda saldırganlaşmaktadır. Ülkedeki egemen burjuvazi komprador nitelikli olduğundan bu krizi aşması mümkün de değildir. Her ne kadar faşist parti liderleri hemen her gün kriz aşma tantanası yapsada, kriz her geçen gün derinleşmektedir. Bu krizin cenderesinden kurtulmanın tek yolu vardır: **Demokratik Halk Devrimi**. Bu devrim gerçekleşmediği sürece faşist diktatörlüğün saldırıları ve katliamları kaçınılmazdır. Her dönemde olabilecek bu saldırılar ve katliamlar yeni dönemde çok daha boyutlu olacaktır ki, bu yüzden planları yapılmıştır. Bu planlarını uygulamak ve intikam almak için, Sabancı Center'de Özdemir Sabancı'nın infaz edilmesiyle gerçekleştirilen devrimci eylemi malzeme olarak şimdiden kullanmaya başlamışlardır.

O halde ne yapmak gerekir? Gerek devrimci tutsaklar açısından olsun, gerekse de dışarıdaki devrimci-demokrat muhalefet açısından olsun yapılacak olan en önemli şey: **Faşist Türk devletinin yapısını iyi bilmek, buna bağlı olarak gelebilecek saldırıları iyi hesaplamak ve bu saldırılara göre konumlanmak ve örgütlenmektir.** Geriye ise tek şey kalıyor, **direnmek ve alıtmak** ■

Ümraniye Saldırısı, Devrimci Direnişle Püskürtüldü

Partizan Sesi/İstanbul: 4 Ocak 1996 Emekçi halkın tarihine, devrimci tutsakların direnişleriyle sarsılan devletin, katliam için Ümraniye Cezaevi'ne saldırdığı bir gün olarak yazılacak. Devlet için bunalımın boyatıldığı günlerin başlangıcı olan bir gün. Devrimcilerin, bedenlen kaybettikleri ve her eyleminde ana-cakları 4 yoldaşlarının ölümsüzleştiği gün 4 Ocak. Daha önce de saldırmıştı faşizm, katletmek için ama özgürlük tutsaklarına yenilmişti. Buca'da, Ümraniye'de yenilmişti. Bu yenilgilerin öcünü almak için yeniden saldırdı Ümraniye Cezaevi'ndeki tutsaklara. Ancak, umduğunu bulamadı. Çünkü, kendi içinde yenilgiye uğrayacağını, devrimci tutsakların direnişlerini, bedenlen tutsak olsalarda teslim alınmaya cağını hesaba katmamıştı. Elinde bulunan güce, silahlara ve katil kolluk güçlerine güvenen devlet, yüreklerinden ve inançlarından başka silahları olmayan özgür tutsakların direnişleri karşısında ne yapacağını şaşırıyor. Faşist devlet, kendisini yenilgiye uğratan yüreklerin ve inancın, karşısında acizleşmekten, yaşarmaktan, şaşkınlık sorucunda kuduzlaşmış köpekler gibi sağa sola saldırmaktan başka yapacakları bir şey yoktur. Dört devrimciyi katletmekle yetinmeyen faşist devlet, yaralıların tedavilerini engelleyerek, cezaevinde bulunan tutsaklara, yiyecek vermeyip, elektrikliğini, suyunu keserek, kaloriferleri kapatarak intikamını almaya çalıştı. Bu şekilde tutsakları teslim alacağını düşündüyse de yine umduğunu bulamadı. Ancak bu saldırılar karşısında yenilgiyle çıkan devletin önümüzdeki günlerde yeniden saldıracığı, tutsakların direniş sonucu aldıkları hakları geri almak için her türlü yolu deneyeceği akıldan çıkarılmamalıdır. Zaten Genel Direniş savaşındaki süreçte meydana gelen olaylar bu tür saldırıların olacağı, Bayrampaşa'da, Buca'da, Ankara'da, Bartın'da düşmanın içinde düşmanı esir alan özgürlük tutsakları, varolan bilinçleriyle ve yürekleriyle düşmanı daha çok esir alacaklardır. Evet, savunmasız insanlara karşı silahlarıyla, coplarıyla giden devletin şakıdıkları kendi ilerinde devrimciler tarafından rehlin alınıyorlar ve devrimciler insanlık dersi vererek esir alınan insanlara nasıl davranılması gerektiğini öğretiyor, bu kan emici düzenin temsilcilerine. Bu direnişten sonra yaşadığı yenilginin acısını çıkarmak için yeni senaryolarda hazırlanmaya başlandı. Katliamların planlayıcısı ve uygulayıcısı olan polis ve kontrgerilla, direnişlerin yaşandığı cezaevlerindeki tutsakları hedef gösteriyor. Ümraniye Cezaevi'nde tutsakların fotoğraflarını önceden saldırılarına dağıtan kontrgerilla, aynı yöntemlerle yeni katliamlar peşinde koşuyor. Kontrgerilla şefleri direnişlerin yaşandığı cezaevlerindeki yenilgilerin sorumlusu olarak 10-11 kişilik bir grup insanı, öldürülmesi için hedef olarak gösteriliyor. Evet Ümraniye Cezaevi'ne 12 Aralık günü katliam saldırısında bulunan faşist diktatörlük, yediği şamarı intikamını almak için 4 Ocak günü aynı cezaevine yeniden saldırdı.

4 Ocak günü Ümraniye Cezaevi'ne, demir çubuk, oyp, kalas ve diğer aletlerle saldıran, polis, jandarma ve bir kısım gardiyanlar ele geçirdikleri tutsakları ölesine döverek 3 devrimciyi aynı gün katlederken 10'u ağır olmak üzere, 40'ın üzerinde devrimci tutsağı da yaraladılar. 4 Ocak günkü saldırıda Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen aldıkları darbeler sonucu şehit olurken, ağır yaralanan Gültekin Beyhan 11 Ocak günü yatığı Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde şehit oldu. Sömürücü sınıfların, temsilcileri tarafından 4 Ocak günü yapılan saldırının sayım verilmediği gerekçesiyle yapıldığı belirtilirken, özgürlük tutsaklarıyla görüşen İHD ve ÇHD'li Avukatlar söylensinlerin yalan olduğunu, aksine olay günü sabah saat 8.00'de sayım yapıldığını, daha sonra tekrar koğuşlara gelen gardiyan, jandarma ve polislerin saat 10.00'a doğru B-1 ve G-1 koğuşlarında bulunan tutsaklara saldırdığını, tutsakları hücrelere götürüp tekrar koğuşlara getir-

Saldırıdan sonra yaralı tutsaklar hücrelere konulurken öncelikle, devletin şakıdıkları hastanelere kaldırıldı.

diklerini söylediler. Saat 12:00 sıralarında C-9 koğuşuna, koğuş değişikliği gerekçesi ile tekrar girerek 7 kişiyi koğuştan alan askerler, bazı gardiyanlar ve polis, ellerindeki demir çubuklarla, coplarla tutsakların kafalarına, enselerine ve omuzlarına vurarak planladıkları katliamı gerçekleştirdiler. Saldırıdan haberinin olmadığını söyleyen Adalet Bakanlığı'nın sözcüleri, cezaevi yetkililerinin açıklamaları ile yalanlanıyor. Terörle Mücadele Şubesi Müdürü Reşat Altay'ın bizzat katliam saldırısını yönetmesi, saldırının kimler tarafından planlanıp uygulandığını rahatlıkla ortaya koyuyor.

Saldırıdan sonra ağır yaralanan ve durumları ağır olan tutsakların isimleri şöyle: Cengiz Çalıklar, Ağa Yıldırım, Akın Durmaz, Metin Turan Süleyman Acar. Saldırıda yaralanan ve Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırıldıktan sonra Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne sevkedilen tutsaklar ise şunlar: Caferi Sadık Eroğlu, Levent Nevruz, Haydar Özdemir, Muharrem Karademir, İlgün Özkoskun, Erol Arıkan, İbrahim Yerlikaya, Feridun Yücel Batu, Rasim Özyaş, Halil Acar, Ahmet Özdemir, Dursun Dil, İzzet Çetin, Oktay Yıldırım, Savaş Kırca, Çetin Dönmez, İsmail Bahadır, Metin Şimşek, Akın Olgun, Asım Özdemir, Turan Ada, Süleyman Metin, Barış Pehlivan, Halil Önder, Gökhan Gündüz, Malik Koparan, Kemal Gömi, Serdar Karacelik, Ahmet Geaç, Ahmet Çay, Cemalettin Gürzoğlu, Kazım Arslan, Mustafa Gök, Mustafa Atalay, Cahit Bedir, Ali Rıza Demir.

Ümraniye Cezaevi'ne yapılan saldırıdan sonra gelişen olaylar ise şöyle:

4 OCAK

Buca Cezaevi'nde bulunan TKP(ML)TİKKO, DHKP-C, TKP/ML, MLKP, YDKP, Ekim, PKK, PEK Rızgari, TİKB ve YRNK dava tutsakları cezaevindeki yeni bölümün tamamını işgal ederek 2 cezaevi müdürü, 1 Baş gardi-

yan ve 14 gardiyan rehlin aldılar.

Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde bulunan DHKP-C, TKP(ML), MLKP, THKP-C/HDÖ, TİKB, TKP/L, MLSPB, TKP, TKP/ML ve YDKP da va tutsakları I, J, K, L Bloklarını işgal edip barikatlar kurarak Ümraniye şehitlerinin direnişlerini desteklediler.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki 4.5. ve Bayanlar Koğuşunda bulunan tutsaklar, "Ümraniye Katliamının Hesabını soracağız", "Katliamlar, Baskılar Bizleri Yıldırılmaz", sloganlarını atarak Ümraniye saldırısını protesto ettiler.

Çanakkale Cezaevi'nde bulunan TKP(ML), DHKP-C, MLKP, TİKB, TKP/L, TKP, YDKP ve TKP(ML) GÖK dava tutsakları maltayı işgal edip sayım vermeme eyleminde bulunarak Ümraniye'den ve Sağlıkçılardan gelecek habere göre eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler. Kayseri Cezaevi'nde DHKP-C, TKP(ML), MLKP/KGÖ, TKP/ML dava tutsakları maltayı işgal ederek gece ve ertesi sabah (5 Ocak) sayım vermediler.

Cezaevlerinin yanı sıra emekçi yoksul halk ve demokratik kitle örgütleri çeşitli eylemliliklerle katliamları lanetlediler.

Yeniörsen Zafer Meydanında toplanan 100 kişilik kitle molotoflarla katliamı protesto etti. Müdahale etmek isteyen polisle çatışarak, katliamı lanetleyen çeşitli sloganlar atan kitle, polislin müdahalesiyle dağıldı. Polis, olaydan sonra, olay bölgesinden geçen 8 kişiyi gözaltına aldı.

Aynı akşam Okmeydanı'nda toplanan 50 kişilik kitle korsan gösteri yaparak Ümraniye katliamının hesabını soracaklarını belirttiler. DHKP-C, TKP(ML), TİKB ve DY'lerden oluşan kitle molotoflarla olay yerine gelen polise karşılık vererek ve atıkları sloganlarla eylemi sürdürdüler. Acizleşen polis uzaktan rastgele ateş açtı ve 2 kişi yaralandı. Protestocular eylemlerini başarıyla bitirerek olay yerinden ayrıldılar.

Analar, her zaman olduğu gibi oğulları için alanlara çıkarak onurlarını yalnız bırakmadılar.

ıldılar.

Aynı gece İstanbul'un değişik bölgelerinde iş yerlerine, bankalara vb. yerlere atılan molotoflarla Ümraniye katliamı protesto edildi.

Aynı akşam TKP(ML) militanları Esenler Karabayır'da 50 kişilik bir katılımla Ümraniye Cezaevi'ndeki katliamı protesto eden bir korsan gösteri yaptılar. Lastikler yakarak yürüyüşe geçen militanlar çeşitli sloganlar atarak olay yerinden uzaklaştılar.

5 OCAK

Sağmalcılar (Bayrampaşa) Cezaevi'nde bulunan DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML, TİKB, MLKP, YDKP, THKP-C/HDÖ, TKP, DY, YDP, Direniş Hareketi, TKP/L, HKG ve Ekim davası tutsakları Cezaevi 1. Müdürü ve 10 gardiyanı esir aldılar. Görüş kabiniinde yer alan camları kıran tutsaklar, 6 Maddelik talep listesi açıkladılar, bu talepler kabul edilene kadar direnişlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Aynı günün akşamı İHD'li avukatlar ve tutsaklar arasında süren görüşme anlaşmazlıkla sonuçlandı.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar sayıma gelen vardiya Müdürü, 4'ü bayan 14 gardiyanı rehlin aldılar. Buldukları koğuşa (5. koğuş) ve Bayanlar Koğuşuna barikat kuran tutsaklar, sayım vermeyerek sloganlarla direniş geçtiler. Cezaevleri Genel Müdürü ile yapılan görüşmeler sonucunda rehlin alınanlar 6 Ocak günü serbest bırakıldı. Ancak sayım vermeme ve barikatlarla direnme eylemine devam edildi.

Ümraniye katliamını protesto etmek ve katillerin yargılanması için Sultanahmet Meydanı'nda toplanarak suç duyurusunda bulunmak için Adliye Sarayı'na gitmek isteyen kitleye saldıran polis insanları coplarla dövmeye başladı. Rastgele insanlara saldıran polis bir çok insanın çeşitli yerlerinden yaralanmasına neden olurken 125 kişiyi de gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında avukatlar ve basın mensupları bulunurken, avukatlar aynı gün serbest bırakıldı. Geri kalanlar için DGM'den alınan 1 haftalık gözaltı süresinden sonra gözaltına alındıkları olayın DGM kapsamına girmediğine karar verilerek Sultanahmet Adliyesine devredilen ve 10 Ocak günü savduğa çıkarılan gözaltındaki insanların tümü serbest bırakıldı.

6 OCAK

Saat 17:30 sıralarında 200 kişilik bir kitle Nuretepe'de korsan gösteri yaparak katliamı protesto etti. TKP(ML), DHKP-C, TİKB, ve MLKP'li militanlardan oluşan kitle olay yerinden geçen İETT otobüsünü durdurup molotoflarla ateşe vererek yaktılar. Tamamen yanan otobüs kullanılmaz hale geldi. Ardından "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracakız Nuretepe Güzeltepe Halkı", yazılı pankartı açarak yürüyüşe geçen kitle 2. İETT otobüsünde ateşe verdi. Daha sonra lastikler yakarak barikat kuran göstericiler, olay yerine gelen polislerle molotoflarla karşılık verdiler. Daha sonra panzerlerle göstericilere saldıran polis, beraberindeki Özel Tim, Çevik Kuvvet ve sivil polislerle beraber mahallede bulduğu insanları rastgele toplayarak 50'ye yakın kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar arasında evden alınan sıradan insanlar ve aklı dengesi normal olmayan Nural Gölçek adlı bir kişi de bulunuyor.

Sarıgazi Meydanı'nda toplanan 100 kişilik bir grup öncelikle Ümraniye genelinde tüm cezaevlerinde faşist diktatörlüğe gerçekleştirilen baskı politikalarına ve Ümraniye Cezaevi'ndeki katliamı protesto eden bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasından sonra yürüyüşe geçen kitle, "Yaşasın Ümraniye direnişimiz", "Ümraniye şehitleri ölümsüzdür", "Özgür tutsaklar teslim alınmaz", "Kahrolsun faşist diktatörlük" sloganlarını haykırdıktan sonra herhangi bir müdahale olmadan dağıldı.

Aynı gün Hamburg'da başta Ümraniye Cezaevi katliamı olmak üzere cezaevlerindeki baskı ve katliamları protesto için şehir merkezinde bulunan Öger Türk-Tar adlı turizm bürosuna TKP(ML) militanları tarafından molotoflu saldırı yapıldı ve burada büyük miktarda maddi hasar meydana geldi. Aynı akşam "Hamburg ve Schleswig-Halstein Türk Dernekleri Koordinasyon Kurulu" binasına da molotof kokteyli atıldı. Olay yerine "Başta Ümraniye olmak üzere cezaevlerindeki katliamların hesabını soracağız TKP(ML)" yazılı bildiri ve kuşlamaları bırakan militanlar kayıp vermeden olay yerinden ayrıldılar. Her iki eylemde Almanya'daki bütün radyo, televizyon ve gazetelerde görüntülü ve resimli bir şekilde geniş olarak yer aldı.

Almanya'da NIZW bölgesinde TKP(ML), TİKB, Ekim, TKP/ML taraftarlarının organize ettiği ve KP-İÖ taraftarlarının da desteklediği bir korsan gösteri düzenlendi. Tarihi DOM Kilisesi önünde pankartlarla hareket geçen kitle çarşı merkezine yürüdü. "Cezaevlerindeki katliamların hesabını soracağız" pankartıyla yürüyen örgütler, 6-13 Ocak arasındaki günleri eylem haftası olarak ilan ederek dağıldılar.

Yozgat Cezaevi'nde bulunan tutuklu koçuş kaplarına vucararak ve sloganlar atarak Ümraniye katliamını protesto ettiler.

Öte yandan 5 Ocak'ta sayım verememe eylemi yapan Gebze Cezaevi'ndeki Devrimci-Sol tutsakları 6 Ocaktan itibaren 3 günlük açık grevde başladılar.

7 OCAK

Kayseri Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar daha önce başlattıkları direnişe, açık grevde başlayarak devam ettiler.

Maltepe ilçesine bağlı Gülsuyu Mahallesi'nde yaklaşık 300 kişilik bir grup tarafından "cezaevlerindeki devlet terörü" ve Ümraniye Cezaevi'nde faşist diktatörlüğün 4 devrimciyi katedmesini protesto etmek amacıyla korsan gösteri yapıldı. TKP(ML), DHKP-C, MLKP ve TİKB militanları tarafından yapılan korsan gösteriyle ilgili yapılan açıklamada; "Dost da düşman da bilsin, devrimci tutsaklar yalnız değildir. Bu anlamda tüm katliamların hesabını sorduk, sormaya devam edeceğiz" denildi.

Devletin "şeffaflı polisi" her zamanki gibi toplumun huzurunu sağlamak için iş başında.

Gösteri sırasında eylemcilere yaklaşılmayan kolluk güçleri, eylem bitikten sonra mahalleden rastgele insanları gözaltına alarak, hincını bu insanlardan çıkarmaya başladılar. Gözaltına alınanların kendileriyle bir ilgileri bulunmadığını açıklayan eylemciler, gözaltına alınmalarını bir an önce serbest bırakılması gerektiğini, aksi halde halktan insanların hesabını keyfi gözaltına almalarını sorulacağını belirttiler.

Almanya'nın Sterschanze tren istasyonuna bomba süsü verilmiş "Cezaevlerindeki katliamların hesabını soracağız TKP(ML)" yazılı pankart asıldı.

Aynı gün çeşitli devrimci gruplardan oluşan 50 kişilik bir kitle Bugz Havaalanı'nda gösteri yaparak, Ümraniye'deki katliamı kınadı. Aynı grup akşam üzeri de şehrin merkezinde bulunan kiliseyi kısa bir süre işgal etti.

Frankfurt'da TKP(ML), MLKP ve Devrimci Sol taraftarları tarafından Frankfurt Havaalanı basılarak, Türk Hava Yolları bürosu 1,5 saat boyunca işgal edildi. 100 kişiyle yapılan eylemde, açılan pankartın yanı sıra, Almanca ve Türkçe olarak yapılan basın açıklamalarıyla çevrede bulunan kitle bilgilendirildikten sonra işgal sona erdi.

Fransa'nın başkenti Paris'te bulunan Chamolyse Merkezini basan 50 kişilik TKP(ML) militanları korsan gösteri yaptı. Gösteriden sonra yolları bir süre trafiğe kapatan militanlar olay yerinden ayrıldılar.

Yine Hamburg'un işlek caddelerinden birinde bulunan köprüye cezaevlerindeki katliamları protesto eden TKP(ML) imzalı pankart asıldı. Ve caddeye benzin dökülerek, ateşe verildi. Cadde bir süre trafiğe kapatıldıktan sonra olay yerine bırakılan bildirilerde eylemlere devam edileceği vurgulandı. Barın Cezaevi'nde bulunan DHKP-C tutsakları 2 Müdür, Baş gardiyan ve 7 gardiyana rehlin aldılar. 3 gardiyana daha sonra serbest bırakan tutsaklar eylemi talepleri kabul edilinceye kadar ştrö-receklerini açıkladılar.

8 OCAK

Kocaeli CHP II binası işgal edildi. Saat 11.30'da Alinteri, Kurtuluş ve Partizan Sesi gazeteleri okurlarından oluşan bir grup, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik baskıları protesto etmek için İzmit (Kocaeli) CHP II binasını işgal etti. Binanın ön cephesine "Devrimci tutsaklara kalkan elleri kıracağız" yazılı pankart asan eylemciler, atıkları sloganlardan sonra bir bildiri okudular. Bildiride "Cezaevlerinde yaşananların Türkiye için geçiğinden ayrı düşünülmemeyeceğini" belirten grup, kendine devrimciyim, demokratım, yurtseverim diyen insanları cezaevlerinde sürmekte olan katliamlara karşı sessiz kalmamaya ve dayarlı olmaya çağırdı.

Yaklaşık 1,5 saat süren işgal, polislerin içeri girmesi ve işgalcileri gözaltına almasından sonra sona erdi. Gözaltına yoğun şekilde işkence gören eylemciler 11 Ocak günü say-

ASMININ SESİ

Alişan YAŞAR

Rakamların dili ve boykotun önemi

24 Aralık'ta yapılan genel seçimin kesin sonucunu, Yüksek Seçim Kurulu açıkladı. YSK açıklamasına göre:

Kayıtlı seçmen sayısı: 34.155.881

Kullanılan oy sayısı: 29.101.469

Geçerli oy sayısı: 28.126.993

Geçersiz (yani boş) oy sayısı: 976.476

Seçim sonuçlarının tablosu yukarıdaki gibi. Bu tablonun iyi analiz edilip, değerlendirilmesi gerekir. Yukarıdaki sonuçların egemenler açısından neyi ifade ettiği Partizan Sesi'nin önceki sayısında detaylıca tahlil edildiği için, bu kısmını geçiyoruz.

Esasen bizim bu yazıda dikkat çekmek istediğimiz, boykot politikasının yukarıdaki tablo doğrultusunda değerlendirilmesidir. Öyle ya, seçim öncesi, gazetemizin de içinde bulunduğu aktif boykot cephesi için çok şey söylendi. En önemlisi de, bu politikanın koşullardan kopuk, dolayısıyla subjektif olduğu iddiasıydı. Kuşkusuz bu iddia sahiplerine göre, boykot politikasının 24 Aralık'ta ağır bir yenilgi alacağıydı.

Yine bu kesimin hesaplarına göre, boykot politikası hüsrarla sonuçlanırken, katılımcılar, yani kendileri de büyük zaferler elde edeceklerdi.

Ancak, bunların evdeki hesapları tutmadı. Bütün ince politika yapma becerilerine(!), geleceği okuyan büyük öngörülerine(!) ve hindi gibi şişmeleğine rağmen, halk, sol adına, parlamento sevdalısı bu büyük politikacılarımızın (!) yüzünü güldürmedi. Bazılar için 24 Aralık akşamı hava karardıkça, yüreklerde karamaya başladı. 25 Aralık tarihinin takvimlerde yenni alınmasından itibaren, halkımıza tanrının lufu olan büyük öngörülere sahip bu politikacılarımızın süngüleri de iyiden iyiye düştü.

Ulkenin ulusal ve uluslararası konjonktürel tahlilleri yerine, sudan sebeplerle başarısızlıklar açıklanmaya başlandı sonraki günlerde. Oysa, ortalama bir zekaya sahip (komünist veya devrimci olmayı bir yana bırakın) sıradan bir demokratın bile kestirebileceği gibi, faşizmin hüküm sürdüğü Türkiye gibi ülkelerde, bir avuç komprador burjuva ve toprak ağaları dışında hiçbir sınıf ve tabakaya ve bunların parti biçiminde örgütlenmiş temsilcilerine demokratik bir seçim sunulmaz. Sadece demokratik bir seçim sunulmaması da yetinmez. Baskı uygulanır, kendi egemenlik alanları dahilinde olan (medya vb.), her türlü aracın kapısı kapatılır. Bunlar bilindiği halde, bir yandan seçime katılarak egemenlere meşruluk silahı bahşedilecek, öte yandan da, seçim sisteminden, medyanın ve diğer olanakların kapılarının kapalı olmasından, baskı ve devlet teröründen şikayet edilerek, sonuçtaki başarısızlığın nedenleri olarak bunlar gösterilecek.

Ve bütün bunlarda "güncel politika yapma" adı altında yutturulmaya çalışılacak.

Ama, olmuyor baylar, olmuyor!

Sonuçlar doğrulamıyor "ince politika" larınızı. Tam tersine, "ince politika" larınızın toplumsal gerçeklerden, halkın beklenti ve arzularından ne denli soyut olduğunu, dahası, geri olduğunu ortaya koyuyor.

Düşünün! Kayıtlı seçmenlerin bütün baskı, tehdit ve maddi cezalara rağmen 5.054.412'si sandık başına bile gitmeyi gerekli görmüyor. Bunun yanı sıra, 976.476'sı ise, boş oy kullanmayı tercih ediyor. Yani toplam seçmen sayısı olan 34.155.881 kişiden, 6.028.888'i egemen sınıf partileri bir yana, Blokcularıyla, Girişimcileriyle, 19 Mayıs ruhularıyla, Bağımsız Adaylarıyla, Blok içinde sadece demokratları destekleme gibi ucube politikalarıyla sol adına seçime katılmışları dahi umut olarak görmemiştir. Ayrıca, 6.028.888 oranı, seçimin birinci parti olarak çıkan RP'nin 6.012.450 olan oylarından bile fazladır. Dolayısıyla boykot, halkın en çok teveccüh ettiği seçenek olmuştur.

Kuşkusuz, 6 milyonluk bu oranın tümünün KP'nin veya diğer devrimcilerin boykot çağrısının etkisi altında kaldıkları iddia edilemez. Hatta daha objektif sonuçlara varabilmek için bu oranın çoğunluğu devlete, o veya bu biçimde olan çelişkisi sonucunda oy kullanmamayı doğru bulmuştur. Ama her halükarda, bu kesim, düzenden umudunu kesmiş ve devrimin sosyal tabanını oluşturan dinamikler olarak ortaya çıkmıştır.

Keza, bu kesimin küçücük bir kısmının herhangi bir nedenle oy kullanmamasını kenar notu olarak düşerken, gerisinin ise boykot politikasının direkt etkilediği kesimler olarak görülmesi gerekir.

Kaba politika yapmakla suçlanan kesimlerin halkın yönelimini saptama ve etkileme oranı 6 milyon gibi büyük bir rakamla açıklanırken (aynca, bu rakama, bir de 18 yaşını doldurduğu halde seçmen kütüğüne yazılmaya bile gerek görmeyenlerin yanı sıra, Türkiye Kürdistanı'ndan zorla göç ettirilenlerden de kaymalar olabileceğini düşünmek gerekir), sol adına katılımcıların toplam oy oranı ise (ülke çapında bütün bağımsız adaylar da dahil) 1.366.946'dır sadece.

Umarız, çözümü parlamentoda arama heveslisi olanlar, halkın tercihlerini dikkate alıp, halkın gerisinde kalan politik belirlemelerden vazgeçerek bu yanlışları düzeltirler. Çünkü, egemen sınıfların vahşi uygulamaları bu cephenin (boykot) hergün yeni katılımlarla güçlenmesine neden olmaktadır. ■

Sarımsız: insanları katleden polis, molotoflu militanlar karşısında şaşkına uğradı.

cihza çıkarıldılar ve savcılık tarafından tutuklanarak İsmail Kapak Cezaevi'ne gönderildiler.

TKP(ML) Berlin örgütü, genelde cezaevlerindeki özele Ümraniye Cezaevi'ndeki faşist saldırı ve katliamları protesto, amacıyla yol kesme eylemi yaptı. Yolda ateş yakan militanlar, devrimci tutsakları sahiplendiler.

Ümraniye saldırısında katledilen devrimcileri sahiplenmek ve şehitlerin layık oldukları bir törenle toprağa vermek için Alibeyköy'e gelen insanlara, çevrede yoğun olarak bulunan polis saldırısı. 2000 kişiyi gözaltına alan, insanlara işkence ve kaba dayak atarak bir çok insanın kolunun, bacağına, kafasına kırılmasına, gözlerinin patlamasına yol açan faşist polis, cenaze törenini izlemek için Alibeyköy'e giden Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'yi de döverek katletti. İnsanları katletmesi yetmiyormuş gibi, katlettiği insanların cenaze törenlerini engelleyen polis, daha önce kaçırarak gömdüğü Abdülmecit Seçkin'in cenazesi gibi Orhan ve Rıza Baybaş'ın cenazesiyle zorla, herhangi bir tören yapılmasına izin vermeden gömüldü. Gözaltına alınan insanlar gruplar halinde, gece saatlerinde serbest bırakılırken, bir çok insan keyfi bir şekilde daha fazla işkence yapılmak üzere Aksaray'daki Terörle Mücadele Şubesine götürüldü. 14 yaşından 70 yaşına herkesi gözaltına alan polis, yaptığı işkencelerle yetinmeyip, gözaltına aldığı insanların paralarını da çaldı. Görüştüğümüz bir kişi, kendisinin 1000 Alman Markı ve 8 milyon Türk lirasına polis tarafından el konulduğunu ve bu parayla yiyecek ve içecek alışverişini ve polislerin kendisine "sis paramızı yemesini bilmiyorsunuz, biz böyle barcız" dediklerini söyledi.

9 OCAK

Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunan tutsaklar, ellerinde tuttukları rehinelere Adalet Bakanlığı'ndan gelen heyetle varılan anlaşmadan sonra serbest bırakıldılar. Yapılan anlaşmaya göre, Ümraniye Cezaevi 1. Müdürü Hüseyin Atakan ile cezaevi savcısı Önen görevlerinden alındı. Bayrampaşa Cezaevi'ndeki tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle Bursa, Ankara, Gebze, Çanakkale, Bartın Cezaevleri'ndeki eylemler sona erdirildi ve Bursa ile Bartın Cezaevleri'nde bulunan rehinelere de tutsaklar tarafından serbest bırakıldı.

Tutsaklar ve Adalet Bakanlığınca gelen heyet arasında kabul edilen diğer maddeler ise şöyle:

1- Ümraniye Cezaevi'nde direnen devrimci tutsakların taleplerinin çoğu kabul edildi. (36 maddeden oluşan taleplerin bir kısmı dışında)

2-Cezaevlerinde direnişler içinde yeralan devrimci tutsaklara sevkler, sürgünler yapılmayacak dava, disiplin soruşturması açılmayacak

3-Ümraniye Cezaevi katliamı sırasında yaralanan ve şu an hastanede bulunan devrimci tutsakların tedavileri engellenmeyecek, avukatları ile görüşmeleri sağlanacak.

Bir yandan cezaevlerinde anlaşmak için görüşmeler sağlanırken diğer yandan katliamı protesto etmek için eylemler yapılmaya devam ediliyordu.

Berlin'de TKP(ML) ve DHKP-C taraftarlarından oluşan 300 kişilik bir kitle, Ümraniye şehitlerini anmak ve özgürlük tutsaklarının işyanıyla dayanışmak amacıyla bir miting düzenledi.

Fransa'da TKP(ML), DHKP-C, MLKP, TDKP, ve TKP/ML militanları tarafından yapılan ve 600 kişinin katıldığı mitingte, Türk devletinin icraatları ve özgürlük tutsaklarının işyanları

kamuoyuna geniş bir şekilde anlatıldı.

TKP(ML) militanları Fransa'nın başkenti Paris'in en kalabalık caddesi olan Şanzelize caddesini işgal ettiler. Çevrede bulunan kalabalık tarafından ilgiyle karşılanan ve desteklenen eylem polis gelmeden sona erdirildi.

10 OCAK

Berlin'de bulunan Türk Hava Yolları Bürosu TKP(ML) militanları tarafından molotofla narak tahrip edildi.

Türk-İngiliz Ticaret ve Sanayi Odası, TKP(ML), DHKP-C, MLKP ve TKP' den oluşan eylem komitesi tarafından işgal edildi. Yaklaşık 12 saat süren eylem, İngiltere'de büyük yankı uyandırdı. Eylem bitirilmek üzereyken eylemcilere saldıran polis 32 kişiyi gözaltına aldı. Polislin saldırısını protesto eden ve eylemci arkadaşlarına destek amacıyla karakola giden kitleden 2 kişiyi daha alan polis, 34 kişiyi gözaltında tuttu. 34 kişi 11 Ocak günü çıkarıldıkları mahkeme tarafından şartlı olarak serbest bırakıldı.

Frankfurt'da Kızı Blok tarafından yaklaşık 600 kişinin katıldığı meşaleli bir yürüyüş ya-

pıldı. Yürüyüş boyunca atılan sloganlardan sonra, faşist Türk devletinin katliamcı politikaları ve uygulamaları kanandı. Kitle tarafından devrim andı içildikten sonra eylem sona erdi.

11 OCAK

Ümraniye Cezaevi'nde ağır yaralandıktan sonra yatırıldığı Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde 10 Ocak günü şehit olan Gültekin Beyhan'ın cenazesi polis tarafından, cenaze töreninin yapılabileceği saatten önce alınıp gömülmesi sonucu tören yapılamadı. 20 kişinin katıldığı Beyhan'ın cenazesi polis eşliğinde Alibeyköy Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Zeytinburnu'nda TKP(ML) TMLGB militanları tarafından "Ordumuz TIKKO katillerin peşinde", "Ümraniye katliamının hesabını soracağız", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)" içerikli yazılar yapıldı.

TKP(ML), DHKP-C, TKP/ML ve MLKP taraftarları Almanya'nın Kassel şehrinde bir koran gösteri düzenlediler. Ayrıca TKP(ML) tarafından bir çok yerde molotoflama eylemleri yapıldığı bildirildi.

Almanya'nın Stuttgart kentinde 13 Ocak günü TKP(ML), Bolşevik Partizan ve TKP(ML) taraftarları bir yürüyüş yaparak katliamı ve zindanlardaki zulmü protesto ettiler. TKP(ML)'nin 300 kişiyi katıldığı yürüyüş olaysız bir şekilde sona erdi.

Yine Stuttgart'taki Uluslararası Af Örgütü Temsilciliği TKP(ML), TIKB ve Bolşevik Partizan taraftarları işgal edildi. 70 kişinin katıldığı işgal eylemi 2 saat sürdü ve eylemciler olaysız bir şekilde binayı terk ettiler.

Devrimci tutsakların direnişle dayanışmada bulunmak ve katliamları protesto etmek için TKP(ML), TIKB, Ekin, TKP/ML ve KP İnşa Örgütü taraftarları Köln'de bir yürüyüş yapıldı.

800'e yakın insanın katıldığı yürüyüş atılan sloganlardan ve yapılan konuşmalardan sonra sona erdi.

TKP(ML) Yurt Dışı Bürosu ve ATİK yayınladıkları bildiri'de, "Devrim şehitlerini anmak, onların can bedeli yükselttiği direnişi aktif bir şekilde desteklemek demektir, şimdi gündemi özgürlük tutsaklarının devrimi ilerletmede önemli bir rolü olan işyanları oluşturmaktadır. Bu işyanı büyütelim, yükseltelim!" denildi ■

Katlettiği insanların kanıyla yaşayan katil polis, kanlı ellerini cenazelerimizin üzerinden çek.

Deri İşçileri "Zafer Bizimdir" dedi

Partizan Sesi/Kartal: Güzel Deri'den bir işçinin işten atılması sonucu fabrikadaki diğer işçiler, işten çıkarmaları protesto etmek ve arkadaşlarının işe geri alınmasını sağlamak amacıyla başlattıkları ve 18 saat süren bir direnişle işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını sağladılar.

10 Ocak Çarşamba günü Tuzla Organize Deri Sanayi'nde kurulu olan Güzel Deri Fabrikası'nda geçici işçi olarak çalışan Teslim Çatır'ın işten atılması üzerine işçiler üretilen dardardı. Bunun üzerine işveren, direnişe geçen işçilere "Hepinizi işten atıyorum; fabrikayı da kapatacağım" diye tehdit etti. Tehditleri hiçe sayan işçiler büyük bir direniş ruhuyla mücadele ederek Çatır'ı işe geri aldılar.

Arkadaşlarının işten atılması sessiz kalmayan 18 işçi çalışmaya başlayarak, fabrikayı çalıştırmayız, diyerek işyeri önünde çadır kurdular. İşveren, 18 saat sonra işten atığı Çatır'ı tekrar işe almasını belirtti. İşçiler alkışlarla tekrar üretime geçti.

Halaylar ve zırtlara kurulan çadıra, Arkan Deri ve Seçer Deri Direnişçileri, direnişteki arkadaşlarına destek vermek amacıyla direnişçi işçileri ziyaret ettiler.

Seçer Deri'de çalışan 33 işçi, işten atılan 4 işçinin tekrar işe alınması için, iş bırakma eylemini sürdürüyorlar.

Arkan Deri İşçileri ise, işten atılan 2 işçinin işe tekrar alınması için 33 gündür sürdürdükleri direnişlerinde kararlılar.

İşverende örgütlü Deri İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Musa Selvi, "İşverenler, sezonunun bitmesi üzerine çeşitli bahanelerle işçileri işten atmak istiyor. Biz sendika olarak buna izin veremeyeceğiz" dedi. Selvi, "Deri işçileri kurtuluşun örgütlenme olduğunu biliyorlar. Gerici-faşist baskıların arthığı, işten atılmaların yoğunlaştığı bir süreçte, deri sanayisinde bunlardan nasibini almakta. Biz tüm saldırlara karşı amfisol mücadelemizi kararlı bir şekilde sürdürüyoruz. Bizim silahımız, ürettiğimizden gelen gücümüzdür." dedi ■

Tuzla-Deri İşçileri yürüdü

Partizan Sesi/Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'ne diğer fabrikalarda çalışan yaklaşık 4 bin işçi toplanarak burada hak gasplama, keyfi işten atılmaları ve devletin cezaevlerindeki katliamların, gözaltına alındıktan sonra katledilen Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin GÖKTEPE'nin katledişini protesto etmek amacıyla bir yürüyüş yapıldı.

11 Ocak Perşembe günü sabah saat 7:00'da Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde başlayan yürüyüşe binlerce işçi de servis araçlarından inerek katıldı.

Toplu halde deri sanayi bölgesinin içine giren işçiler, ilk önce Seçer Deri'nin önüne gelen işveren tarafından işten atılan 16 gündür direnişte olan 33 işçiyi ziyaret etti. Direnişteki işçilerde destek vermek amacıyla gelen işçileri "Yaşasın işçilerin birliği," "İşçilerin katili patron ağa devlet" sloganlarıyla karşıladı. Yürüyüşe katılan işçiler Seçer Deri'den sonra kitle, 33 gündür direnişte olan Arkan Deri İşçileri'ni ziyaret ettiler. Burada bir konuşma yapan Deri İş Tuzla Şube Başkanı Musa Selvi, "Bu ülke bizim çünkü biz üretiyoruz" dedi ve devam etti. "En basit hak isteme talimatı coşularla engellenmeye çalışıldı. Ama deri işçileri yılmadılar

ve kararlılıkla bu günlere ulaştılar" dedi. Daha sonra, Faşist diktatörlüğün Ümraniye Cezaevi'ndeki katliamı sonucu katledilen devrimci tutsaklara ve gözaltına alındıktan sonra katledilen Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'ye hitaben bir konuşma yapan Selvi yapılan katliamların devletin vicdanından kaynaklandığını ve bu anlamda insanlara daha fazla duyurulmaları gerektiğini ifade ederek "Metin'i polis öldürdü. Orhan Tayanlar, Metin'in gözaltına alınmasını kabul etmiyor, ama Metin'in gözaltına alınmışına ve öldürülmesine onlarca insan tasak" dedi. Selvi konuşurken işçiler sık sık "Metinler ölmez, Evrensel susturulamaz." "Tutsaklara özgürlük, kahrolsun faşist diktatörlük." "Susma Sustukça sıra sanada gelecek." sloganları

yı haykardılar.

Selvi'den sonra bir konuşmada Cemal Taşkın yaptı. Taşkın konuşmasında Ümraniye Cezaevi'ndeki katliamı dikkat çekerek "4.1.1996 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde çıkan olaylarda dört devrimci katledildi. Katledilen iki devrimcinin cenazelerini izlemek üzere Alibeyköy Cemevi'ne giden ve kitleyle birlikte gözaltına alınan Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe, karakolda katledildi. Bu katliamların hesabını soracağız. Bundan birinin başkası olmaz" dedi.

Jandarmadan önlem almaya çalıştığı yürüyüşe işçiler, Metin Göktepe'nin cenazesine katılmak üzere otobüslere binerek sanayi den ayrıldılar ■

Güneşe Yürüyenlerden Mustafa Kaya Şehit Düştü

PARTİZANCA

A. Cebrail EKİCİ

Yazarımızın yazısı gazetemize ulaşmadığından dolayı yayımlayamıyoruz özür dileriz.

Partizan Sesi/İstanbul: Bugüne kadar çok ölüm haberleri aldık. İnsanın örgüleşmesi, toplumun değiştilip dönüştürülmesi kavramında güneşe yürüyenler, ölümler korkmadan ve benlikli-egoistliği bir yana bırakarak güne oynaya sa-vaşa koştu. "Ölüm adıma kaleş olsun" dediler. Hepside ölüme karşı nara atarak çıktılar. Ölüm, bedelen arandıran aldığı gönce güllerinin ardında mezarlarını ve düşüncelerini bızden almaz. O düşünceler insanlığın Altın Çağ sevdasının yol göstericisidir. Kavga da şehit düşenleriniz, insanlığın ve sınıf mücadelesinin yarattığı değerlerin bir ürünüdür. Tırnakla kazıy yaratılmış değerlerdir. O değerleri hiçbir güç bızden söküp almaz.

Ölüm.. Bu kez bir dağ başında, sokak ortasında, ev başında, işkencehanede ve bir cezaevinde faşizmin kan kusan silahlarının yarattığı katliamda değil, cezaevi-doktor ve polis uğrununda yakaladı özür tutsağı Enternasyonal proletaryanın şehitlerini andığımız Ocak ayında, Türkiye Proletaryasının öcünü kurtarmanın nefeslerinden Mustafa Kaya'nın Bursa Cezaevinde faşist Türk devletinin ihlali sonucu şehit olduğu haberi bir bomba gibi düştü yüreğimize.

Mustafa Kaya analaksiz olarak 17 yıldır güneşe yürüyenlerin safında bir sıra nefetiydi. Ölüme hep alay etti. Ölümlerden hiç korkmadı. Diyarbakır zindanlarında gonullu ölüm orucu direnişiydi. Bursa mahkemelerinde yargılanan değil, 12 Eylül faşizmini yargılayan proletaryanın yarıyıcıydı. Çukurova'na Toroslarında yüce bir kartaldı. Kan emici çiflik sahiplerinin korkulu rüyasıydı. Yılgınlık, korkaklık ve ikircikli davranışların onun yaşamasında yeri yoktu. O, olduğu gibi göründü ve görüldüğü gibi yaşadı. Kendi yoksulluğunun felsefesini yazmadı. Kendi ailesi sorunları içinde boğulmadı. Kendisinin ve ailesinin kurtuluşunu proletaryanın kurtuluşunda gördü. Bütün yaşamını proletaryanın kurtuluşuna adanmıştı.

İşkencehanelerde ve cezaevi yaşamından korkmadı. Diyarbakır zindanlarından tahliye olduktan sonra, Çukurova'nın usta örgütçüsü oldu. Halkların kurtuluşu önünde engel teşkil eden zalim patronların ve çiflik beylerinin önüne dikildi. Bir çiflik beyi olan ve aynı zamanda Çukurova'da MET örgütlenmesi yapan Arık Arıkoğlu'nu kaçırdı sorguladı ve hak ettiği ölüm cezasına çarptırdı. Bu eylemden sonra yakalandı. Malatya DGM'de faşist bir kez daha yargılandı. Malatya Cezaevi'nin gübri oldu. Tutsaklara hem hocası ve hem de öğrenciydi. Proletarya Partisi içinde ortaya çıkan ve burjuva pragmatizminin bir türevi olan mafya hizbine karşı hiç tereddüt etmeden kültür devriminin ihtilali çocuklarının yanında yer aldı.

Partisini, kurtuluş kavramını kendi yaşamı gibi tanıdı. Ona leke sürmeye çalışılanın amansız düşmanı oldu. Zoelluklara teslim olmadı. Faşist diktatörlüğün özgür tutsaklara topyekân saldırması karşısında genel direnişin yılmaz savaşçısı oldu. Hasta olmasına karşı, direnişin vazgeçmedi.

Direniş içindeyken örgürlük tünelinin mimarı oldu. Bir gün özgürlüğünü tutsaklarıyla kazıyıp kazanacağına olan inancını yitirmedi. Mustafa Kaya, özgürlüğünün ancak yarı-sömürge, yarı-feodal sistemi yıkıp yerine proletarya önderliğinde demokratik halk iktidarının kurulmasıyla olacağını biliyordu. Yaşamını bu yüce davaya adanmıştı.

MUSTAFA KAYA NASIL KATLEDİLDİ.
Faşizmin işkencehanelerinden Önder İbrahim Kaypak'a'dan devraldığı binlerce zafere çıkan ve bedenen faşizmin zindanlarına esir düşen Türkiye halklarının öcünü kurtarmaya Proletarya Partisinin yığıtı neferi Mustafa Kaya, 31 Aralık 1995 günü tutsak olarak kaldığı Bursa Cezaevinde şehit düştü.

Faşist diktatörlük ve kulda medyanın birlikte senaryolarını hazırladıkları ve hayata geçirdikleri Buca ve Umranıye katliamlarından sonra tüm cezaevlerinde siyasi tutsaklar tarafından başlatılan ve yer yer adli tutuklularında destekledikleri açık grevi direnişleri ölüm sınırına dayanmış ve sonunda özgür tutsakların zafereyle sonuçlanmıştı. Açık grevi direnişinin zafereyle sonuçlanmasından sonra birçok özgür tutsağın bedellerini zayıf düşmüş ve çeşitli hastalıklara yakalanmışlardı. TKP(ML)-TİKKO dava tutsaklarından Mustafa Ka-

ya da banlardan birisiydi.

7 Kasım 1995 tarihinde biten genel direnişten sonra sağlığında belirgin bir rahatsızlığı olmayan Mustafa KAYA'nın; bir ay sonra vücudunda erime, ağzında kuruma, çok sık tuvalet çıkma, ağız kurumasından dolayı konuşamayacak duruma gelme belirtileri başlamıştır. Bu gelişmeleri bildiği halde dikkate almayan cezaevi idaresi, yoldaşları ve dostlarına yoğun baskı sonucu Mustafa Kaya'yı ancak 28 Aralık Perşembe günü Bursa Devlet Hastanesi'ne sevk etti. Nöroloji Bölümü'nde bir süre bekletilen Mustafa KAYA, daha sonra doktor tarafından dahiliye bölümüne sevk edilmişti. Mustafa'nın durumu ciddi boyutlara ulaşmasına rağmen, jandarmalar Mustafa'yı dahiliye bölümüne yerine cezaevine geri götürdüler. Durumunun iyice kötüleştiğini yeni yeni (!) anlayan faşist kolluk güçleri Mustafa'yı 29 Aralık günü tekrar dahiliye servisine getirdiler.

Her koşulda her insanı ayımsız tedavi etmek için yemin eden, fakat namusunu ve şerefini bir kenara iten dahiliye servisinde bulunan doktor-

vardı. Böbreklerini üşütüştü, sık sık tuvalete gidiyordu. Birazda zayıflamıştı. Bana herhangi bir rahatsızlığı olduğundan sözlemedi. Parka ite mişti, onu götürdüm. Yokmuş bir çocuktu. Bana göğütümiz Cuma günü, yani ölmeden iki gün öncede telefon etmişti. Ölümünü duyunca çok yaradım. Buca Kalliamını protesto etmek için yapılan açlık grevinde 34 gün kalmıştı. O sırada bir ara rahatsızlanmış ve hastahaneye kaldırmışlar."

Kemal Yılmaz, Mustafa Kaya'nın ölümünden başta faşist devletin sorumlu olduğunu belirterek; "Devlet hastahanesi durumunun ciddiyetini bildiği halde onu ölüme terk etti. Devlet ve doktorlar, açlık grevine giren tutsakları özellikle ölüme terk ediyor. Sıra, açlık grevindeki diğer tutsaklarda" dedi.

Mustafa Kaya ile birlikte açlık grevine giren tu-

Mustafa Kaya protesto gösterileriyle güneşe uğurlandı.

lar, Mustafa'nın durumunun ne kadar ağır olduğunu gördükleri halde kelleçelerini bile çıkarmadan tekrar cezaevine gönderdiler.

30 Aralık günü durumu iyice kötüleşen Mustafa Kaya, cezaevi doktoru tarafından tekrar hastaneye sevk edildi. Saat 10.30'da hastahaneye yatırılan Kaya, 31 Aralık günü faşist idare, jandarma ve doktorların keyfi uygulamaları, vürdam daymaz tutumları nedeniyle "Solunum yetmezliği sonucu şehit" düştü.

MUSTAFA KAYA DIYARBAKIR'DA TOPRAĞA VERİLDİ.

Mustafa Kaya'nın cenazesinin 3 Ocak günü Adli Tıp Morgu'ndan alınacağı sırada kurumun önüne gelen Bursa Cumhuriyet Başsavcısı Ali Saçveç, Kaya'nın ölüm olayında doktorların tutumunun araştırılıp araştırılmayacağını soran bir gazeteciye, doktor hakkında birşey yapılmayacağını belirterek, "Ölüm çok zor birşey değil, her insanın ne zaman öleceğini doktorlar bilir diye birşey yok. Benim babam da doktora gitti, doktor birşeyin yok dedi, eve geldikten 15 dakika sonra öldü" dedi.

Aynı gün Bursa Adli Tıp Morgu'ndan yakınları, arkadaşları ve avukatı tarafından teslim alınan Kaya'nın cesedi, bir münibüslü memleketi olan Diyarbakır'ın Hani ilçesine götürüldü. Mustafa Kaya'nın kardeşi Ali Kaya ve yakınları, Kayseri'ye kadar polis tarafından izlendiklerini belirttiler. Mustafa Kaya, ailesi ve yakınları tarafından 4 Ocak günü Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Belen Köyü'nde toprağa verildi.

AVUKATLARDAN AÇIKLAMALAR:

Kaya'nın görüşüne en son 24 Aralık 1995 tarihinde giden ve yaklaşık 3 saat görüşen Av. Kemal Yılmaz, Kaya'da solunumla ilgili bir problem gözlemlenmediğini belirterek şöyle konuştu: "Sadace idrar yollarından rahatsızlığı

tutulardan A.Hesna Ince, Hasan Demirtaş, Sebahattin Kaya'nın da durumlarının ciddiye gittiğini vede hiçbir tıbbi müdahalede bulunulmadığını belirten Av. Yılmaz

"Olayda ihmalî görülen yetkili ve kurumlar hakkında Bursa Başsavcılığı'ndan soruşturma açılmasını isteyeceğiz. Olayla ilgili, Başsavcılık hiçbir müdahalede bulunmazsa, Türkiye Barolar Birliği ve İnsan Hakları Derneği bu olayın peşini bırakmayacaktır" dedi ve Adli Tıp Kurumu ile devlet hastahanesinin verdiği otopsi raporuna güvenmediklerini ve yeniden otopsi isteyeceklerini belirtti.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin'de bir açıklama yaparak olayı protesto etti.

Narin yaptığı açıklamada, Mustafa'nın arkadaşlarıyla cezaevinde görüşüğünü belirterek şöyle devam etti: "Arkadaşları, koğuş temsilcisi olan Kaya'nın jandarmalar tarafından defalarca yakalandığı ilk firatına sonunda işini bitireceği" diye tehdit edildiğini ve hastahanede bile rek öldürüldüğünü söylediler. Kaya'nın hastahane teşhisi bile tüm çabalara rağmen mümkün olmamış, cezaevinden hastahaneye sevkini son anda gerçekleştirilmiş, geçen süre zarfında hiç bir tedavi yapılmamıştır."

MUSTAFA KAYA KİMDİR?

Mustafa Kaya 1.1.1960 yılında Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Belen Köyü'nde körsal kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi.

Mustafa Kaya'nın babası Mehmet Kaya 1967 yılında vefat etti. Mustafa Kaya'nın annesi Emine Kaya ise, kocasının ölümünden sonra evlendi. İlk büyük çocuğu olan Mustafa Kaya, Ali Kaya ve kızı Kadriye Kaya ile birlikte, yine Hani ilçesine bağlı Anıl Köyü'ne yerleşti. Orada çocuklarına hem babalık hem de annelik yaparak onları büyütme çalıştı.

Mustafa Kaya, orta okulumu Hani ilçesinde bitirdi. Lise öğrenimine ise Diyarbakır Cumhuriyet Lisesi'nde başladı. Lise öğrenimi döneminde TKP(ML) ile tanıştı ve TKP(ML) sempatizanı olarak politik faaliyet ve eylemlilerde bulunmaya başladı.

Mustafa Kaya'nın bu politik kimliği, eylem etkililiği Eylül 1981 tarihinde Diyarbakır'da yakalandığı güne kadar devam etti. Mustafa Kaya, Diyarbakır'ın işkencehanelerinde sorgulandı. Neticede tutuklup 1 No'lu Diyarbakır zindanına kapatıldı.

İhanetin, vahşetin, işkencenin kol gezdiği Diyarbakır Cezaevi'nde "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" şiarı ile birlikte direnenler, diğer devrimci tutsak ve dava arkadaşları gibi teslimi yeti reddederek direnenlerin safında yer aldı. Bu safında Diyarbakır zindanlarında bir çok süresiz açlık grevine ve ölüm orucuna yatarak, siyasi kimliğine yaraşan onurlu bir yaşamı tercih etti. Tercihini onurlu yaşamdan yana ve direnenlerin safında tuttuğu için sonuçta kazandı.

Mustafa Kaya, TKP(ML)-TİKKO Diyarbakır Ana Davasında, TCK'nun 146/1 maddesini ihlal ettiği gerekçesi ile 1 No'lu Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi'nde yargılandı. Yargılama sırasında teslimiyeti reddetti. Mahkemede siyasal-politik tavırlarını, onurlu davranışlarını sürdürdü.1984 yılında TCK'nun 146/1 maddesine göre idam cezasına çarptırıldı. Bu cezası 1987 tarihinde Askeri Yargıtay tarafından onaylanıp kesinleşti. Bu kesinleşme ile birlikte Mustafa Kaya'nın Diyarbakır Cezaevi'ndeki tutukluluk ve hükümlülük dönemi bu kende sevk edildiği Ceyhan E-Tipi Cezaevi'nde devam etti.

Mustafa Kaya, bu cezaevinde de tutsaklara yönelik hak ihallerine ve gasplarına karşı, yine politik kimliği ve siyasi onurluluğu ile karşı çıktı.

Bu cezaevinde tutuklanmasi ile birlikte yarım kalan lise öğrenimini de dışardan bitirmek suretiyle (üniformaları) tamamladı.

Nisan 1991 tarihinde çıkarılan 3713 sayılı yasanın faydalanarak, 20.9.1991 tarihinde Ceyhan E-Tipi Cezaevi'nden tahliye edilerek 10 yıl yattuktan sonra tekrar özgürlüğüne kavuştu.

Mustafa Kaya tahliye edildikten sonra Şubat 1992 tarihinde yeniden TKP(ML)-TİKKO safında politik faaliyetlerine devam etti. Bu faaliyetlerin içerisinde İken 9.1.1995 tarihinde Adana ilinde yapılan bir TKP(ML)-TİKKO operasyonunda yakalandı. Malatya 1 No'lu DGM'sinde TCK'nun 146/1 maddesine göre yargılandı, yargılama sonucunda yine TCK'nun 146/1 maddesine göre 20.3.1995 tarihinde önce idam, sonra müebbet ağır hapis cezası ile cezalandırıldı. Bu davası henüz yargıta olup kesinleşmedi.

Mustafa Kaya'nın Malatya'da tutukluluğu devam ederken, Malatya E-Tipi Cezaevinde, devletin dayattığı tutsaklara yönelik sevk-sürgün, tecrit, hak gasplarına ve ihallerine karşı aktif tavır koyarak açık grevine girdi. Haklı ve onurlu davranışından kazaçlı çıktı. Kazanmış hakları geriye değil, bir adım daha ileriye taşıdı.

Mustafa Kaya, davasının Malatya'da bitmesi sonucu Adalet Bakanlığının onayı ile Bursa E-Tipi Cezaevi'ne sevk edildi. Mustafa Kaya bu cezaevinde de TKP(ML)'in tutsaklarının temsilcisi olarak, tüm Türkiye genelindeki tutsaklara yönelik kazanılmış hakların gasplarına, hak ihallerine, sevk, sürgün, tecrit, politikalarına son olarakta kamuoyunda Buca katliamı olarak bilinen üç tutsağın katledilmesine, Umranıye Tabutluğunun kapatılmasına yönelik cezaevlerindeki Genel Direnişin omuz vererek 47 gün süresiz açık grevine yattı. Bu direnişten de başı dik, adı açık bir şekilde çıktı. Mustafa Kaya, Bursa Özel Tip Cezaevi'nde bulunduğu sırada cezaevi idaresi tarafından ortaya çıkarılan tünelin mimarlarından oldu.

Mustafa Kaya'nın şehit düşmesi üzerine TKP(ML) Yurt dışı Bürosu 4.1.1996 tarihinde "Bursa Cezaevi'nde Şehit Düşen Mustafa Kaya Yoldaşımız Ölümsüzdür" başlıklı bir bildiri yayınladı.

Bildiride, Mustafa Kaya'nın kısa bir özeğmiş

zindandktan sonra: "Zorluklardan yakınmadı, üzerine yürüdü. Zor dönemlerin insanı olmaması bildi. Partiyeye bu ruhla sahip çıktı. Herşey Komünizmin silahtır. Moost parti için' yarı Mustafa'nın pratiğinde canlı bir yaşam olarak yükseldi. Lafaz değil, onda parti insanı olma teorik pratik birliği ile yükseldi. O, zindanlarda da nasıl bir perilla olacağını gösterdi. Kızıl Siyasi İhtidatlar için Köylü Gerilla Savaşı merkez görevimizin gereklerine uygun şekilde konumlandı, savaştı, şehit düşerek ölümsüzeleşti!"

Komünizm mücadelesinde Munzur ve Dicle aslığı ile aktı. Komünist ihtilal turkusunu olarak sesi zindanı açtı, ölümsüzlüğü ile ölümlü bayrakları parçalamış fındı daha anlamlı sürdürüyor" denildi.

Kayseri Cezaevi'nde yatmakta olan TKP(ML), DHKP-C, TKP/ML, MLKP/KGÖ dava tutsakları da bir açıklama yaparak Mustafa Kaya'nın katilinin faşist Türk devleti olduğunu belirttiler. Açıklamada;

"Gönlün süreçte, SAG'a bağlı rahatsızlıkların kaynağı ve devletin bilimsel ve keşif olarak tedavileri engellemeye, ölümü terk etme politikası sonucu Bedran Oner, Ümit Doğan Gönül'den sonra 31 Aralık 1995'de Bursa Cezaevi'nde bulunan TKP(ML)-TIKKO tutsağı Mustafa Kaya'nın da tedavisi geciktirilerek bilimsel olarak halledilmiştir."

Yum katliamların sorumlusu faşist TC'dir. Kamuoyunu duymaya çağırıyoruz."

Katliamların hesabını soracağız" denildi.

Ayrıca, Bursa Cezaevi TKP(ML), DHKP-C, TIKE, MLKP, TKP/ML, YKEP, TDEP, MİSPB(İT), TKEP/A, YHKP-C/İHD, PKK/RİZGARI, EKİM, TDP, PKK, DHP dava tutsakları da egemen güçlerin yıllardır cezaevlerinde uyguladığı baskılara ve katliam planlarına değinerek Mustafa Kaya, Tuncay Baltaş ve Ümit Doğan Gönül'ün katledilmesini protesto ettiler.

Malatya Cezaevi'ndeki TKP(ML)-TIKKO dava tutsakları da bir bildiri yayınlayarak Mustafa Kaya'nın katledilmesini protesto ettiler. Bildiride; "Canımız yoldaşımız Mustafa Kaya'mızı, yazımız ancak bedeni ayırabilir aramızdan."

Diyarı Bekir'in asi çocuğu tam da Devrim ve Parti Şehitleri'ni anma etkinliklerimizde ölümü yaşamı kıldı. Ve şehitleri anmanın en yalın ifadesini bilinçlerimize kazandı. Evet! Partizanlar şehitlerine böyle sahip çıkarlar, can bedeli mücadele ederek...

Bir çoğumuz bu mekanda tanıma fırsatına sahip olduk ona. Yoldaşımız ve tüm şehitlerimize söz veriyoruz; Meziyetlerinin ve

erdemlerinin yol göstericiliği yolunuzu ışık hasadımız devrim olacak! denildi.

Öte yandan; Malatya TKP(ML)-TIKKO dava tutsakları, Mustafa Kaya'nın katledilmesini protesto etmek amacıyla DHKP/C dava tutsaklarının da desteğiyle 23 Ocak tarihleri arasında sayım veremeyerek havalanmaya kapıları kapatılmadıkları ve sık sık "Mustafa Kaya ölümsüzdür", "Parti şehitleri ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri ölümsüzdür", "Tuncay Baltaş ölümsüzdür" ve "Yaşasın Partimiz TKP(ML)" sloganlarının atıkları öğrenildi.

Ayrıca, 3 Ocak günü Mustafa Kaya'yı anmak amacıyla hazırlanan metnin görüş sırasında illere okunacağı bildirildi.

Buca Cezaevi'nde bulunan TKP(ML)-TIKKO dava tutsakları Mustafa Kaya'yı tanıtmak ve anmak amacıyla, basın ve kamuoyuna bir açıklama yaparak Mustafa Kaya'nın katledilmesini protesto ettiler.

Açıklamada; "Halkın ve onunun bir davasının neferi olarak, halk saflarında ve ezilenlerin yanında kavgaya girenlerin ölümü TAY Dağ'dan daha yücedir. Halkın, davası ve partisi için hiç tereddüt etmeden, ölümü kucaklayan, zindanların hay eğer kızıl gücü, Amed'in firna çocuğu, Proletarya Partisinin yılmaz savunucusu, Yoldaş Mustafa Kaya'nın, bedeni

toprağa-mucadelesini halka ve yoldaşlarına armağan ederek fiziken aramızdan ayrılmışın acısıyla doludur yüreğimiz" denildi.

Öte yandan; 2 Ocak günü saat 9.00 civarında TKP(ML)-TIKKO dava tutsakları msitay işgal ederek Mustafa Kaya'yı anmak amacıyla bir dişi eylem gerçekleştirdi. İlk olarak zindanın demir parmaklıklarına "Devrim Şehitleri ölümsüzdür", "Şehit Namusun" pankartı asıldığı ardından, Mustafa Kaya şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldığı, Kaya'nın hayatını ve mücadelesini anlatan bir metin okunduğu ve bu sırada ise anmaya müdahale etmeye çalışan 2 Müdür ve çok sayıda gardiyana "Devrim Şehitleri ölümsüzdür" sloganıyla karşılık verildiği ve bu eyleme MLKP, DHKP/C, TKP/ML ile TIKE ve TDEP bayanlar koğuşundan destek verildiği bildirildi.

Daha sonra, TKP(ML) ve TIKKO marşları ve ardından ortak marşlar okunduktan sonra sloganlarla eylem son verildiği öğrenildi.

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan TKP(ML), TIKE, TKP/ML, Direniş Hareketi, TDP, TKEP, MLKP, TKEP/Leninist, HRG, DHKP-C dava tutsakları da bir açıklama yaparak "Cezaevlerinin yılmaz savaştısı, son genel direnişin kızıl gücü Mustafa Kaya'nın tedavi edilmeyerek ölüme terk edilmesinin hesabını soracağız" dediler.

Mustafa Kaya'nın cenazesi İlanı'da toprağa verildi.

Ayrıca Sağmalcılar, Ümraniye, Çanakkale, Bursa, Karasu, Yozgat, Ankara, Konya, Malatya, Kayseri ve Gemlik Cezaevleri'nde yatmakta olan TKP(ML) dava tutsakları bir açıklama yaparak;

"Diyarı Bekir zindanının ölüm orucu direnişçisi, komünizmin burjuva mahkemelerindeki savunucusu, Bursa özgürlük eylemi girişiminin baş mimarı Mustafa KAYA yoldaşın kavgası ile atan yüreği susuz."

Aralıksız 17 yıldır TKP(ML) saflarında bir sıra neferi olarak, Bağımsızlık, Halk Demokrasi, Sosyalizm ve Komünizm bayrağını onurlu taşıyan büyük kavgası adamı Mustafa KAYA yoldaşın şehitler kervanına katılarak ölümsüzlüğü kucakladı."

Cezaevlerindeki son 47 günlük süresiz uçuk grevi genel direnişinde sağlık durumu ciddi oranda bozulmasına rağmen, devlet tedavi etmemek için her yolu denedi. Devlet Mustafa KAYA yoldaşın yaşamını yitirmesi için ne gerekiyorsa yaptı. Çünkü, O'nun mücadele azmi, kararlılığı, fedakarlığı devletin korkulu rüyası olmuştur. Yoldaşımızın tedavi edilmesi engellenerek ölümü başbaşa bırakılmasının hesabını mutlaka soracağız" denildi.

Balikesir Özgür Gençlik okulları adına yapılan açıklamada; "TKP(ML)-TIKKO'nun yılmaz savaştıcılarından güzel insan Mustafa Kaya'yı kaybettilik. Anımsı ve bizlere bıraktığı mirası muca- delemizde yaşatacağız" denildi.

Bursa BSP İl Binası'nda 4 Ocak Çarşamba günü bir araya gelen yaklaşık 40 kişi, Mustafa Kaya'nın ölümünden birinci derecede sorumlu olan faşist Türk devletini protesto etti.

Tutsak Aileleri ve Mustafa Kaya'nın arkadaşları tarafından yapılan basın açıklamasında, Mustafa Kaya'nın kurtuluş mücadelesi somunda şehit düşüğü ve faşist devletin gözüle kayıplarına şimdide zindan katliamlarının eklendiği belirtilerek şöyle devam edildi: "Mustafa Kaya'nın tek suçu vardı; insanları, ülkelerini ve çeşitli milliyetlerden yoksul emekçi, ezilen, katledilen, zam, zulüm, işbence ve baskılar içinde kıranan halkımızın kurtuluşu uğruna mücadele etmek, onları camından çok görmek, evet suçu büyüdü. Onu bunun için kallettiler."

Sözlerini bitirirken bağımsızlık, demokratik halk devrimi, sosyalizm ve yuva komünizm mücadelesinde ölümsüzleşmelerini anıları önünde saygıyla eğiliyor, bir kez daha onlar ölümlü mücadelelerinde yarıyor, yaşatacağız diyoruz. Ayrıca; dün cezaevinde Mustafa Kaya öldürüldüğü için siyasi tutsaklar sayısına çıkmamış, cezaevi camilerini kurmuş, isyan başlatmışlardır." ■

Ardından "Rahat uyu Mustafa" Demiyoruz! Yaşatıyoruz

Nice acıların tanığı Diyar-ı Bekir, nam-ı diğer Amed, dokuz yüz altmış karakış ayazında bir sıcak yürekle daha tanıştı. Hani ilçesinin Anıl köyünde yoksul bir ana-babanın çocuğu olarak dünyaya gelen bu sıcak yürek Mustafa Kaya'dan başkası değildi.

Her doğan çocuğa karşı Amed mah- çup, Amed hüznü, Amed kaderli olur. Ve akıtr bu hüznün gözyaşlarını hissettirmeksizin çocuklara Dicleye. Zulüm bankatıyla çevrilmişliğidir Amed'i mah- çup ve hüznü kılan. Kimbilir kaçbin yıllık tarihler süregelen bu talihsizlik.

Amed herşeye rağmen umutlu. Çünkü tarih en güzel müjdesini vermiştir ona. Zulmün olduğu yerde başkaldırı tohumları mutlaka ekilir. İşte Mustafa Kaya onun umuduna umut katan bir başkaldırı tohumunun filizlenmiş dallarından biriydi.

Önce "yazgı"sına düşman oldu Mustafa. Çocukluk oyunlarını yasaklayan okulu olmasında engel olan yazgısına... Büyürken oynadı tüm çocukluk oyunlarını okulunu kendi kendine kurdu evinde. Bu okulda öğrendi okur-yazar olmayı. Ve birgün öğretilmesine geldiğinde, yani "bir yerlerden başlamak gerek" diyerek bu- luşturdu Mustafa, yüreğinde filizlenen başkaldırıyı beyindeki mavi düşlerle. Bir dava, bir sevdâ ile böylece tanıştı.

Bu eski bir dava, eski bir sevdâ ve onun yaşandıkça kabaran okyanuslarca heybetlenen kavgasıdır süregelen. Belli bir iklimi ve belli bir coğrafyası yoktur bu kavganın, dört mevsim yedi iklimle tanışık yeryüzü kavgasıdır. Oyle cömerttir ki rüzgâr, gelir bulur umutsuzluğun kıyısında oturanları, insanlaşmak isteyen insanları. Bilinmez ki bu rüzgârdan nasibini

doyasıya alan Mustafa Kaya, o sıcak yürek, o güzel insan kaçınıcı Spartaküs'ü oldu yeryüzünün.

Karanlığın efendilerinin korkulu rüyası Spartaküsler değil midir ki? Ölmüyor işte. Onlar inatçılar. Sonsuzluğa giderken bile çıkarp göğsünü kafesinden sıcakık yüreklerini ve beyin kıvrımlarında yerleşen gök kuşağı renkli düşlerini, gözlerindeki ışıltılı gülüşlerini yoldaşlarına devrederek gidiyorlar. Zindanlarda düş eksilmedi, yürek eksilmedi, gülüş eksilmedi. Ve her akan gün, yeni düş, yeni gülüş, yeni umut filizleri boy vermekte soğuk betonlar arasında.

Mustafa KAYA bir dava, bir sevdâ adamı. Dağda, ovada, tarlada, fabrikada ve zindanda hep aynı davanın, aynı sevdânın insanıydı. Yetmiş dokuzda partisi ile tanıştıktan sonra bir gününü bile boşa harcamamış o, kavgasını en büyük özlemi halkının gözlerindeki gülüşlerini görmeye adanmıştı. Seksen üç baharında tutsak düştüğünde dışardaki baharı içeri taşımasını bilmiş ve on yıl kaldığı zindan yaşamında onun yüreği hep bahar kalmıştır. Bir an dahi umutsuzluğun, soğuk betonların teslimiyetiyle tanışmamıştı.

1991 yılının Mayıs ayında cezaevinden çıkan Mustafa, şartlı tahliye yasasının cenderesi içinde sıkışıp kalmamış, hiç bir şeyin hesabını yapmadan hiç bir kaygı taşımadan cezaevinde sürdürdüğü mücadelesini dışarda da devam ettirip, faaliyetleriyle Adana polislinin korkulu rüya-

sı olmuştu adeta. Pek çok cezalandırma ve kamulaştırma eyleminde hep onun adı geçmekteydi.

Onunla birlikte şartlı tahliyeden yararlanarak çıkan pek çok kişi "aman infazım yanar" korkusuyla suya sabun dokunmazken o, tüm bu kaygılardan uzak TKP(ML)'li olmanın gereğini yaşamın her alanında yerine getiriyordu. İşte bu faaliyet silsilesi içinde 1993 yılında yeniden yakalandı. Bu yakalanışta öncekinde olduğu gibi onun davasına olan bağlılığından hiç bir şey koparamadı. Cezaevinde de komünist olmanın engin ruhunu pratiğiyle gösterdi. Yoldaşlarına örnek oldu. Faşist mahkeme salonlarında partisini ve onun davasını savundu. Bu yargılamalarda müebbet hapse mahkum edildi. Kuşkusuz bu Mustafa'nın beklemediği bir şey değildi. Ancak mahkûmiyette onun özgürlük tutkusunu bir an olsun bile unutturamamıştı, unutturamazdı. Bundan sonrada cezaevini devrimin mevzisi haline getirebilmenin çabası içinde pek çok direniş, açlık grevlerini ve özgürlük eylemi girişimlerini örgütledi. Bu eylemler içerisinde bedeninde ciddi rahatsızlıklar oluşmaya başlamıştı. Ancak o, bu rahatsızlıklarını yoldaşlarına hissettirmemek için uzun süre doktora gitmeyi bile düşünmemişti. Çünkü o, her eylem içerisinde yer almak istiyordu. Bu rahatsızlığın bilmesi halinde yoldaşları onu bazı eylemlerden alıkoyabilirlerdi. Devrimci eylemleri yaşamının bir parçası haline getirmiş Mustafa için eylemlerden uzak

kalmaktan daha büyük bir korku olamazdı. İşte bu kaygı onun rahatsızlığını gizlemesini beraberinde getirmişti. Tamda dönemde örgütlenen özgürlük eylemi faaliyetleri (Tünel) onun rahatsızlanan vücudunda daha büyük olumsuzluklara yol açmıştı. Yoldaşın bu durumu farkına vardıkları an onu tedavi olması gerektiği konusunda zorlamış, tüm olanaklarını kullanmış olmalarına rağmen, faşist diktatörlüğün zindan temsilcileri onun tedavisini bilinçli olarak engellemiş ve bedeni ölüm sinirine gelip dayandığı an göstermelikle olsa hastaneye kaldırmışlardır. Orada da hekimlik yemininin (Hipokrat) gereğini, devrimci tutsaklara karşı bir kenara fırlatan hastahane doktorlarının ilgisizliği sonucu, Mustafa'nın bedeni ölüme teslim olmuştur.

Yaşamı boyunca insanlığın sevdasını sevdası, kavgasını kavgası bilip can veren yer küremizin milyonlarca insanından biridir Mustafa. Onların sonsuzluğa yolculuğu insanlığın dirilen umutlarının yeniden dirilmesidir aslında. Çünkü her Mustafa örnek yaşamıyla binlerce Mustafa yaratabilecek ekibe sahiptir.

Mustafa'nın yaşamına-onun yaşadığı her alanda-tanıklık eden yüzlerce insan onu binlerce, onbinlerce insana kuşkusuz ki anlatacağıdır. "Devrim ve komünizm şehitleri ölümsüzdür" derken bu sadece mistik bir söylem değil, böyle bir somut gerçeği ifade etmektedir. Sonsuzluğa uğurladığımız Mustafa yoldaşın kavgası devam ediyor. Onun yaşamı, devam eden bu kavgada binlerce insana yol gösterecektir. "Rahat uyu Mustafa" demiyoruz, bunun gereği yok. O zaten rahat uyanmaktadır. Çünkü o, kavganın devam ettiğini çok iyi biliyor. Çünkü o, partisine ve yoldaşlarına güveniyor. Ve en nihayet o, halkına güveniyor. ■

Gazeteci Metin Göktepe katledildi

Metin GÖKTEPE'nin işkenceye katledildiğinin resmidir

Partizan Sesi/İstanbul: Yıl 1996, günlerden 8 Ocak Pazartesi, bir militan gazeteci daha faşist Türk devleti güçlerince katledildi.

10 Nisan 1968'de Sivas'ta

Gürün ilçesine bağlı Çipil Köyü'nde doğan Metin Göktepe, 1992 yılında gazetecilik hayatına başladı ve 8 Ocak günü Ümraniye Cezaevi katliamında şehit düşen 4 devrimci tutsaktan Orhan Özen ve Rıza Boybağ'ın cenaze törenini izlemeye

geldiler, buraya kameralarını ve fotoğraf makinelerini bıraktılar.

Aynı gün, aralarında gazetemiz Partizan Sesi'nde bulunduğu devrimci-sosyalist-yurtsever basın temsilcileri, Evrensel Gazetesi'nin Yeni Bosna'daki binasına giderek başsağlığı dileddiler ve ortak bir basın açıklaması yaptılar.

Ardından, öğle saatlerinde Gazeteciler Cemiyeti önünde toplanan Metin'in dostları, buradan polis ve devlet aleyhine sloganlar atarak İstanbul Valiliğine doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında sık sık, "Hepimiz birer Metin'iz", "İnsanlık onuru işkenceyi yemeyecek", "Metin'ler ölmez", "Özgür basın susturulamaz" sloganları atıldı. Valiliğin önüne gelen kitle, burada da sloganlarla polisi ve faşist devleti lanetledi. Burada dikkati çeken bir nokta ise, polislere karşı katil diye bağırarak kitleye, polisleri dışarı geçerek galmesiydi. Bu da polisin ne kadar utanmaz olduğunu gösteriyordu. Polisin bu tavır eyleme katılanlar ve çevredekiler tarafından tepkiyle karşılandı.

Kitle daha sonra tekrar sloganlarla Cemiyet önüne doğru yürüyüşe geçti. Cemiyetin önüne gelindiğinde bir süre dışarıda ve binanın içerisinde açıklamalar yapıldıktan sonra kitle dağıldı.

gittiği sırada, cenazeye katılmak üzere gelen yaklaşık 2 bin kişiyle ve bir çok gazeteciyle birlikte gözaltına alındı.

Metin'in gözaltına alınıp işkence sonucu katledildiğini gören onlarca tanık olmasına rağmen, İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar ve eski Emniyet Genel Müdürü Mehmet Açar alçakça yalan söyleyerek, Metin Göktepe'nin gözaltına alınması arasında olmadığını belirtiyorlar. Aslında verdikleri çelişkili açıklamaları kendilerinin inandırıcılıklarını ortada. Evet, Metin Göktepe, faşist diktatörlük tarafından katledildi.

Metin, öldürülen ilk gazeteci değildi. 1990-96 yılları arasında Metin Göktepe ile birlikte toplam 42 gazeteci öldürüldü. Bir çoğu faili meçhul (!) olarak tarihe geçti, dosyaları hazırlanmadı. Aslında, Metin Göktepe gözaltında kaybedildi, göz göre katil polis tarafından dövülerek, işkenceye katledildi.

Genelde tüm burjuva basını ve televizyonların basını altında tutan ve faşist diktatörlüğün devamını sağlamaya çalışan hakim sınıflar, kendisine muhalif insanları nasıl yokediyorsa, muhalif basına yönelik baskılarını da o derece artırıyor.

Devrimci-sosyalist-yurtsever basın üstündeki baskılara her geçen gün bir yenisi eklenen ülkemizde, bu baskılara ses çıkaramayan-çıkarmayan kimi basın kuruluşları ve aydınları (!) Metin Göktepe'nin polis tarafından gözaltında katledildiğini gözelemediler.

Aslında birçok televizyon programında Metin'in bizzat polis tarafından öldürüldüğü izlenmeye çalışıldı. Televizyon haberlerinde ve birçok gazetede Metin Göktepe'nin ölümüne "Gazeteci'nin kaşkulu ölümü" olarak verildi.

Metin'in polis tarafından gözaltına alındığını, polis tarafından dövüldüğünü gören bir çok tanık var.

Yeni Yüzyıl Gazetesi Muhabiri Murat Inceoğlu, Cumhuriyet Gazetesi Muhabiri Kerem Iğaz, Gazetemiz Partizan Sesi Muhabiri Kemal Ertaş bunlardan sadece bir kaçı.

Muhabirimiz Kemal Ertaş; Albayköy'ü Ümraniye Şehitleri'nin cenaze törenlerine izlemek üzere gittiğinde gözaltına alındığını ve 16 saat kaldığı karakolun camından bakarken, Metin'i polis arabasının içinde gördüğünü belirtti.

Cumhuriyet Gazetesi Muhabiri Kerem Iğaz ise, Metin'in sarı basına karı olmadığı için gözaltına alındığını, hatta olaya müdahale ettiği sırada kendisinin de polisler tarafından gözaltına alınmakla tehdit edildiğini belirtti.

Ayrıca gazetemiz okuru M. Çorlu, kendisinin cenaze sırasında gözaltına alındığını ve Metin Göktepe'nin sürekli polis tarafından dövüldüğünü gördüğünü belirterek konuşmasına şöyle devam etti:

"Eyüp Emniyet Müdürlüğü'nde Evrensel muhabiri (adın sonradan Metin Göktepe olduğunu öğrendim) benim yanımdaydı. Metin'i, polisler sürekli olarak dövüyorlardı. Metin kendisini döven polislere karşı direniyordu. Metin direndiği için polisler Metin'in üzerine çullandılar ve sürekli kafasıyla karanın boşluğuna vuruyorlardı. Aynı günün akşamı saat 24.00'de ben bırakıldım. Ben bırakılmadan önce ambulansla hastaneye götürüldü. Sabah Metin'in cesadının bir parkta bulunduğunu öğrendiğimde hiç şaşırmadım, çünki polisler Metin'i öyle vahşice dövmüşlerdi ki, kim olsa sağ kalmazdı".

M. Çorlu Eyüp Emniyet Müdürlüğü'nde işkence gördüğünü ve gördüğü işkence sonucunda meydana gelen ve hala devam eden iç kanaması olduğunu belirtti. Çorlu, son olarak kendisi ne yapıp işkenceyi tespit ettirmek amacıyla Haseki Hastanesi'ne gittiğini ve buradaki doktorlar tarafından da kendisine işkence yapıldığını belgelendiğini belirtti.

HEPİMİZ BİRER METİN'İZ

Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'nin 8 Ocak günü polis tarafından gözaltına alındıktan sonra, yine aynı polislerce işkence sonucu katledilmesi birçok kişi ve kuruluş tarafından protesto edildi. Protesto gösterileri başta İstanbul olmak üzere birçok il ve ilçede yapıldı.

9 OCAK SALI

Bir grup basın mensubu, sabah saat 11:00 civarında Metin'in katledilmesini protesto etmek amacıyla İstanbul Adliyesi önüne

Metin GÖKTEPE'yi san yolculuğunda binler uğurladı.

10 OCAK ÇARŞAMBA

Sabah saat 10:30'da Çağaloğlu'ndaki Gazeteciler Cemiyeti önünde toplanan yaklaşık 2000 kişi "Bu yürek hiç susmayacak", "Hepimiz birer Metin'iz" vb. yazılı dövizler, pankartlar ve Metin Göktepe'nin fotoğraflarını taşıdılar.

Eylem Metin Göktepe ve devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Daha sonra Evrensel Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni İhsan Çaralan, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Nail Gürelli birer konuşma yaptıktan sonra kitle sloganlar eşliğinde Valiliğe doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında kitle sık sık "Metinler ölmez", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Katil polis, katil devlet", "Taşanlar istifa" sloganlarını attı. Valiliğin önüne gelen kitle buraya Metin'in çiçeklerle süslenmiş çelenğini bıraktıktan sonra Sultanahmet Adliye Binası'na doğru yürüyüşe geçti.

Adliye binası önüne gelindiğinde Metin Göktepe'nin öldürülmesiyle ilgili olarak bir açıklama yapan Yeni Yüzyıl Gazetesi Muhabiri Ahmet Şik "Metin Göktepe gerçekte bir gazeteci değil, sadece gerçekleri yazdığı için öldürüldü. O'nun katillerinin kim olduğunu biliyoruz. Gazeteciler kendi arkadaşlarının gözaltına alınarak öldürülmesine bile tepki göstermiyorlar. Bundan sonra bu işi yapacaklar, omurlu yapın" diyerek gazetecileri görevde çağırarak, Ahmet Şik'in bu konuşması kitle tarafından ilgilyle karşılandı. Daha sonra kitle olaysız bir şekilde dağıldı.

11 OCAK PERŞEMBE

Metin Göktepe 11 Ocak günü yaklaşık 15 bin kişinin 5 saat kadar yürüyüşüyle ve "Hepimiz birer Metin'iz" bayraklarıyla son yolculuğuna uğurlandı.

IŞIKLI YOL

Onur DERSİM

Yazımızın yazısı gazetemize ulaşmadığından dolayı yayımlayamıyoruz özür dileriz.

Sabah saatlerinde Evrensel Gazetesi'nin Yeni Bosna'daki binası önünde toplanan binlerce kişi tarafından Metin'in faşist polislerce katledilmesi lanetlendi.

Cenaze törenine bir çok gazeteci, sendika ve kitle örgütleri temsilcilerinin yanı sıra çok sayıda aydın ve demokrat insan katıldı.

Bir çok konuşmacının katıldığı ve bir çok mesajın okunduğu cenaze töreninde kitle sık sık, "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Hepimiz birer Metin'iz" sloganlarını attı.

Saat 11:30 sıralarında Adli Tıp Morgü'nden getirilen Metin Göktepe'nin cenazesi eller üzerinde taşınarak ailesinin yanına getirildi. Kırmızı karanfillele donatılan cenaze kitle tarafından uzun süre alkışlandı ve kitle tarafından sık sık sloganlar atıldı.

Yapılan konuşmaların ardından cenaze arabasına bindirilen Metin Göktepe'yle birlikte yaklaşık 15 bin kişi, 15 km kadar sloganlar atarak ve yürüyerek Esenler Mezarlığı'na geldi.

Bir çok gazete ve çeşitli örgütlerin pankartlarının taşındığı cenaze töreninde Öncü Partizan, Partizan Gençlik Dergileri'nin yanı sıra TKP(ML)-TİKKO imzalı bir pankartın da açıldığı görüldü. Yürüyüşün yapıldığı güzergah boyunca "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Metin'in katili patron-ağa devleti", "Mustafa yoldaş ölümsüzdür TKP(ML)-TİKKO" imzalı yazımlarında yapıldığı görüldü.

Metin'in naaşı, akşam saatlerinde Esenler Kemer Mezarlığı'nda "Metinler ölmez", "Hepimiz birer Metin'iz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları arasında defnedildi.

Sabah saatlerinden itibaren yoğun güvenlik önlemleri alan polis, cenaze töreni güzergahında yığınak yaptığı, cenaze öncesi ve sonrasında yaklaşık 50 kişiyi gözaltına aldığı bildirildi.

13 OCAK CUMARTESİ

Kayıp ailelerinin ve yakınlarının Galatasaray Lisesi önünde, 34 haftadır geleneksel olarak devam ettirdiği oturma eyleminde 13 Ocak Cumartesi günü Metin Göktepe tanıtıldı.

Yaklaşık 350 kişinin katıldığı ve Metin Göktepe'nin tanıtıldığı oturma eyleminde, Metin'in gazeteci arkadaşları fotoğraf makinelerini yere bırakarak, arkadaşlarının öldürülmesini protesto ettiler.

"Gözaltında kayıplar için her hafta bizimleydin, bizimle olacaksın" yazılı pankartın açıldığı oturma eyleminde, katilin polis olduğu ısrarla vurgulanırken, arkadaşları, Metin'in katilinin bir an önce aığa çıkarılmasını istediler.

Gazeteciler adına bir konuşma yapan Yeni Yüzyıl Muhabiri Ahmet Şik; "Metin Göktepe, gazeteci Metin Göktepe otuz üç hafta boyunca buraya gazeteci kimliğiyle konuk olarak gelmişti. Ne yazık ki otuz dördüncü haftasında burada ev sahipliği yapmak zorunda bırakıldı. Metin Göktepe bir gazeteci değil, ama bazı gazetelerde yazar kasa durumuna gelmiş köşe yazarları, Metin Göktepe için militan yazıyor. Evet, Metin Göktepe militandı. Metin Göktepe infazlara karşı militandı, işkencelere, köy yakmalara karşı militandı.

Metin'le aynı ahbela paylaşmak istemiyorsanız, burada ev sahipliği yapmayı istemiyorsanız, kan dökenlerle birlikte bu kanları, caddelere taşın kanları yalamak istemiyorsanız, sizde seslerinizi daha gur çıkarın. Artık köy yakmalara, köy boşaltmalara, infazlara, işkencelere hayır deyin. Kayıplara hayır deyin" dedi ■

Metin GÖKTEPE kayıp aileleri ile bu haftada beraberdi

Belediye İşçileri Adil Düzen Kurbanı

Partizan Sesi/Diyarbakır: Batman Belediye'sinin RP'li Belediye Başkanı Salih Gök belediyenin içinde bulunduğu maddi sıkıntılar (genelde işten çıkartılmalarda başvurdukları yalan) bahane ederek 154 işçinin işine son verdi.

Konu ile ilgili Diyarbakır muhabirimizin görüşteği işçiler işe alınmaya kadar mücadele edeceklerini belirterek "Adil Düzen dedikleri şey aldatmacadır, sömürüdür. Halka hakları, emekleri, sözdeyolarlar ama maaş-sef işbaşına geldiklerinde gerçek yüzlerini gösterip bizi işten atıyorlar. Bu kısım ortasında işten atıldık. Ailelerimiz aç, çocuklarımız çıplaktır. Belediye'nin şu an bize borcu var. Normalde bizlere doğru dürüst maaş vermiyorlardı. Bizim o sömürgeci Adil Düzen kölesi başkandan istediğimiz ya bizi işimizde geri alacak ya da bizlere olan borcumuzu ödeyecek aksi takdirde çocuklarımızı yansımıza alarak belediyenin önünde açlık grevine gideceğiz" diyerek kendi yerlerine RP'nin kendi milletlerini almasınada mücadele edeceklerini söylediler.

Öte yandan Belediye-İş Sendikası Batman Şubesi Başkan Vekili M.Emine Doğrul da çıkarılan işçilerden sendikalarına üye olanların işten atılmaları sonucu on yılı aşkındır çalışmaları nedeniyle kazandıkları haklardan mahrum olduklarını belirterek işçilerin işlerine son verilmesini kınadıklarını, Adil Düzen'in buharına uğrayan emekçilerin çama yanlarında ve onların sesi olacağını belirtti.

Öğrencilere Gözaltı

Partizan Sesi/İstanbul: Yıldız Teknik Üniversitesi'nde öğrencilerin araçlarının kaldırılması, kredilerin 10 milyona çıkarılması, eğitimde özelleştirilmesini durdurulması, üniversitelerdeki polis, jandarma özel güvenlik birimlerinin dağıtılması talepleriyle 19 Aralık'ta başlatılan ve 21 Aralık'tan itibaren Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü'nde süren açık grevinin 23. gününde, yani 10 Ocak Çarşamba günü saat 20.45 sıralarında, polis yaklaşık 20 öğrenciyi tartaklayarak gözaltına aldı.

Gözaltına alınan öğrencilerin arkadaşları, yaptıkları açıklamalarda öfkelerini şöyle dile getirdiler, "Devlet; geçtiğimiz günlerde Ümraniye Cezaevi'ne saldırarak 4 özgürlük savaşçısını katletti ve onlarcasını yaraladı. Bununla yetinmeyen devlet, şehitlerin cenazelerine saldırıp binin üzerinde insanı gözaltına alarak, tiple, Sili'de ve Arjantin'de olduğu gibi, insanları spor salonuna doldurup işkencilerden geçirerek Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'yi katletti. Devletin bu saldırılarından biz öğrenciler de payımıza düşeni alıyoruz, ama onlar şunu iyi bilmeli ki bu saldırılar bizi yıldıramaz. HADİP Hiç Binası'nda açık grevine devam etmeyeceğiz ve bizim olan üniversitelere geri döneceğiz, gözaltında olan fakat gözaltında olduğu kabul edilmeyen öğrenci arkadaşlarımızın hemen serbest bırakılmasını istiyoruz."

13 Ocak Cumartesi günü saat 11:00'de İHD (İnsan Hakları Derneği) de arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını isteyen öğrenciler bir basın açıklaması yaptılar. Öte yandan gözaltına alınan öğrencilerin Beşiktaş Emayyet Amirliğinde tamdağı öğrenildi.

Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki öğrencileri tüm öğrencileri, harçların 2 dönem taksitlenmesi, ödememeye çağrılar. Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki açık grevini desteklemek için İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde bir şenlik düzenlendi. Şiirlerin okunduğu, halkların çekildiği şenlikte, imza kampanyası başlatılan öğrenciler, açık grevindeli arkadaşlarına taleplerinin kabul edilmesini şenliklerini belirttiler. Şenlik sırasında polislerin basın görevlilerini içeri almadağı görüldü. Eğitim-Sen 6 Nolu Üniversiteler Şubesi bir açıklama yaparak açık grevini desteklediklerini belirtti.

Sabancı Center'da Cezalandırma

Partizan Sesi/İstanbul: DHKC (Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi), Sabancı Center'da gerçekleştirdiği eylemde, Sabancı Holding Yönetim Kurulu Üyesi ve Otomotiv Grup Başkanı Özdemir Sabancı, Toyota-Sa Genel Müdürü Haluk Gergün ve Sakıp Sabancı'nun sekreteri Nilgün Hasefe'nin cezalandırılmalarını istendi.

İstanbul 4. Levent'te bulunan ve Türkiye'nin en iyi korunan binalarından biri olan Sabancı Center'ın 25. katında bulunan Özdemir Sabancı'nın odasına giren DHKC militanları, toplantı halinde bulunanlara ateş ederek Özdemir Sabancı ve Haluk Gergün'ü hakettikleri cezaya çaptırdılar. Bu sırada olaya müdahale etmek isteyen Sakıp Sabancı'nın sekreteri Nilgün Hasefe'de cezalandırıldı.

Saat 10.30'da gerçekleşen olay, ancak 25 dakika sonra, bir görevlinin evrak imzalatmak için odaya gitmesi sonucu açığa çıkınca duran polise bildirildi. Bildirimden yarım saat sonra binaya gelen polis, eylemcilerin binaya olabileceği ihtimali üzerine binayı kuşattı. Giriş ve çıkışları da kontrol altına alan polis, personelin telefon görüşmelerini de yasaklayarak, binanın telefonlarını da kontrol altına aldı.

Eylemcileri tespit ettiğini söyleyen polis, İstanbul'da bir çok yere baskınlar düzenleyerek, eylemcileri yakalamaya çalıştığı öğrenildi.

DHKC (Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi) tarafından yapılan açıklamada: "Topraklarımız; çocukları öldürülen, kaybedilen anaların gözyaşlarıyla sulandı. Binlerceimizi katledip içyüzünü üzerinde insanımızı kaçırdılar, kaybettiler. Yetmeyince bu kez de eli kolu bağli tutsaklarımızı saldırdılar ve katletmeye başladılar. Her yer kan dola, heryere pislik bulaştı ve kapkara bir tablo oluştu. Bu kara tabloyu yatanlar, iki elin parmaklarını geçmeyen bir avuç sömürücü azınlıktır. Emperyalizmle işbirliği yaparak ülkeyi ve halkı sömüren işbirlikçi tekellerdir. Hükümetler kurar, hükümetler yıkar, cun-

Halkı ağılatanları halk adaleti ağılatıyor

talar ilan eden demokrasi deyip halkı katleden, iliklerine kadar sömüren ve sayesinde zenginliklerine zenginlik katan SABANCI'LARDIR. Ülkemizin ekonomisine, politikasına yön veren, denetleyen, eğitim ve kültürünün nasıl ve neye göre oluşturulacağına karar veren SABANCI'LAR'dır. Sabancı gibi, işbirlikçi sermaye kesimleri, emperyalizmle işbirliği yaparak varolmuş, büyümüş ve ülke yönetimine hakim olmuşlardır. Ülkemizin bağımsızlığını yok edilmesinden, faşizmle yönetilmesinden, sömürü ve zulümden Sabancılar'ın, Koç'ların başında bulunduğu tekellerin örgütü TÜSİAT'ı vb. diğer sermaye örgütlerini sorumlu tutuyoruz. ...9 Ocak saat 10:30'da Sabancı Holding Merkezi Ahmet Fazıl Özdemir Silahlı Propaganda Birliğimiz tarafından basılmıştır. Sabancı Holding Yönetim Kurulu Üyesi ve önemli adamı Özdemir Sabancı, yine holdingin en büyük kuruluşlarından Toyota-Sa Genel Müdürü Haluk Gergün ve Sakıp Sabancı'nın sekreteri Nil-

gün Hasefe cezalandırılmıştır. Savaşçılarımız başka da hiç kimsenin canına, malına zarar vermeden üstlerine dönmüşlerdir". denildi.

Cezalandırma olayından sonra burjuva medyada Özdemir Sabancı, halka "işçi dostu" olarak lanse edilmeye başlandı. Bu "işçi dostu" Sabancılar, çalıştırdıkları işçileri somunarak elde ettikleri karların korunması için hizmetinde bulunan devletin, halka karşı giriştiği zulüm politikasının hayata geçmesini isteyenlerin başında gelmektedir. Bu zulüm politikasında devrimcileri katledenlerin yakalanmasında ve yargılanmasında hiçbir entrika uygulayarak geçiştirmeye çalışırken ve hatta bu devrimci katillerini beraat edip, ödüllendiren devlet, Sabancı'yı cezalandıranları bulmak için tüm güçlerini seferber etmekte gecikmedi. Devletin bu davranışının kendi doğasından kaynaklandığını biliyoruz. Zulüm politikasından başka bir politikası olmayan ve komprador burjuvazinin usaklığı yapanlar, ekonomik krizi aşabilmek içinde

zam üstüne zam yaparak, sendikal örgütlülüğü dumura uğratma çabalarına girecek halk üzerinde sömürülerini katmerleştirmektedir.

Ekonomik ve siyasi kriz içinde bulunan devlet, kendisine karşı yükselen muhalefeti bastırabilmek için, tek tek gözaltında kaybetmelerle başlatılan kadim cezavetlerinde de sürdürmeye başladı.

Devlet yaptığı tüm bu katliamların cevapsız kalacağını sanıyordu. Cezavetlerinde planlı olarak gerçekleştirdiği katliamların ardından devrimci ve sosyalistler yaptıkları eylemlerle yapılan katliamların cevapsız kalmasını meşajına verdi. Ve bu süreçte devlet en iyi cevabı, özgür tutsakların gerçekleştirdikleri direniş ve Sabancı Center'da yapılan cezalandırma ile almıştır.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının hizmetinde olan devlet, ne kadar katliam yaparsa yapsın, halkın üzerindeki sömürsüz ne kadar artırırsa artırsın, kendi yokluğunu hazırlanmaktadır ve yok olmaya tarih önünde mahkumdur.

TKP(ML)-TİKKO Davaları Sonuçlandı

Haber Merkezi: Elazığ'da 7.7.1995 tarihinde başlatılan TKP(ML) TİKKO operasyonunda Sinan Demirbaş, Hüseyin Süer, Ali Gül, Kazım Tunç ve Cafer Ağaş Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince hiçbir somut gerekçe gösterilmeden evlerine ve işyerlerine yapılan baskınlarda gözaltına alınmışlardır.

Gözaltı süresi içerisinde evinden alınsın gördüğü ölümler gözaltına alınan Sinan Demirbaş Terörle Mücadele Şubesi'nde kendisine yöneltilen suçlamaları kabul etmediği ve işkencilere karşı onurlu bir şekilde direndiği için sorgulama tımarı tarafından katledilmişti Sinan Demirbaş'ın katledilmesinden sonra işkenciler diğer dört sanığın dosyalarını ailelere mahkemeye sevk ettiler.Yapılan on mahkemede sanıklardan Cafer Ağaş serbest bırakılırken Hüseyin Süer, Ali Gül ve Kazım Tunç tutuklanarak cezaevine

gönderildiler. Malatya DGM Savcılığı emri ile altı gün sonra Malatya 2 Nolu DGM'de Hüseyin Süer, Ali Gül hakkında TCK'nun 168/2, Kazım Tunç hakkında da TCK'nun 169/3 maddesine muhalefetten dava açtı. Malatya 2 Nolu DGM adeta Sinan'ı katleden işkencilerle aklamak için gerekçe hiçbir somut delil olmadan ve eksik olan sonuçturular tamamlandı Hüseyin Süer ile Ali Gül'ü 12 yıl 6 ay ağır hapis cezasına, Kazım Tunç'u ise 3 yıl 9 ay ağır hapis cezası ile cezalandırdı.

İstanbul'dan Tokat karsal alınma gidecekleri iddiasıyla 11.8.1994 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesinde Müslüm Kaloğulları, Murat Tuncay, Yılmaz Aras, Cafer Ergün, Hayri Şeker ve Hüseyin Baş gözaltına alınmışlardır. Müslüm Kaloğulları dışındaki gözaltına alınanlar savcılık tarafından serbest bırakılırken, Müslüm Kaloğulları ve diğer tutuksuz yargılananlar

hakkında Kayseri Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 20.9.1994 tarihinde TCK'nun 168/2 ve 3713 sayılı yasaya muhalefetten dava açıldı.Savcılık'ın mahkemeye verdiği iddianamede Müslüm Kaloğulları hakkında TKP(ML) üyesi olmak, Tokat'ın Erbaa, Beşadiye, Niksar, Almus ilçeleri karsahında gerilla faaliyetine katılmak, karsal alan ile metropol ilker arasında iribat sağlamak, karsal savaşçı naklini sağlamak, karsalıda örgütün silahlı propagandasını yapmak ve silah olarak dolaylıya ilişkin suçlamalar yer alıyordu. Yargılama neticesinde tutuksuz yargılananlar beraat ederken tutuklu olan Müslüm Kaloğulları TKP(ML)'ye üye olduğu iddiası ile TCK'nun 168/2 maddesine göre 21-12-95 tarihinde sonuçlanan mahkemede 12 yıl 6 ay hapis cezası ile cezalandırıldı.

İkişer Kez Toplatıldık

Gazetemiz Partizan Sesi'nin 32. sayısı da hakim sınıfların yılmaz savunucuları olan adaletin temel mahkemeler tarafından ikişer kez toplanıldı.

Gazetemizi hem İstanbul 1 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi, hem de İstanbul 3. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından toplanıldı.

İstanbul 1 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi toplanmaya 12-13. sayfalardaki "Ateşkes ve Reformizminin Sefaleti" başlıklı yazıda halkın ve bölge farklılığı göstererek kin ve düşmanlığa açıkça tıhrık etnek suçunun işlendiği 20-21. sayfalardaki "Tükentilerinin İfadesidir" başlıklı yazıda ve 24-23. sayfalardaki "Herşey Komünizmin Silahlı Maoist Parti İçin" başlıklı yazıda TKP(ML)-TİKKO örgütinin propagandasının yapıldığı gerekçesiyle gazetemizi toplanmıştır.

İstanbul 3. Sulh Ceza Mahkemesi ise toplanmaya gerekçe olarak 7. sayfadaki "TKP(ML)-TİKKO" dan seçmelerde oy yerine bomba", 8. sayfadaki "Faşist Türk devleti katliamlara doymuyor", 24-23. sayfalardaki "Herşey Komünizmin Silahlı Maoist Parti

İçin" başlıklı yazıları gerekçe göstererek bu yazıların TKP(ML)-TİKKO'nun propagandasını yapıldığı, devletin tahkim ve tezyif edildiğini öne sürerek gazetemizi toplanmıştır.

Bundan önce olduğu gibi bundan sonrada ne toplanmalarınız, ne milyarlara varan para cezalarınız, ne de tutuklanmalarınız, çeşitli millet ve milliyetlerden emekçi halkımızın sesi olan gazetemizi susturabilecektir. Çünkü bizler azınlığı MLM biliminden alıyoruz. Hedefimiz olan Altınçay yolunda tavizsiz yılmamız sürdürüyoruz-sürdüreceğiz.

SUSMADIK SUSTURAMAYACAĞINIZI, GERİ KALMAK YOK SUSMAK ASLA!

Devlet Terörü Gazi Mahallesi'nin Yakasını Bırakmıyor

Partizan Sesi/Gazi: Gazi Mahallesi'nde 12-15 Mart 1995 tarihleri arasında yaşanan faşist devlet katliamı sonucu 17 kişi hayatını kaybetmiş birçok kişi de yaralanmıştı.

Gazi katliamının hemen ardından faşist devlet güçlerinin Gazi Mahallesi ve çevresinde her geçen gün artarak devam ettirdiği faşist baskılar ve yoğun operasyonlar sonrası birçok insan gözaltına alındı ve bir o kadarıyla gözaltında kaybedilmeye çalışıldı.

Halkın sınırların halkı sınırlamaya yönelik baskı ve şiddet uygulamaları başta halk muhalefetine yüksek olduğu yerlerde kendini gösteriyor. Çünkü, devletin en küçük hak gaspında ilk kıvılcıklar buralardan başlıyor, ilk direnişler buralardan yayılıyor. Örneğin; Bursa, Ümraniye Cezaevleri vb. katliamlarında olduğu gibi. Devlet güçleri buraları her an çıkabilecek ve gelişebilecek olaylara karşı denetim altında tutmaya çalışıyor. Gaziyeye giriş-çıkışlar denetleniyor. Her gün yeni yeni operasyonlarla insanlar hiç bir gerekçe gösterilmeden evlerinden, işyerlerinden, sokak ortallarından alınıp, kaçırılıyor.

Gazi Mahallesi'nde artık olağan hale gelen ev baskılarına 1 Ocak günü bir yenisi daha eklendi.

2 Ocak 1996 tarihinde saat 14:30 civarında, 1353. sokakta bulunan **Maksut Karabulut**'un evi Terörle Mücadele Ekiplerince basıldı. Baskın sırasında kaçmaya çalışan **Genç Ali Karabulut** (18) adlı genç, annesinin gözü önünde polislerin açtığı ateş sonucu barajından yaralandı ve daha sonra gözaltına alındı.

Bu sırada anne Belgüzar Karabulut'da polisin MP5 silahının dıpiçğinden nasibini aldı ve yere yıkıldı. Polislerin olay yerinden uzaklaşması sırasında kendine gelen anne Karabulut, hemen polis otosunun peşinden koşmaya başladı. "Oğlumun gözümün önünde vurdular, oğlumun götürüyorlar" diye bağırarak koşan anne Gazi Su Deposu Duruşu'na kadar koştu. Burada çevredekiler tarafından durdurulan anne, Gazi Polis Karakolu'na giderek, oğlunun akıbeti hakkında bilgi almaya çalıştı.

Anne Belgüzar Karabulut olaydan sonra polislere, "Oğluma ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordüğünü ve polislerin ise "Oğlunu bundan sonra morgda aral" yanıtı verdiklerini belirtti.

Ayrıca Gaziosmanpaşa Emniyet Müdürlüğü'nde ki Karakol Amir'i'nin, baba Maksut Karabulut'a oğlunun Aksaray'daki Terörle Mücadele Ekipleri tarafından gözaltına alındığını ve oğlunun orada tutulduğunu söylediği öğrenildi.

Bunun üzerine Vatan Caddesi'nde bulunan Aksaray'daki Terörle Mücadele ye giden baba Karabulut'a böyle bir kişinin burada olmadığını söyledi.

Görgü tanıkları, Genç Ali Karabulut'un aldığı kurşun yarası sonucu bacağına tıkarak yaklaşık 5 dakika kadar koştuğunu, daha sonra polislerin kendisini yakaladığını ve ateş açan polis tanıdıklarına ve annenin Recep olduğunu bildirdiler.

Olayın olduğu saatlerde, saldırı olayını öğrenen mahalle sakinleri sokak aralarında birlikteye başladılar. Polis ise her zamanki gibi şüpheli görevini yerine getirecek toplanan kişileri dağıttı. Aynı akşam cemevi çevresinde çok sayıda polisin bulunduğu halkın ise tedirginlik içinde beklediği bildirildi.

Olay yandan, Gazi Halkı, polisin tutumunu protesto etmek amacıyla 3 Ocak Çarşamba günü Gazi Cemevi önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklaması sırasında polisin yoğun güvencilik önlemi aldığı gözlemlendi.

Yapılan açıklamada, Genç Ali Karabulut'un ağabeyi Veysi Karabulut, "Polis tarafından, 2 Ocak 1996 Salı günü saat 14:00 surlarında evimize operasyon yapıldı. Doğrudan inşa etmeye yönelik olarak yapılan baskında, kardeşim panjere kapılıp kaçtı. Polisler kaçan kardeşimin üzerine ateş açtı, onu yaralı olarak yakaladılar" dedi. Ayrıca Veysi Karabulut basın açıklamasının yapıldığı gün evlerinin tekrar abluka altına alındığını ve evde bulunan Partizan Sesi muhabirinin nüfus cüzdanına ve Partizan Sesi Gazetesi tanıtım kartına polis tarafından el konulduğunu ve uzun süre bekledikten sonra polisin, muhabiri alamadan gitliğini belirtti.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Nazin ise konuyla ilgili yaptığı açıklama da Genç Ali Karabulut'un Aksaray'daki Terörle Mücadele Şubesi'nde işkence edildiğini belirterek "Olayın olmasından sonra gerek Adalet Bakanlığı gerek ise diğer ilgili kurumlar nezdinde yaptığımız başvurulara yanıt alabilmemiz değil. Genç Ali Karabulut'a şu an kendisini yaralayan polisler tarafından işkence yapılmaktadır. Çünkü hastane yerine işkence merkezine götürülmüştür. Tedavisinin yapılmasını ve duyarsız kalınmasını ölüm olayını gündeme getirmektedir."

Ayrıca görülmektedir ki uygulanan hukuk, katliamları hedef alan kontrolyürlü hukuktur. İktidarın polisi, savcısı, Adalet Bakanlığı'nin yetkilileri bu hukukun uygulayıcıları ve 1. dereceden sorumlularıdır. Kana doymayan iktidar yeni katliamların haberini bu somut olayla bir kez daha vermektedir. Yeni katliamların önüne geçmek için tepkimizi somut olarak göstermemiz gerektiği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bu hukuk düzeni, halkı hatırdanlar, onların değerlerini yoketmeye çalışanların düzenidir" dedi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı basın açıklamasında sık sık "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganı atıldı.

Gazi Cemevi önündeki basın açıklamasından önce Genç Ali Karabulut'un ailesiyle görüşmek ve konuyla ilgili bilgi edinmek amacıyla Karabulut'un evine giden Gazetemiz Partizan Sesi Muhabiri Kazım Dikme'nin nüfus cüzdanına ve muhabir tanıtım kartına polis tarafından zorla el konuldu.

Olayı Muhabirimiz Kazım Dikme şöyle anlattı:
"3 Ocak Çarşamba günü saat 13:30 surlarında Genç Ali Karabulut'un ailesiyle görüşmek ve olay hakkında bilgi edinmek için evine gittim. O sırada 16-17 yaşlarında iki gencin peşine polislerin takıldığını, gençlerin arkalarından 2 el ateş ettiğini ve gençlerin gözaltına alındığını gördüm. Yanımda bulunan Kurtuluş Ga-

zeteşi muhabiriyle birlikte olayı görüntülemek amacıyla binanın 3. katına çıktık. Polisler silahlarını gençlere dayamışlardı ve mahallede bulunan anılar gençleri polislerin ellerinden almaya çalışıyorlardı. Ben olayı tam net olarak görüntülemiştim. Bu arada polislerden biri beni farketti ve yanına çağırıp, Polislerin yanına gittiğimde, "Beni neden çağırıyorsunuz. Gerekçeniz nedir?" dedim. Polislerden birisi, "Sen bizim otoyola taş ve sopayla saldırdın" dedi. Bense "binanın 3. katındaydım, nasıl sizin otoyola saldırdım?" dedim. Ayrıca gazeteci olduğumu belirttim. Bunun üzerine kimlik kartımı istediler. Yani, kimliğimi göstermek için cüzdanımı çıkaracağım sırada elimden cüzdanımı kapıtlar ve içinden nüfus cüzdanıyla birlikte muhabir tanıtım kartımı aldılar. Daha sonra, "Bizimle gel, kimliklerini karakolda alırsın" dediler. Burada 34 RP 528 plakalı polis aracında bulunan polisler kimliklerini verdiler. Diğer terörle mücadele ekipleri beni gözaltına almak için çekiştirmeye başladılar. Amaçları beni gözaltına almak. Filmi almak isteyen polisleri filmleri vermedim. Ve zorlukla tekrar eve girebildim. Eve girdikten sonra çok sayıda sivil, çevik ve resmi otoyola dolayan polisler evi abluka altına aldılar. Kapıları dövdüler ve "Partizan Sesi Muhabirini karakola götürüceğiz" dediler. Analar kapıları açmadı. Yaklaşık 3 saat evde mahsur kaldıktan sonra İHD ve Halkın Hukuk Bürosu'ndan gelen avukatlarla birlikte bölgeden ayrıldık."

Diğer taraftan, yine Gazi Mahallesi'nde 12 Ocak günü akşam saatlerinde Vural Doğan, polisin açtığı ateş sonucu yaralandı. Bir süre yaralı halde kaçan Doğan bir eve sığındı. Vural Doğan'ın sığındığı evi basan polis, evde bulunan 6 kişiyi gözaltına aldı.

Olayı protesto etmek amacıyla akşam saat 21:30 surlarında yaklaşık 300 kişilik bir grup yürüyüş yaptı.

Gazi Mahallesi'nde İsmet Paşa Caddesi'ni lastik yakarak trafiğe kapatılan protestocular, "Susma sustukça sıra sana gelecek" vb. sloganlar attılar.

Olay yerinde çok sayıda polis panzerlerinin ve otosunun olduğu ve çevik kuvvet tarafından gösterilere müdahale edilmesi üzerine çatışma çıktı. Bu sırada, 34 A 81972 plakalı çevik kuvvet aracının tarandığı öğrenildi.

Gösteride çok sayıda kişinin gözaltına alındığı ve polisin Gazi Mahallesi ve çevresini abluka altına alarak Gaziyeye giriş çıkışlarda kimlik kontrolü ve tst baş araması yaptığı bildirildi.

Ayrıca gösteri sırasında polis telsizlerinden "Gazeteciler mesafesiz gör, kimse ayayımza dayanmasın, gazetecileri ve televizyoncuları fazla yaklaştırmayın" talimatlarının verildiği öğrenildi. ■

Kalender Kayapınar Öldürüldü

Haber Merkezi: Faşist Türk devleti gözaltında kaybetmeler ve katliamlarına bergün bir yenisini eklerken, son günlerde de iyice sıklıkla olduğu cezaevlerindeki katliamlarına, çeşitli şekillerde yenilerini ekliyor.

Mustafa Kaya, Kalender Kayapınar, Tuncay Baltacı, bu üç devrimcinin ortak noktalarından en önemlisi, temel hak ve talepler için cezaevlerinde bağlatlıkları ve sonunda zafere çıktıkları açık grevlerinden sonra, sağlık durumlarının bozulması ve faşist devlet kurumlarına bilinçli olarak tedavilerinin geciktirilmesi sonucunda cezaevlerinde şehit düşmeleriydi.

Birçok devrimci tutsağın bedenini zindanlara hapseten, fakat bilinçlerini, umutlarına pranga vurmamayan faşist Türk devleti; çareyi, cezaevlerindeki özgür tutsakları katletmekte arıyor.

Faşist devlet tarafından bilinçli olarak tedavisi geciktirilen ve 3 Ocak günü şehit düşen Kalender Kayapınar, kansere yakalandığından avukatlarının ve kamuoyunun girişimleri ve baskısı sonucu cezaevinden tahliye edildi. Fakat özgürlüğüne kavuştuğundan 4 gün sonra bedeni tüm vücudunu kaplayan kansere yenik düştü.

DHKPC militanı olan Kalender Kayapınar, Hatay'da yapılan bir konserde gözaltına alındı. Gözaltından sonra tutuklanan Kayapınar, Malatya 1 No'lu DGM tarafından 1992 yılında 12 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırılmıştı.

Birçok cezaevinde kalan Kayapınar en son sevk edildiği Çanakkale Cezaevi'nden sağlık durumu nedeniyle ile Bayrampaşa Cezaevi'ne getirildi.

Çanakkale E Tipi Cezaevi'nde kaldığı süre içerisinde

de durumu iyice kötüleşen Kayapınar'ın tedavisi edilmesi, cezaevi yetkilileri ve jandarmalar tarafından bilinçli olarak engellendi.

Ancak avukatlarının, yoğun girişimleri sonucu 29 Aralık günü İstanbul Adli Tıp Başkanlığı'nda oluşturulan 5 kişilik heyetin verdiği raporda "Cezaevinde kalmasının hayatını tehlihte edeceği"nin belirtilmesi üzerine Kayapınar, cezası ertelenerek serbest bırakıldı.

Kalender Kayapınar'ın, ölümünden dört gün önce bırakılması, bir rastlantı değildi. Çünkü devlet, Kayapınar'ın vücudunun bir kaç gün içerisinde kansere yenik düşeceğini çok iyi biliyordu.

Kayapınar'ın, cezaevinde kalması ve burada ölmesi, faşist Türk devletinin başta işine gelmeyecekti. Bu nedenle Kalender Kayapınar'ı serbest bıraktı. Böylece, Kayapınar tutukluymken ölmeyecekti. Hasta olduğu biliyordu. Fakat müdahalede, onlara göre geç kalınmıştı.

Tipki diğer yaptıkları katliamlar gibi bu katliamda bir kalp geçirilecekti. Evet Kalender Kayapınar öldürüldü. 3 Ocak 1996'da İstanbul'da şehit düştü.

DHKPC militanı Kalender Kayapınar, Malatya'nın Doğanşehir ilçesine bağlı Toraktepe Köyü'nde ailesi, yakınları ve Halk ve Özgürlükler Platformu'ndan bir heyet tarafından defnedildi.

Kalender Kayapınar'ın ağabeyi İsmail Kayapınar, kardeşinin evde bulunduğu 3 gün boyunca, konuşmakta ve hareket etmekte güçlük çektiğini belirterek, "Cezaevinden ölüm halinde tahliye edilerek bize teslim edildi." dedi. ■

Gazi ve Ümraniye Şehitliği Açıldı

Partizan Sesi/Gazi: Gazi Mahallesi'nde geçtiğimiz yıl faşist diktatörlük tarafından Gazi ve Ümraniye'de çıkan olaylarda katledilen devrimciler için yapılan "Gazi ve Ümraniye Şehitliği" kütlesi bir katliamla açıldı. 14 Ocak Pazar günü saat 11:30 civarında Gazi Cem Evi'nin önünde toplanan şehit aileleri ve çeşitli kurumlardan oluşan platform üyeleri, günün anlamını vurgulayan pankartlar ve devrim şehitlerine ait resimlerle kortej oluşturarak yürüyüşe geçti. Yaklaşık 3500 kişinin katıldığı yürüyüş esnasında kitle tarafından "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Ümraniye Şehitleri Ölümsüzdür", "Faşizmi Döküğü Kanda Boğacağız", "Kahr olsun Faşist Diktatörlük" sloganları atıldı. Bu arada bir grup tarafından "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Tokat, Sivas, Erzincan Savasıyor Partizan" sloganları atıldı. Yürüyüş sonunda Gazi Şehitleri'nin mezarları başına gelen kitle devrim şehitleri için bir dalakalık saygı duruşu yaptı.

Saygı duruşundan sonra şehit aileleri ve çeşitli kurumlar günün anlam ve önemini ifade eden konuşmalar yaptı. Bir şehit yakın yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Gazi'de 16 Ümraniye'de 6 esamızın şehit verdik. Onlar vatana ve halkına bağlıydılar. Şehitlerimiz bize savundukları onurlu, dürüst mücadele geleneklerini miras bıraktılar. Bize susmayı değil sarasmayı öğrettiler. Eli kanlı katillere haykırıyoruz. Şehitlerimizle aynı yerde kalamayacak. Bizim gözün nurlarımızı kurbanlarımızın umudumuzun şimdi sıra onların ana ve babalarında. Şehitliğimiz açılışında tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz." ■

Partizan Sesi Gazi Bürosuyla Dayanışma Gecesi

- Grup Munzur
- Fevzi Kurtuluş
- Haydar Bayar
- Babil Halk Sehnesi
- Sürpriz Sanatçılar

Yer: La Bella Düğün Salonu / Osmanbey
Tarih: 3 Şubat Cumartesi
Saat: 17.00-23.00

Faşist Türk devletinin başta halkımız olmak üzere sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten komünist, devrimci ve yurtsever güçlere karşı yürüttüğü topyekün imha etme saldırısının bir devamı olarak yeni bir katliam önce Buca'da, 4 Ocak günü ise Umraniye zindanında sergilendi. Hemde bu vahşi katliamı Türkiye ve dünya kamuoyuna göstere göstere gerçekleştirdiler.

Peş peşe dört devrimcinin (toplam yedi) katedilmesi, onlarcasının ise ağır yaralanmasının kanlı tablosunu çizen bir güç varsa, o da hiç kuşkusuz faşist diktatörlük ve onun kolluk kuvvetlerinden başka bir güç değildir.

Devlet katliamlarına doymuyor. Caniler halkımızın ve onun yiğit devrimci evlatlarının kanını içmeye doymuyor.

Her geçen gün biraz daha ekonomik ve siyasal olarak bataklığa doğru giden sistem ve onun sahipleri, düzene karşı ayağa kalkın veya ayağa kalkmak isteyen başta komünistler olmak üzere Türkiye coğrafyasında yaşayan bütün emekçilere pervasızca saldırılarından en son örneğini Umraniye zindanında esir tutulan özgürlük tutsaklarını katletmekte resimlemiş oldular.

Biz bu kanlı tabloları daha öncede görmüştük. Biz bu katliam fotoğraflarıyla daha öncede tanışmıştık. Dahası biz bu katliamların yabancıları değiliz. Hemde onlarca, yüzlercesini gözümüzle, yüreğimizle ve bilincimizle görüp yaşadık. İşte o zamanda şöyle haykırıyorduk; **bu katliamların fotoğrafları çizen Türk devleti, bu gün bu katliamlarla yetinmeyecek, gelecekte de benzer tabloları yine sergileyecektir. Hemde daha bir vahşice ve barbarca.**

Zindanlardaki peş peşe yapılan katliamların, zindan dışındaki uygulamalarından ayrı düşünebilir miyiz? Yada devletin zindan dışındaki halklar ve onların öncüsü durumundaki komünist, devrimci ve yurtseverlere karşı olağan bir şekilde uyguladığı terörist yöntemleri zindanlarda esir tutulan özgürlük mahkumlarına karşı uygulamayacağını düşünebilir miyiz? Hayır, düşüneyiz. Aksini düşünmek ülke gerçekliğini, devletin niteliğini ve onun içerisinde bulunmuş olduğu ekonomik ve siyasal krizi görmezlikten gelmek, dahası faşist rejimin ruhunu kavramamak olur. Buda faşist diktatörlüğe karşı doğru bir politika ve onun araçlarıyla mücadele etmede bizleri zaafa uğratabilir. Mücadelede gedikler açmaya yol açar. Onun için diyoruz ki, cezaevlerinde özgürlük mahkumlarına yönelik olarak yapılan katliamlar devletin bir resmi politikası, yani sistemin ayakta tutulması için bütün direniş odaklarına karşı uygulanan kitliami politikasının bir devamıdır.

Ülkemizde her ne kadar 700'e yakın zindan ve bu zindanlarda siyasal ve adli tutsak olarak toplam 60 bin insan tutuluyorsa da bu, ülkede yaşayan diğer emekçi insanlar zindan dışında "tutuluyor", "yaşıyor" anlamına gelmemelidir. Bu ülkede yaşayan emekçi insanlar için içerisi ile dışarı pek fark etmiyor. Çünkü, Türkiye coğrafyasında yaşayan emekçi halkların sosyal yaşamı, başta emperyalist haydutlar olmak üzere onların ülkedeki uşağı durumundaki Türk devleti tarafından bir kan deryası ve zulüm hapisanesine çevrilmiş durumdadır. Hergün onlarca insanın katedildiği, yüzlerce hatta binlerce insanın işkence tezgahlarından geçirildiği ve toplama kamplarının hüküm sürdüğü bir ülkede sistemin adını faşizm olarak belirlemek için insanın ya ahmak, yada siyasal olarak kör olması gerekir. Bunun da ötesinde, zindan katliamlarını faşist rejimin özünde yatan gerçeklikten ayrı ele almak ise daha büyük bir aptallık olacaktır. İşte bu bilinçle bir kez daha vurguluyoruz ki, zindan katliamları, devam etmekte olan topyekün savaşın bir tezahüründen başka şekilde yorumlanamaz. Bu, bugünde böy-

ledir, gelecekte de böyle olacaktır. Taki bu, faşist diktatörlük yıkılıp yerine Demokratik Halk İktidarı kuruluncaya dek devam edecektir. Kısacası mevcut durumdaki devletin feodal-faşist niteliği doğru kavranılmadan, ona karşı hiç bir alanda kalıcı başarılar elde edilemez, gelecek saldırılar ve zorluklar aşılamaz.

Bilinmelidir ki, sınıfların ortaya çıkıpandan bugüne dek egemen durumdaki sömürücü sınıflar, kendi çıkarlarına ters düşen ve başkaldıran her kim olursa olsun, yani rengi ve sınıri ne olursa olsun susturmaya çalışmıştır. Ayrıca susturmakla da yetinilmeyip onların bedeni zulüm hapishanelerine atılması bir ihtiyaç haline gelmiştir. Dolayısıyla, sınıfların ortaya çıkıpandan bu yana zindanlar egemen sömürücü sınıfların ihtiyacını karşılayacak önemli kurum ve kuruluşlar olarak işlev görmüştür. İşte bugünde yaşadığımız bu toplumsal coğrafyada mevcut sistem kendi varlığını sürdürmek için, kendisine karşı başkaldıran veya başkaldırmaya yeltenen başta komünistler olmak üzere, devrimci demokrat, yani halkın yana tavır takınan ne kadar insan varsa hepsini ya işkence tezgahlarından geçirmiş, yada zindanlara tıkmıştır. Özellikle 12 Eylül AFC (Askeri Faşist Cuntası)ndan bugüne kadar yüzbinlere varan emekçi insan ve onların şu veya bu şekilde temsilsizi durumunda olan devrimciler zindanlara tıkiılarak zulme maruz bırakılmışlardır. Elbetki bu zulüm zindanlarının yalnızca tadeta toplama kamplarını andıran zindanlara tıkiılanlar nasibini almamıştır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu katliamların ve zulümden herkes nasibini almıştır. Aksi yanlıca bir yaklaşım olur. Peki baskının, sömürdün ve zulmün olduğu yerde susmaktan, direnmekten söz edilebilir mi? Elbetki söz edilemez. Bu eşyanın tabiatına aykındır. Sınıf savaşlarının kanunu bize, bir yerde ne kadar baskı, sömürü ve zulüm varsa, orada o kadar direnmenin ve başkaldırının olduğunu öğretmiştir. Çünkü, direnme, savaşmayı doğuran bir kaynak varsa, o da sömürü ve zulüm üzerine kurulu devletlerin kendisidir. Bu nedenledir ki fazla uzağa gitmeden, şöyle 12 Eylül AFC'sinden bu yana gerek dışardaki sınıf savaşımı, gerekse bunun bir parçası olan cezaevlerindeki mücadelelere gözettilmiş, baskı ve zulmün karşısında boyun eğmeyen, hemde zulmün üstüne üstüne giden zindanlardaki şanlı direnişleri unutmak mümkün mü? Metris'ten-Diyarbakır'a, oradan Eskişehir-Aydın'a, oradan da Buca ve Umraniye zindanlarındaki direniş ve kavga geleneğinin devrimimizin daha bir ivme kazanmasında önemli bir rol oynadığını görmezlikten gelebilir miyiz? Bu alanlardaki mücadelelerin önem ve işlevini küçümseyebilir miyiz? Böyle bir tavır buralarda ki mücadeleleri sınıf mücadelelerinin bir parçası olarak görmemekle eşanlamıdır.

Şu gerçeklik kavranmalıdır ki, sınıf mücadelelerinin en zorlu kısımlarından birisi de cezaevlerinde düşmana karşı mücadele etmektir. Çünkü buradaki mücadelede kullanacağın temel silah komünist irade, cesaret ve bedeninden başka bir araç değildir. Bunu belirtirken cezaevlerini sınıf mücadelelerinin merkezî yeri olarak görmeli veya buralardan sınıfa önderlik edilebilir diye bir anlayışa sahip değiliz. Cezaevi merkezli örgüte ve oradanda sınıfa önderlik yapma anlayışını dün reddettiğimiz gibi, bugün de reddediyoruz. İşin bir yanını burası oluştururken diğer yanını da,

yanı zindanlardaki komünist ve devrimciler için, devrim için çok büyük görevler düştüğünü de gözlerden, bilinçten kaçırmamak oluşturmaldır. Her alanın kendisine özgü koşulları olduğu gibi, bu objektif koşullara göre komünistlerinde subjektif olarak doğru politikalar ışığında hareket ederek koşulları lehine çevirmesi temel görevdir. Aksi koşullara teslim olmak olur ki, bu da kendiliğindencilik, statükoculuk ve teslimiyetçiliğin kendisidir. Oysa komünistleri bilinçsiz yığınlardan ayıran en temel faktör varolan koşulları bilinçli ve iradi bir şekilde değiştirmek, ona yön göstermek ve daha da ileri mevziler kazanmak için sürekli olarak alternatif fikirler üretmek pratikte sorunların üzerine aktif olarak gitmektir.

4 Ocak Umraniye katliamı sonrasında cezaevlerinde başlayan eş zamanlı zindan direnişlerinin dışındaki kitleyi, en azından devrimci ve komünist örgütlerin sempatizan ve taraftarlarını, oradanda devrimci-demokrat kamuoyunu nasıldaki sarıp sarmaladığını gözler önüne getirdiğimizde, zindanlarda esir tutulan özgürlük tutsaklarına büyük görevlerin düştüğü aleni bir şekilde ortadadır. Yaklaşık bir hafta süren barikat ve rehin alma eylemleriyle harlandırılan kavga, bu ölmek için öldürmeye hazır bir vaziyette, üst boyutta sürdürülen zindan direnişleri sosyal kurtuluş mücadelesinin tarihinde önemli değişimler katarak yerini aldı. Barikat arkasındaki haykışlar yalnızca Türkiye halklarının bilincine ve yüreğine seslenmedi, tüm dünya ezilen halklarının kulaklarına dalga dalga yayıldı. Ülke gündemini, neredeyse dünya gündemini birinci derecede günlerce meşgul etti. İç ve dış bütünleşme sayesinde zaferle sonuçlanan zindan direnişlerini geleceğe ışık tutması için doğru bir şekilde özümsemek zorundayız. Olumlu ve olumsuz yanlarıyla, bir tecrübe ve bilgi birikimiyle gelecek saldırıları göğüslemek için her zamankinden daha çok hazırlıklı olmak zorundayız. Çünkü bu sistem devam ettiği müddetçe, dahası devletin her geçen gün krizi arttıkça, buna orantılı olarak saldırıların gerek yığınlar, gerekse zindanlardaki tutsaklara karşı artıracaktır. Bu duruma, yani devletin yakın zamanda zindanlara yeniden saldıracağına 45 günlük SAG eyleminin değerlendirilmesini yaparken değinmişik ve hazırlıklı olduğumuzu da belirtmişik. Bu öngörümüzün doğrulandığı, aradan daha bir ay geçmeden ortaya çıktı. Çünkü bu vampir devletin kendisi, içinde bulunduğu krizi gidermenin yol ve yöntemlerinden birisini zindanlara saldırmak ve oradaki tutsakları katletmekte bulmaktadır. Görüldüğü gibi öylede yaptı. Evet sonuçta kaybeden devletin kendisi olduysa, üç devrimci tutsağın katledilip, onlarcasının yaralanması da azımsanacak bir kayıp olarak değerlendirilmemelidir.

Hiç kuşkusuzki burada üç devrimci yerine onlarca insan da katledilebilirdi. Yani bu sayı artabilirdi. Burada görülmesi gereken en büyük zaaf ve eksiklik devrimci tutsakların barikatlarının olmamasıdır. "Su uyur düşman uyumaz" özdeyişinde de ifadelendirildiği gibi, Umraniye'ye düşmanın her zaman için 13 Aralık yenilgisini hazmedememesi ve başka politik hesaplardan dolayı saldırma olasılığı büyüktü. Bunun belirlemesini geçmiş yazılarımızda ayrıntılı olmasada, cezaevlerine devletin saldıracağı yönündeki belirlenmelerimiz içerisinde değinmişik. Bu, sadece Umraniye için değil, başta Sığmalılar

Cezaevi olmak üzere bir çok cezaevi içinde geçerlidir. O nedenle bundan böyle devletin yeni bir saldırısında gafil avlanmamak için barikatları en hızlı bir şekilde hazır hale getirmek zorundayız. Yoksa bu gibi gafil avlanmalarla daha çok karşı karşıya kalacağız. Ne kadar hazırlıklı olursak, o kadar az kayıp vereceğimize açıktır. Ne kadar hazırlıklı olursak, düşmanla tutuştuğumuz kavgada düşman saldırılarını geri püskürtülebileceğimiz gibi, verdiğimiz kayıplarda o kadar fazla olur. Bunu belirten, her cezaevinin kendi özgü koşullarını hesaba katarak hareket etmenin en doğru politik tavrı olacağına ayrıca vurgulayalım.

Başarıyla taçlanan direnişler sonrası kesinlikle zafer sarhoşluğuna ve rehavete kapılmamalıdır.

Hangi tür eylemde olursak olalım, hangi mevziyi ele geçirirsek peçinlim, bu eylemlerin ve mevzilerin başarılarından sarhoşluğa kapılmanın yeni başarılar elde etmenin önünde engel teşkil edeceği aşikardır. Çünkü bu sınıflar güreşinde, yalnızca bir eylem ve bir mevziye başarı elde etmekle ne devrim olur, ne de kazanılan mevzilerin kalıcılığından söz edilebilir. Zafer sarhoşluğunun kendisi, yeni eylem biçimleri gelişiminin ve daha da ileri mevziler kazanmanın yolunu tıkadığı, tı kayacağı gibi, statükoculuğunda beraberinde getirir. Ki bu sınıf savaşımının boyutlanması önündeki en büyük tehlikeli oluşturm. Var olan koşullarla yetinmek, veya sadece elde edilen haklarla yetinmek sınıf savaşımı ve onun zindan özgürlüğündeki mevzilerini ileriye götürmek yerine daha da geriye çeker. Her eylem, her kazanılan mevzi ileride kazanılacak mevziler ve başvurulacak eylem biçimleri için bir bilgi birikimi ve tecrübe ışığı olarak kullanıldığı zaman sınıf mücadelesi içerisindeki anlamını bulur.

Şunu hiçbir zaman unutmamalıyızki, şu venili durumda kazanılan hakların kalıcılığının bir garantisi yoktur. Bunu korumak ve ileriye götürmek içinse sürekli yeni yeni politik taktiklerle düşmanın üzerine gitmek zorundayız, yoksa her zamanki taktiklerle aynı sorunları çözemeyiz ve üstesinden gelemeyiz. Somut duruma göre somut tahliller yaparak engelleni ancak o zaman aşabiliriz. İşte bugün devlet bu şanlı direniş karşısında yenilgiye uğradı, ancak kaybettiği mevzileri tekrar elde etmek için yeniden saldırıya geçecektir. Hemde bu kez daha da pervasızlaşarak saldıracaktır. Daha şimdiden saldırının zeminini yaratmak için medya aracılığı ile kamuoyunu hazırlamaya çalıştıklarını belirtelim. Eski faşist polis şefi Mehmet AÇAR'ın ve İstanbul Emniyet Müdürü Orhan TAŞANLAR köpeğinin "Sığmalılar Cezaevinde 10-11 kişilik lider kadronun başının altından bu eylemler meydana geliyor" diyerek hedef göstermesi yeni bir saldırı için hazırlığa geçin mesajını iletmekten başka bir anlam taşımıyor.

Mehmet AÇAR ve TAŞANLAR katilleri 10-11 kişilik "lider kadronun" sözkonusu cezaevinde katledilmesi veya başka cezaevlerine gönderilmesiyle dışarıda ve zindanlardaki eylemlerini durdurulacağını sanıyorsa, bunda büyük bir gafil içerisinde olduklarını şimdiden kendilerine hatırlatmak isteriz.

Bee hey haydutlar çetesi polis şefleri!
Bir kere bu ülkede gerek içeride, gerekse dışarıda eylemlerin ortadan kalkması için bu faşist diktatörlüğün ortadan kalkması gerekir. Yani polis sizin temsilsizi ol-

İtlerin Arkasından Haykırdı: ZDE HAZIRSANIZ GELİN!

duğunuz ve borazanlığını yaptığınız komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devleti yerine halkın demokratik iktidarı kurulmadıkça, ne sizin gibi polis şeflerinin onlarca insanı katletmesiyle, ne onlarca devrimci kadroyu sağa-sola sevk ederek birbirinden koparmanızla bu eylemler durmayacaktır. Çünkü bu kadrolar bu sistemin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu doğuruyor. Sömürü ve esaret devam ettiği müddetçe daha onlarca kadro şehit olacaktır bu halkın bağından. Keza zindanlarda da öyle. Her direniş yeni bir kadronun yetişmesi için önemli bir arenadır, bir basamak. Bu halk var oldukça onun bereketli pınarı her zaman için önderler yaratacaktır. Yeterki onun yaratıcı dehasına dayanılsın, ondan kopulmasın.

Bugün tank, top, bütün savaş ve gereçlerimizle komünist ve devrimcilerden daha güçlü olabilirsiniz bee hey genareller çetesi ve onların emri durumundaki ağır salyalar, boynu tasmalı faşist temsilciler, bizleri yok etmeniz için başta gücümüzü ve cesaretimizi aldığımız ideolojimizi ve onun dayandığı halkımızı yoketmelisiniz. Bunları yoketmede gücünüz yetmeyeceği için, geriye boş yere havlamanız ve kendi kendinizi teselli etmenizden başka birşey kalmıyor. Buda açıkça gösteriyorki, 10-11 devrimci gibi bugünde bir sorunun çözülür, eylemler biter sözleri kocaman bir yalan, demogöji ve bu kişileri katletmek için hazırlanmış bir senaryodur. Kamuoyunu yanıltmak için hedef şaşırtmadır.

Burada dikkat çekmek istediğimiz asıl konu, devletin zindanlardaki tutsaklara yeniden saldırıp katletmenin planlarını yaptığı gerçekliğidir. Bu katliam planı ve senaryolarını boşa çıkartmak için ise başta halkımız olmak üzere tüm komünistler ve devrimciler hazırlıklı olmalıdır.

Biz faşist diktatörlüğe meydan okuyoruz. Dün olduğu gibi bugünde varız, gelecekte de varolacağız. İrademizle, bilincimizle, cesaretimizle ve bedenimizle buradayız.

Biz her türlü zorluğa hazırız. Tarihimizi devrin şehitlerinin kavgasıyla, gücümüzü ise halkımızın ve şehitlerimizin kanıyla yoğurduk. Halkımızı bu sömürü ve esaret zincirinden kurtarmak için dün olduğu gibi bugünde bir kez daha ant içiyoruz. Ve bu ülkeyi emperyalizm ve onun uşaklarından kurtarmak için her türlü bedel ödemekten dün çekinmediğimiz gibi bugünde çekinmiyoruz.

Bizler şehitlerimizle iktidara yürüyoruz. Onların güzel ve iyi anlarıyla kavgayı daha bir büyütüyor ve onlarla birlikte zaferimizi taçlandırıyoruz.

Halkın yiğit ve kahraman evlatlarını katletmekle bizlerin karamsarlık ve umutsuzluğa kapılacağını sanıyorsanız, bunda başarılı olamayacaksınız. Buna geçmiş tarihimiz ve diğer ülke devrimlerinin tarihi canlı tsaktır. Bundan siz halk düşmanları korkun. Karamsarlık bizlere değil, sizin gibi tarihin çöp sepetine atılacak uşaklara ve efendilerine yararlı.

Biz şehitlerimizin arkasından yas tutmuyor, göz yaşını dökmüyoruz. Kayıplarımız büyük olsada, sizlere karşı kinimiz ve nefretimiz daha büyüktür. Hemde yığınların gönlünde, bilincinde kök salarak gelişiyoruz. Daha şimdiden zindan şehidi Komünist Mustafa KAYA ve diğer devrim şehitlerinin adları ve anıları halkımızın bağrında kök salarak dilden dile, elden ele dolacak bir avaklaşır.

Zindan direnişlerinde bilince çıkarılması gereken tecrübelerden en önemlisi düşmanın olası saldırılarına karşı her zaman için hazırlıklı olmak ve içeride eş zamanlı eyleme geçmek, bunu başarıya ulaştıracaya kadar eş güdümlü bir şekilde sürdürmektir. Tabii ki burada, tutsak ailelerini bu eş zamanlılık içerisinde harekete geçirmek için örgütü hale getirilmeleri de önemli bir görev olarak kavranılmalıdır. Eş zamanlı ve eş güdümlü eylemlerin başandaki kudretini, yakın zamandaki 45 günlük SAG ve Umraniye katliamıyla patlak veren zindan direnişlerinin pratik sonuçlarıyla açık bir şekilde gördüğümüz için bu konu üzerinde ayrıntılı olarak durmayarak geçiyoruz. Kaldı ki eş zamanlı ve eş güdümlü eylemliliklerin önemi ve bunun pratikte getireceği sonuçlar üzerine daha önceki yazılarımızda değinmiştik. Bu iki eylem pratiğinde Öncünün zindandaki özgürlük tutsaklarının üzerine düşen görevleri yerine getirdiklerini de vurgulayalım. Öncüye bağlı zindan aktivistleri her iki direniştede en ön saflarda büyük bir sorumluluk bilinci, cesareti ve kararlılığı ile yer aldıkları gibi, sözkonusu eylemlerin bir fiil örgütleyicisi olduklarını da (eylemlerde yer alan dost-devrimci örgütlerle birlikte) belirtelim.

Hiç kuşkusuzki zindan direnişlerinin başarıyla taçlanmasının altında yatan önemli araçlardan bir diğeri ise, dost devrimci örgütlerle düşman saldırılarına karşı eylem birliği içerisinde karşı duruşa geçmektir. Daha önceki yazılarımızda da ortaya koyduğumuz gibi, devrimin geliştirilip güçlendirilmesinde dost-devrimci örgütlerle hangi mekanda olursa olsun düşmana karşı oluşturulacak eylem birliklerinin oynayacağı misyon boyuttur. Eylem birliklerinin yakıcılığı bugün her zamandan daha çok kendisini hissettirmektedir. Bunun olumlu pratik sonuçlarını her iki zindan direnişinde bariz bir şekilde görebildik, elde edebildik.

Son zindan direnişleri içerisinde PKK ve Rızgari gibi devrimci ulusal hareketlere mensup tutsakların yer almaması direniş için bir handikap oluşturmuştur. Zindan direnişleri önünde fiili olarak engel teşkil etmeselerde bu gibi politikalarla, yani direnişlere fiili olarak katılmamaları küçük çaplıda olsa direnişleri olumsuz yönde etkilemiştir. Çünkü sözkonusu örgütler kendi kidesini harekete geçirmeyerek ve içerideki fiili direnişe katılmayarak hem dışarıdaki kitlesel katılımın etki gücünün artmasını engellemiş, hem de bununla düşman cephesinin biraz nefes almasına, yani en azından çeşitli tonda spekülasyon ve demogöjiler yapmasına zemin hazırlamışlardır. Bu politikalarıyla PKK'lı tutsakların zindan özgürlüğündeki, yani son direnişlerde izlediği politikayı PKK'nın merkezi politikasından ayrı ele almadığımızı da belirtelim. Bu statükocu, uzlaşıcı politikalarının gelinen aşamada geçmiş (A9 öncesi) zindan direnişleriyle tamamıyla tezatlık teşkil ettiğini de ifade edelim. Geçmiş direnişlerine sahip çıkarken ve o direnişlerden örnek alınması gereken birçok tecrübe ve bilgi varken, PKK'nın gelinen aşamadaki zindan tavrılandan örnek alınacak derecede bir direnişlerinin olmadığını da üzelelele belirtelim. Üzülerek ifade ediyoruz, çünkü o kadar zengin ve görkemli direnişlere sahip PKK tutsaklarının gelinen aşamadaki pratik tavrı ve geleceğe ters, ters olduğu kadarda geridir. Çünkü PKK varolan statüyle yetinmeye çalışıyor. Onunda ötesinde, daha ileri mevziler elde

etmek için direniş başlatan hareketleri varolan statüyle yetinmeleri ve daha aktif eylemlere geçmemeleri için eleştirmekte de geri durmuyor. Hatta son barikat direnişleri ve rehlin almalarda kendileri harikat kurma ve rehlin alma fiiliyatına başvurmadıkları gibi, direniş başlatan örgütleri, bu iki eylem biçiminden vazgeçmeleri için ikna etmekten ve daha olumsuz pratikler sergilemek için uğraşı içerisine girmekten de sakınmamışlardır. Biz PKK'nın bu statükocu ve uzlaşmacı anlayış ve tavırlardan vazgeçerek geçmiş radikal çizgisine tekrar dönmelerini istiyor ve bekliyoruz. PKK bu çizgiye dönünce, başta komünistler olmak üzere direniş içerisinde yer alan diğer devrimci-dost örgütlerle daha da sıcak ve yakın ilişkiler kuracaktır. Devrimimizin ve çeşitli milliyetlerden halkımızın çıkarları bunu gerektiriyor. Halk ve devrim uzlaşmayı sevmez, hele varolan haklarla yetinmeyi hiç sevmez. Çünkü halk ve devrim üretkendir. Devrim, sürekli olarak yeni yeni mevziler üzerinden gelişir, güçlenir. Cezaevlerinde elde edilen hakların kalıcılığı yoktur diye yeni direnişler sergilemeyi ve bunu üst boyutlarda pratiğe geçirmeyi reddetmeyin. Bu politikanızın sizi daha da kötü yerlere götüreceğini ve dostlarımızdan uzaklaştıracağını şimdiden belirtelim.

Belirlenen somut hedefler için eylem birliklerini geliştirmek bugün için önemli bir ihtiyaçtır. Eylemlerde temel ilkenin "eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" ilkesi olduğu açıktır. Eylem birlikleri bu perspektifle ancak oluşturulabilir. Bunun dışında eylem içerisinde yer alan her hangi bir örgütün nicelik gücü fazlada olsa, burada aranacak nicelik değil niteliklerdir. Yani bir hareketin bir eylemde nicelik olarak fazla yer alması, o örgüte eylemi kendisinin sahiplenmesi veya başka örgütler üzerinde tasarrufa gitmesi hakkını vermez. Bu eylem birliğinin ruhuna aykındır.

Eylem birlikleri, eylem amacına ulaştığında son bulur. Burada eylem birliklerine giren örgütlerin pazarlıklara oturmaları söz konusu olamaz. Bu gibi anlayışlarla eylemde yer almak isteyenlerin anlayışları mahkum edilmelidir. Bu temel ilkeye, yani eylem birliği ruhuna uygun hareket etmeyenler eylem disiplinini bozduğu, bozacağı gibi, onun daha da güçlü bir şekilde sonuçlanmasını da zaafa uğratar. Bu tür yaklaşımlar, ileride oluşturulacak eylem birliklerinde güvensizliğin tohumlarını atar.

Eylem birlikleri içerisinde grupçuluk yapmak, yani grubun çıkarlarını eylemin çıkarları ve eyleme katılan dost güçlerin üzerine çıkarmak töhlikeli, olumsuz ve dar grup çıkarlarından başka bir şeye hizmet etmez, eylemin gücünü zayıflatır.

Halkın çıkarları ve devrim için eylem birliğine giden örgütlerin, eylemde olan örgütlerin çıkarlarını düşünmeden hareket etmesi, aynı zamanda halkın ve devrimin çıkarlarını da zedeleyer. Çünkü, dost-devrimci örgütler halkın bir parçası, yani halkın kendisidir, onu oluşturan bileşekelerdir. Devrim, ancak devrimin müttefikleriyle yapılır. Yoksa bir örgütün sadece örgütlü gücüyle yapılamaz. Kaldiki dost devrimci güçler arasındaki çelişkinin çözüm yönteminde kullanılacak biricik yöntem ideolojik mücadeledir. Yani barışçıldır, ikna, eğitim ve eleştiri yöntemidir. Bu nedenledir ki, eylem birlikleri içerisinde grupçu eğilim ve anlayışlara prim verilmemelidir, bu konuda ikna olmayanlar ise, yani eylem birliğine ve disiplinine uymayanlar eylem

birliği içerisinde gerektiği yerde dışlanmalıdır.

Kısacası, eylem birliklerinde dost-devrimci gördüğümüz bütün parti ve örgütleri somut hedefler doğrultusunda birleştirmek eylemin başarıya ulaşması için ne kadar önem arz ediyorsa, eylemin dejenere olmaması için grupçu eğilimlere karşı mücadele etmekte bir o kadar önem arz ediyor. Son eylemlerde zaman zaman ve yer yer grupçu davranışların sergilendiğini de olumsuzlukların yanında olumsuzluk olarak belirtelim. Burada grupçuluk yapanların kimliklerini bildirmeyi gereksiz görüyoruz. Ancak bu yönlü dar grupçu tavır ve davranış sahiplerinin kim veya kimler olduğunu, eylem içerisinde yer alan çoğunluk dost-devrimci güçler rahatlıkla görebildi. Burada parmak basmak istediğimiz, grupçuluk tavrına düşen dost örgütlerin bundan böyle sözkonusu olumsuz tavırlardan ne kadar uzak kaçarlarsa, o kadar dostlarına güven vereceklerdir. Unutmayalım ki, dar grup çıkarları ve kısa vadeli hasaplar dostlar arasındaki ilişkiyi zayıflatır, uzun vadede yararlı ve kalıcı sonuçlar getirmez.

Sonuç:

4 Ocak günü Umraniye zindanında dört devrimcinin katledilmesi, onlarca devrimcinin ise yaralanmasıyla başlayan eylemlilikler dalga dalga ülkenin zindanlarından tutulmuş her tarafa yayılması faşist diktatörlüğü sarsmıştır. Dört devrimci tutsağın faşist diktatörlük tarafından katledilmesi, zindanların köhnemiş duvarları arasında esaret altında tutulan özgürlük mahkumlarını direnişten alıkoyamamış, onları yeniliğe uğratmamış, karamsarlığa ise hiç kaptırmamıştır. Bu kavgada yine düşman yenilmiştir. Hemde ağır şamar yiyerek. Üstelikte barikatların arkasında meydan okurcasına, "Geleceğiniz varsa göreceğinizde var" diyerek. Ölüm meydanı okuyan özgürlük tutsakları günlerce faşist diktatörlüğe hesaplaşmaya tutuştu. Ve sonuçta her zaman olduğu gibi yine direnenler kazandı.

Gün kavgaya gündür. Gün, düşmanın üstüne üstüne saldırı ruhuyla gitme gündür. Gün, kendini gerilla savaşına yönlendiren, bilincinle hazırlama gündür. Gün, susmak değil, savaşmak, zaferler kazanmak, oradan yeniden savaşmakta ki, bu halk, bu sömürücü ve zalimlerden kutarıp halkın iktidarı kuruncaya dek...

Susma, sustukça sıra sana da gelecek. Halkın yiğit evlatlarının katledildiği bir yerde, bu katliamlara sessiz kalmak suçtur. Ve aynı katliamlarla sende karşılaşacaksın. Bunu asla unutma, öyleyse halkının öncü ve yiğit evlatlarının göz göre göre katledilmesine seyirci kalma.

Zindanlardaki özgürlük tutsakları, düşmanın her an saldırabileceğini düşünerek hazırlıklı olmayı unutma. Hazırlıklı ol ki gafil avlanmayasın. Düşmanın tüm kalleşçe saldırılarını geri püskürtmenin yolu, yaşadığın koşulları somut bir şekilde değerlendirip tedbirlerini almak, dahası koşulların en iyi ve en güzel şekilde kendinden yararlanmakla mümkündür. Tıpkı gece nöbetindeki bir genillanın, düşmanın her an saldırabileceği olasılığına karşı hazır tetikte beklemesi gibi sende bilincinle, cesaretinle ve bedenlele düşmana karşı hazır ol. Barikatları en pratik yoldan kurtmak için hazırlıklı olmayı da unutma.

Dün olduğu gibi bugünde hiçbir panik ve karamsarlığa kapılmadan, faşist diktatörlüğün tüm tehdit, saldırı ve katliamlarına karşı "biz ölüme hazırız, sizde hazırsanız gelin" bee hey kalleşler sürüsü diyorum. Bu gelişinizde ülkeyi başımıza rasi yaktıysak, bir dahaki gelişimizde dünyayı başımıza yıkacağız. Zindanların destans direnişini dün sürdürdüğümüz gibi, bugünde, yanında sürdüreceğiz. Hemde daha büyük ve görkemli destanlar yaratarak

Seçimler ve Reformizmin Hüsranı!...

24 Aralık genel seçimini kendilerine temel çıkış noktası olarak alan tüm parti ve gruplar seçim sonuçlarını duyduklarında şaşkınları oynamaya başladılar. Tüm egemen sınıf partilerinin ve kliklerinin bu şaşkınlığını anlamak mümkündür. Çünkü, her biri "iktidar" hayalleriyle yatıp kalkıyor. Hiç biri istediği sonucu alamayınca doğal olarak şaşkınlıktan öte bir tepki vermediler. Siyasi krizi çözecek denilen seçim, mevcut siyasi krizi giderek derinleştirerek çıkmaz bir noktaya getirdi. TÜSİAD ve benzeri işveren kuruluşlarının tam sayfa gazetelere ilan vererek düzen partilerini uyumaları da bu krizin boyutundan dolayıdır.

Egemen sınıf partileri açısından 24 Aralık genel seçim sonuçlarının ne anlama geldiğini geçen sayımızda tüm ayrıntısıyla irdelemiştik. Bu yazıda da düzen partilerine "alternatif" olarak blok oluşturup iktidar hesapları yapanlar, "bir yandan proletaryanın temsilcisi, diğer yandan burjuva güçler" diyerek "bağımsız adaylarla" parlamento rüyaları görenler ile bu iki anlayış arasında mekik dokuyan "Marksist-Leninist komünist"lerin seçimler boyunca ve sonrasında yaptıkları "yeni keşifler"e ilişkin düşüncelerimizi belirtmekle yetineceğiz. 24 Aralık genel seçimlerine katılan tüm Kürt milliyetçisi reformist ve devrimci grup ve partilerin seçim kampanyalarına "özgürlük ve umudun rüzgarını estirdikleri" teması damgasını vurdu. HADEP ekseninde oluşturulan "Barış ve Emek Cephesi" Kürt sorununu çözeceğini vaad ederken, Emek Partisi Girişimi ise "Türkiye halklarıyla, bütünleşerek sosyalizmi ve Emek Partisi'ni biricik umut" haline getireceklerinin havasını basıyordu. Başta HADEP eksenli blok içinde kendine yer arayan, ama bu emeline ulaşamayan "Marksist-Leninist komünist"ler de ilk başlarda HADEP'e endekslenememenin verdiği tepkiyle "bağımsız adaylarla parlamentoda işkenceci katillerle hesaplaşacağız" teması öne çıkmaya başladı. Bazen ipin ucunu kaçırmaları "işçi-emekçi sovyeti cumhuriyeti" gibi olgularla bağdaşmayan şiarlar piyasaya sürülmedi değil. Ne pahasına olursa olsun parlamentoya adam yollamaya endekslenen "seçim taktiği", bu grup ve partileri nesnel olarak "demokratik ve meşru seçim" in meşrulaştırılmasının kötü bir şekilde aracı yapmaktan başka bir anlam ifade etmedi.

Yine sol adına farklı bir kulvarda "iktidara soyunan" İP'in İP'sizliği ve çapsizliği ise ayrı bir yazı konusudur. Geçerken belirtmeliyiz ki, parlamento aşkına "19 Mayıs ruhuyla" komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının faşist partilerinden CHP ve DSP'nin kapılarını açan, ancak kapılar yüzüne kapatılınca "biricik sınıf partisi" edasıyla koparttığı çığlıklar da beş para etmemiş ve sahip olduğu her üç oydan birini yitirerek gerisin geriye yerine oturmak zorunda kalmıştır. Uğradığı hezimet ise, yine "Amerikan parmağı, komplo ile karşı karşıyayız" teorileriyle hafifletmeye çalışmışlardır. Kendilerini seçime endeksleyen tüm bu grup ve partilerin diğer bir ortak paydası da TKP(ML), DHKP-C, TKEP-L gibi komünist ve devrimci örgütlerin seçimleri boykot ederek "pişmiş aya su kattıkları" eleştirisidir. Örneğin reformizmin açtıkları bir numaralı sözcüsil durumundaki Söz dergisi bu noktadaki "eleştirisini" şöyle ifade ediyor: "Bu boykot taktiğini aktif boykota dönüştürmek için seçim bürolarına silahlı baskınlar, bombalamalar da oldu. Tabii bu tür

Evet açıkça ifade ediyoruz. Sadece 24 Aralık seçimleri değil, faşist Türk devleti tarihi boyunca yapılan tüm seçimler anti demokratiktir. Ve dolayısıyla meşru değildir. Bu olgu komünistler için tartışmasıdır. Faşist diktatörlük hüküm sürdüğü müddetçe, faşist diktatörlüğün hükmü altında yapılacak tüm seçimler anti-demokratik olma ve meşru olmama niteliğini koruyacaktır. Feodal faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir ülkede demokratik ve meşru seçimler beklentisi ham bir hayaldir.

eylenderin ürettiği siyasal sonuçların sorun, devrimcilerin değil, tamda karşı devrimcilerin, düzenin işine yaradığı ortadadır." (Söz dergisi sayı 46) Seçimlere girilirken baraj sorunu olmadığını ilan edip "Özgürlük ve Barış" rüzgarı estirdiklerini, estireceklerini söyleyenler sonuçtaki hüsranı "anti demokratik"liğe ve "boykot"culuğa bağlama zavalılığını göstermekten kendilerini kurtarmadılar. Bu noktada Atılım ve Evrensel Gazetelerinde seçim sonuçlarını iç açıcı bulmamış, kendi dışındaki "solun muhasebe yapması" gerektiğini vurgulamak zorunda kalmışlardır. "Seçim sınavında Marksist-Leninist komünistler" ile "devrimci komünistler" kitleler ile bütünleştikleri (!) için kendilerini çok rahat bir şekilde bu muhasebenin dışında tutabilmekte-dirdir (!)

Özellikle "Marksist-Leninist komünistlerin bir yıllık pratiği"nin önderlik sorununun nasıl çözüleceğine dair vurgular Atılım Gazetesi'nde sık sık yapılmaktadır. Bu vurgulara kanıt olarak "Marksist-Leninist komünistlerin" son seçimde HADEP endeksli milliyetçi reformizme yamanmanın pratiği şatafatlı bir şekilde, parlak sözlerle süslenerek kitlelere halkların kardeşliği olarak yutturulmaya çalışılıyor.

Örneğin "seçim mücadelesini anti faşist örgütlenmeye dönüştürdük" vb. söylemler Atılımın son sayılarının manşetinden eksik olmadı. İlk çıkışında "reformizme barikat" olma gereğiyle TDKP eleştirisine özel bir önem veren "Marksist-Leninist komünistler" son seçim taktikleriyle TDKP'nin bile gerisine düşmekten kendilerini alamadılar.

ATILIM'IN "BAĞIMSIZ DEVRİMCİ POLİTİKA" SININ VARDIĞI NOKTA: REFORMİZME BAĞIMLILIK VE ÇARESİZLİK

Reformizmle, devrimcilik arasında bozulan Atılım Gazetesi son seçimlerdeki tavrıyla oportünist kıvraklığını bir kez daha sergilemekten kendini alamadı. Son bir yıldır tüm taktik politikalarını Kürt milliyetçi reformizmine endeksleyen Atılım Gazetesi HADEP'in kendisini "Emek ve Barış Cephesi"ne katmamasına çocukça bir alınganlık göstererek "komünistlerin oluşum sürecine katılmadıkları ve esasen reformist bir platform ve yönelime sahip böyle bir blok içerisinde yer almaları düşünülemez. Siyasal yönelimi ve platformu nedeniyle olduğu gibi içerisinde yer alan kimi güçler ve farklı adayların durumları nedeniyle de komünistler seçim mücadelesinde politikalarını bu bloku desteklemek üzerine kuramazlar." (Atılım sayı 58) belirlemesinde bulunarak "bağımsız adaylarla" politik arenaya çıkıp parlamentoda "işkenceci katillerle hesaplaşacağız" belirtildi. Teorik olarak yapılan bu belirlemeye rağmen, Atılım'ın HADEP eksenli bloku neden desteklemediği tam olarak anlaşılmalıdır. Yukarıya aktardığımız belirlemeyi incelediğimizde tek gibi görünen bu belirleme aslında tek değil ikidir. Birincisi, "oluşum sürecine komünistlerin katılmadığı bir blok" a komünistlerin destek veremeyeceği belirlemesidir. Yani anlaşılmalı sorun "oluşum sürecine" katılmama sorunudur. Bu kesitte Atılım'ı milliyetçi reformizmden geçici olarak ayıran temel etmen, Kürt milliyetçiliğinin Atılım'ı dikkate almayıp "blokun oluşum sürecine" katılmaması-

dı. Bundan dolayıdır ki Atılım'ın "bloku desteklemesi beklenemezdi." İkinci belirleme ise, "esasen reformist bir platform ve yönelime sahip böyle bir blok içerisinde komünistlerin yer almaları beklenemezdi." Seçim pratiği ikinci belirlemenin Atılım için pek de değer taşımadığını ortaya koymuştur. Açıkça ikinci belirleme pratik olarak güme gitmiştir. Atılım'ın asıl sorunu yukarıda belirttiğimiz gibi son dönemde tüm taktik politikalarını Kürt milliyetçi reformizmine endekslemesine rağmen, Kürt milliyetçi reformizminin Atılım'ı ciddiye almayıp blok dışı bırakılmasına gösterilen çocukça alınganlık sorunudur. Alınganlıktan küskünlüğe dönüşen bu durum, süreç içerisinde sindirildikten ve esen güçlü reformist dalgasında etkisiyle Atılım, yüz seksen derece çark ederek kendini "esasen reformist bir platform ve yönelime sahip olan" blokun ellerine bırakmakta hiç bir sakınca görmemiştir. "İşçi emekçi sovyeti cumhuriyeti, işkenceci katillerle hesaplaşma" şiarlarını ve "bağımsız devrimci politika" bir yana bırakılarak seçime bir kaç gün kala "esasen reformist bir platform ve yönelime sahip olan" blokun desteklenmesi için en üst mercilerden Atılım'ca çağrılar yapıldı. Açıkçası "işçi emekçi sovyeti cumhuriyeti" vb. söylemler bir yana bırakılarak Kürt milliyetçi reformizminin Yeni Dünya Düzeni içinde yer bulmasına kürek çekildi. 23 Aralık 1995 tarihli Atılım Gazetesi'nde pusula şaşırılmışçasına bir ay önce söylenenler bir çırpıda unutulmuş, şimdi tam tersi şeyler savunuluyordu. Ve bu çark edişin özeleştirisi verilme gereği daha duyulmuyordu. (Bu konudaki duyarsızlık Atılım'ın kronik hastalığı olsa gerek). "24 Aralık seçimlerinde oylarımızı HADEP için kullandı. Kuşku yok ki, HADEP sömürü ve zulme son verebilecek bir parti değildir. HADEP'in sunduğu barış platformu bir çığlık yolu oluşturamaz. HADEP'in seçim ittifakı yaptığı partiler, parlamentarist tuzağın birer aletidir. Ancak her şeye karşın bu seçimde HADEP'e vereceğiniz her oy halkların kardeşliğine açık bir destek olacak, ırkçılığı ve zovonizmi protesto anlamına gelecektir. 24 Aralık seçimlerinin pratik siyasi değeri olan en güçlü mesaj budur" denilerek alenen reformizmle aynı noktada buluşulduğu ilan ediliyordu. İlk olarak sorgulanması gereken nokta, eğer "24 Aralık seçimlerinin en güçlü mesajı" HADEP'e oy vermekse, küçük burjuva kibirliliği ve alınganlığı bir yana bırakılarak başından beri bu yönde neden çaba sarf edilmediği gerçekliğidir. Eğer çaba sarf edildi denilecek ise, o zaman çokca sözü edilen "bağımsız devrimci politika"da neyin nesil oluyor? İkincisi, "HADEP'in seçim ittifakı yaptığı partiler parlamentarist tuzağın birer aleti" ise, Atılım olarak "parlamentarist tuzağın birer aleti" olan partilere destek vererek parlamentarist tuzağın aletlerine neden alet olundu? Eğer parlamentarist tuzağın aletleri olanların aleti olunmadıysa, "Hüseyin OCAK'ın adaylığıyla blok güçleniyor", "Kartalda özgürlük rüzgarı" vb. manşetlere neden ihtiyaç duyuldu. Anlaşılan o ki, Atılım'ın "seçim taktiği" diye kitlelere sunduğu reformizme bağımlılık ve çaresizliktir. "Doluya koydum almadı, boşa koydum dolmadı" misali bir sağa bir sola yapılan savrulmaları politika sanan Atılım bu konudaki çaresizliğini ve çıkmazını ele venmekten öte bir şey yapamıyor. Küçük burjuvazinin güce tapma, kendisine güvensizlik, güçlüye yamanma vb. karakteristik özellikler Atılım'ın "seçim taktiği"ne damgasını vuran asil etmenlerdir. Çokca reformizm eleştirisi

yapan Atılım içine düştüğü kafa karışıklığını bir türlü gideremiyor. Atılım'ın asıl sorunu devrim mi, reform mu sorusuna net bir şekilde cevap veremiyor olmasıdır. Bundan dolayıdır ki seçim boyunca kah devrimci cephe, kah reformcu - ama sonuçta reformcu - cephe de yer alarak bocalamaya devam etmektedir. Seçim sonuçlarını değerlendirirken de Atılım halen yalvar yakar bir şekilde Kürt milliyetçi reformizminin etkilerine tutunmakta ısrar ediyor. Bu tavrını "enternasyonalist dayanışma" gibi anlamlı söylemlerle makyajlamayı da ihmal etmiyor. Bir yandan en hareketli bir şekilde "ateşkes" savunulurken, öte yandan da ateşkes sahiplerinin kendileri dışında girdikleri ittifak ve ittifak arayışlarından yakınılmaktadır. Bu özgülde Kürt milliyetçi reformizminin blok ile birlikteliğine yapılan eleştirilerin Atılım'ın radikal niteliğinden olmadığı açıktır. Günümüzde "açıktır ki temel soru, 'reformist bir ittifak mı, devrimci bir ittifak mı?' biçiminde ortaya konulmalı ve doğrudan yanıtlanmalıdır." (Atılım sayı 64) Eğer HADEP Atılım çevresiyle bir ittifak kurarsaydı, Atılım'ın böyle bir soru sorma ihtiyacını duymayacağı açıktır. Dikkat edilirse Atılım Kürt milliyetçi reformizmini "devrim mi, reform mü?" noktasında sınırlamak yerine, Kürt milliyetçi reformizmini kendi dışındaki başka güçlerle ittifak yaptığı için sıkıştırmaya çalışıyor. Yani söz konusu ittifak Atılım ve kardeş örgütleriyle kurulsun hiç bir sorun kalmayacak. Soruna hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Atılım'ın kendisini Kürt milliyetçi reformizminin manyetik alanından kurtaramadığı gerçeğini değiştirmiyor. Taktiklerin stratejiyi besleyen araçlar olduğu gerçeğinden hareket edildiğinde, taktiklerin stratejinin hizmetinde olması gerektiği gerçeğinde kendiliğinden ortaya çıkar. Ancak görünen o ki, Atılım'ın son dönemlerdeki taktiklerinin daha şimdiden stratejisini yemeye başladığı gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Biz, bu eleştirileri yaparken, Atılım'ın uç boyuta vardığı subjektivizmi ve pragmatizmi bir yana bırakarak, özellikle son bir yıldır taktik politikalarını endekslediği Kürt milliyetçi reformizminin etkisinden kurtularak açık ve net bir şekilde radikal cephe de yerini almasını amaçlıyoruz. Atılım'ın bu noktadaki savrulmasına ısrarla vurgu yapmamızın nedeni sahip olduğu misyonu ve dostluğuna verdiğimiz değerden ötürüdür. Atılım'ın son bir yıllık sürecini tekrardan muhasebe etmesinde, Atılım'ın geleceği açısından önemli yararları olacaktır.

SANDIK GÖRDÜĞÜ HER PLATFORMU DEMOKRASİ SANAN DEMOKRASİ BUDALALARIDA SEÇİMDEN ZAFERLE ÇIKTIKLARINI SÖYLÜYORLAR!...

Seçim öncesi "acil seçim" isteyenlerin, esasta saldırılarını güçlendirmek için güçlü bir hükümet peşinde olduklarını ve bu hükümetle 5 Nisan kararlarına rahmet okutacak bir ekonomik istikrar paketini yeniden seçim kaygısı olmadan uygulanabilir bir ortamı yakalamayı amaçlandığını tespit eden "devrimci komünistler" ise, kelimenin tam anlamıyla parlamenterist ahmaklıkla yatıp kalktılar. Aylar önce illegal örgütlenmeyi "gericilikle" damgalayan bu çevre, seçim ortamını legalleşmek ve kabul edilebilirlik için basamak olarak kullandı. Bir yandan yeni seçimin amacını çok daha kapsamlı saldırı ve sömürü olarak tespit edip, öte yandan da daha güçlü saldırılar amacıyla yapılan seçime demokratik peşesini geçirmek için figüran olmak, bir çok reformistin yanı sıra "devrimci komünistlere" nasib olmuştur.

Evrensel Gazetesi'ni okuyan herkesin Ankara'dan Malatya'ya, Kirse-

hir'den Niğde'ye, Kayseri'den Zonguldak'a tüm Anadolu'nun birinci partisi Emek Partisi'dir. 30-40 kişilik kahve toplantılarını manşetten "Emek Partisi Ankara halkıyla bütünleşiyor" başlıklarıyla veren Evrensel Gazetesi abartılarını seçim tansiyonunun yükselmesine paralel olarak tımandırıyor, "Malatya'da Emek Partisi'yle Refah Partisi yarışıyor, Niğde'de Emek Partisi diğer partileri zorluyor" noktasına vardıyordu. Pek kimsenin haberi olmasada Evrensel'e göre Emek Partisi öyle bir çekim merkezi haline gelmiş ki (!) burjuva partilerinin bir çok yerel yöneticileri bile safını Emek Partisi'nden yana belirlemişlerdi. Bütün şatafatlı söylemlerle birlikte taşradaki kasaba politikacılarına taş çıkarırcasına kitleleri kandırmak için kullanılabilecek tüm araç ve yöntemleri kullanmaktan çekinmeyen Emek Partisi, kitlelerin faşist diktatörlükten kayıplarını, katliamlarını, işkencelerini, göç ettirmelerini, köy yakıp yıkmalarını ve yapılan sömürü ve zulmün hesabının sorulması istemini istismar ederek "oy verin parlamento kürsüsünde hesap soralım" vb. komiklikler yapmaktan çekinmedi. Demokrasi hava-

yoldan döndürmenin imkansızlığı da başka bir gerçekliktir. Çokça "sınıf, sosyalizm" cıralı söylemlere rağmen, Emek Partisi sınıf yönünü karartarak, düzen içinde meşruluk kazanma amacı dışında sınıf veya toplumsal devrim diye bir sorunu kalmamıştır. Parlamenterizm Emek Partisi'nin ve çevresinin gözlerini öylesine karartmışki, devrimci silahlı mücadele yürüten örgütlere "ideolojik mücadele" adı altında saldırarak, devrimcilerle kendi arasına da net bir ayırım çizgisi koyarak, egemenler nezdinde kabulenebilir bir kimlik peşindedirler. "Kör terör, gürlütcü gruplar" vb. nitelendirmelerle devrimcilere yapılan saldırıların başka bir anlam ifade etmesi mümkün değildir. Emek Partisi'nin son seçimdeki tavrında bu politikasından ayrı düşünülemez.

HADEP eksenli blokun seçim tavrına ilişkin ve ateşkesle bakış açımızı belirleyen düşüncelerimizi ayrıntılı olarak önceki sayılarımızda belirttiğimiz için tekrardan değinmeyi gereksiz görüyoruz. Kısaca belirtmek gerekirse, esasta PKK'nın Yeni Dünya Düzeni içinde yer edinmesinin aracı olarak şekillenen milliyetçi reformizmin nitelikli blok da hayal-

"Müzmin boykotçu" olarak alay ettiğiniz komünist ve devrimcilerin her şey bir yana, egemenlerin "demokratik seçim" oyununun gönüllü figüranları olmama gibi onurlu bir kazanıma sahip oldukları tartışmasızdır. Diğer tüm kazanımları bir yana bıraksak bile, bu onuru taşımak seçim oyununa kötü bir şekilde alet olmaktan çok daha onurlu bir davranıştır. Biz tüm samimiyetimizle herkesin bu onurlu davranışa sahip olmasını ister ve bekleriz.

risi kesilen burjuva partileri dahi bu istismarı göze alamazken, Emek Partisi adayları hesap sorma adresini parlamento olarak gösterme aymazlığını durup dinlenmeden tekrarlayıp durdular. Halbuki kitlelerin kamu tam yetmiş yıldır bu vaatlerle dolduruluyordu. Bu vaatlere kamu tok olan kitleler, bunu, bu son seçimlerde bir kez daha gösterdiler, görmek isteyenlere. Ama gel gör ki, parlamenterizmle kafayı bozan tüm reformistler bunu algılayacak kapasiteden yoksundurlar. Veya yoksun görünmek zorundadırlar. Çünkü "seçimlere katılmadan ve legal parti olmadan politik güç olarak kalmanın imkanı yoktur." Politik güç olarak arenada kalmayı sadece legal partiye ve seçime endeksleyen bir kafa yapısından da tersi davranış beklenebilir.

Seçim sonuçları açıklanıp ve "sapka düşüp kel görününce" Emek Partisi Girişimcileri zorlama bir şekilde "zafer şarkıları"ni mırıldanmaya devam etmişlerdir. Yaklaşık, otuzbeş milyon seçmenden sadece oniki bininin oyunu almayı başaran(!) için yeterli gören Emek Partisi Girişimcileri, üst perdeden belirlemelerde bulunmaya devam ediyorlar. "Emekçiler bizzat kendilerinin olan bir partiyi örgütlemek ve bu örgüt aracılığıyla politika yapmak istemekte ve bunun zeminini olarak Emek Partisi'ni görmüşlerdir." diyebilmektedirler. Oniki binden yola çıkılarak onmilyonlarca emekçinin istencini somutlaşmanın ustalığı sadece Emek Partisi'nin kalemlerine has bir yetenek olsa gerek. Aslında reformizme garlağına kadar batan Emek Partisi için çok şey söylemeyi bile gereksiz görüyoruz. Çünkü "buz kırılmış, yol görülmüş" misali Emek Partisi de yolunu çoktan bulmuştur. Emek Partisi'ni bu

ettiği başarıya ulaşamamış ve hezimetten kurtulamamıştır. PKK genel başkanı A. ÖCALAN'ın "teröre ulaşmamış bir çok şahsiyet var, benimle masaya oturulmuyorsa bu şahsiyetlerle siyasi çözüm için masaya otursunlar" amacıyla seçime sokulan blok, baraja takılarak bu şansı da elde etmeyince hezimetin faturasını devrimcilere ve komünistlere çıkartmaya çalışmıştır. Özellikle reformist blok kalemlerinin aktif boykotu savunan komünist ve devrimcileri, dolayısıyla örgütlerini "karşı devrimcilere hizmet"le suçlamaları, bu kalemlerinin ne kadar düzenin ehlileştirilmiş piyonları olduğuna ifade etmekten öte bir anlam ifade etmez. Burjuvazinin kendilerine sunduğu nimetlerden biri olan açık oturumlarda "sosyalistlik" adına soytarları oynayan bu kalemler, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini kendilerine payanda yaparak politik güç olarak tutunmaya çalışmaktadırlar. HADEP'in barajı aşamamasını emekçi halka bağlayıp, "Kürt milletvekillerinin parlamentoya girmelerini engelledikleri" için başta devrimci ve komünistler olmak üzere Kürt halkına ve diğer azınlıklardan emekçi halka hakaretler yağdırmaktan geri kalmadılar. Eski DY'ileri de yanlarına alarak bloku güçlendirerek sürdürme kararını dikkate aldığımız da, bu tescilli reformistlerin uzun vadede Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi içinde tehlikeli bir konuma geldiklerini aşkardır. Bu anlamda, karşılıklı pragmatist anlayışlarla bir birine tutunmuş görünen reformizmin batı kanadının uzun ömürlü olmayacağını söylemek sanırım kahintik olmasa gerek.

SEÇİM SONRASI MODA ŞARKI: "ANTI-DEMOKRATİK" MİŞ!...

24 Aralık seçimlerinin akabinde sonuçlar açıklanmaya başlayınca

başta Demokrasi Gazetesi olmak üzere, Evrensel, Atılım, Özgür Yaşam, Söz gibi gazete ve dergiler hep bir ağızdan "anti-demokratik"miş şarkısını söylemeye başladılar. "Umut rüzgarlarıyla" girdikleri seçimlerde uğradıkları hezimetleri hafifleterek tabanlarına moral aşılama çalışmaları da pek bir işe yaramadı. Sanki faşizmin hüküm sürdüğü Türkiye'de TC tarihi boyunca çokça demokratik seçimler olmuşta, 24 Aralık seçimlerine anti-demokratikliğinden dolayı gölge düşmüşmüş!... Bir yandan seçim öncesi oynanan demokrasi ve seçim oyununun figüranlığı gönüllü olarak kabul edip seçime gireceksin, öte yandan da başarılı olmayınca "anti-demokratik"miş şarkısını koro halinde söyleyeceksin. Komünistler ve devrimciler, köylerin yakılıp-yıkılıp haritadan silindiği, insanların yurtlarından edilerek göç ettirildiği, kalkanların da göçe zorlandığı ve büyük sehirlere göç ettirilen insanların çoğunun seçmen kütüğüne dahi kaydolmasına imkan tanınmadığı, iç savaşın boyutlandığı gerilla bölgelerinde halka açık oy kullanılıp gizli sayım yapıldığı, devlet partilerine oy verilmediği durumlarda daha nice köylerin haritadan silineceği tehditlerinin gırla gittiği bir ortamda demokratik bir seçimden bahsedilemeyeceğini söylediklerinde burun kıvrınan bilim reformistler ve yandaşları bu gerçeği sanki seçim sonrası keşfetmişler gibi "anti-demokratik"miş şarkısını temellendirmeye çalışmaları beyhude bir çabadır.

Faşist diktatörlüğün gemi azağı aldığı bir ortamda, hakim sınıfların seçim oyununun figüranı olunmaması ve dolayısıyla egemenlere seçimin "demokratik ve meşru olduğu" propagandasını yapmalarına imkan tanınmaması çağrısını dikkate almayan reformistlerin, hezimetlerine mehem olur düşüncesiyle "anti-demokratik"miş şarkısını üst perdeden seslendirmeleri ve bunu da kitlelere yeni keşifmiş gibi sunmaları sadece politikada ne derece dürüst olup olmadıklarının kanıtı olabilir. Hepsi bu kadar.

Evet açıkça ifade ediyoruz. Sadece 24 Aralık seçimleri değil, faşist Türk devleti tarihi boyunca yapılan tüm seçimler anti demokratiktir. Ve dolayısıyla meşru değildir. Bu olgu komünistler için tartışmasızdır. Faşist diktatörlük hüküm sürdüğü müddetçe, faşist diktatörlüğün hüküm altında yapılacak tüm seçimler anti-demokratik olma ve meşru olmama niteliğini koruyacaktır. Feodal faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir ülkede demokratik ve meşru seçimler beklentisi ham bir hayaldir. Ki faşizm tespiti yapan tüm anlayışlar da geçmiş yayınlarında bu belirlemeye özel bir vurgu yapmışlardır. Bu gerçeğe rağmen kötü bir şekilde "demokratik seçim"in gönüllü figüranı olanlar hezimetlerine "anti-demokratik"miş gibi çocukça şarkıları bir yana bırakmadıkları sürece hezimetler yeni hezimetleri kovalayacaktır. Dürüst tavır çürük gerekçeleri bir yana bırakıp başta komünist ve devrimciler olmak üzere çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarına hesap verilmelidir. Kitlelerin hızlı bir şekilde devletten kopuşu yaşadığı bu süreçte halkların kurtuluş yolunun karartılıp parlamentoculuğa yönelmesi çapsızlığından vazgeçilmelidir. Bunun dışındaki tüm tavır ve davranışlar reformizm bataklığında dolenenmekten öte bir anlam ifade etmez. "Müzmin boykotçu" olarak alay ettiğiniz komünist ve devrimcilerin her şey bir yana, egemenlerin "demokratik seçim" oyununun gönüllü figüranları olmama gibi onurlu bir kazanıma sahip oldukları tartışmasızdır. Diğer tüm kazanımları bir yana bıraksak bile, bu onuru taşımak seçim oyununa kötü bir şekilde alet olmaktan çok daha onurlu bir davranıştır. Biz tüm samimiyetimizle herkesin bu onurlu davranışa sahip olmasını ister ve bekleriz. ■

Analar Katillerin Peşinde!

Emekçi kadınlar, maruz kaldıkları sınıfsal sömürünün ve baskının yanısıra; cins olarak ezilmişlikleriyle de, çeşitli sınıf ve tabakalardan halkımızın en zor koşullarda bulunan bir kesiti; vurdıkları çifte zincirle köleleştirilme, asosyalleştirilme ve apolitikleştirilme ile beraber göğüslemek durumunda kalan ve buldukları konum ve binyılların kimliksizleştirme, eve bağımlı kalma, toplumda ikincil plana itme pozisyonlarıyla; zincirlerini kırmada, uyanıp gerçekleri farketmede de objektif olarak geciktirilenlerdir.

Bunca ağır koşullarda, erkeğe ve düzene boyun eğiş temelinde şekillendirilmeye çalışılan ve özellikle de eve bağımlı kaldığı oranda toplumsal gerçeklikten bihaber durumda olan kadın; bir kez kölelik zincirlerinin farkına vardı mı, onları kırıp atmanın çifte zorluğunu, zincirlerinden boşanıp atıldığı mücadele pratiğindeki kararlılığının derecesine, militan kalıplara dökmekte ve mücadeleye atılması ne kadar çok zinciri, gerici bağı koparıp atmasını ve ne denli çok bedeli gerektirmişse, mücadeledeki direngenliği ve kalıcılığı da o denli boyutlu ve hatta "gözü kara" olmaktadır.

Serhıldanlarda en ön saflarda binyılların ulusal, sosyal ve cins olarak ezilmişliğinin acısını çıkarıncasına haykırarak Kürt kadınına görmemiz; grev çarplarında, işyeri direnişlerinde, sayıca az da olsalar, evden, erkekten kopup profesyonelleşmiş ve proleterleştiği oranda toplumsal gerçekliği ve kimliğinin -insan kimliğinin- bilincine varmış kadının geçte olsa bilince çıkardığı sınıf kimliğiyle, en ön saflarda sınıf savaşımı derasına atılması, bu yüzdendir. Öküz yerine çifte sürülen köylü kadın da, toprak işgalinin baş militan kahramanı olmuş, çoluğuyla çocuğuyla direnişlere ön saflarda katılmıştır. Emekçi kadın yükselen devrimci halk hareketliliği gerçekliğinde, elde silah dağlardaki partizan ateşine atılmayı bilmiştir.

Sosyal yaşamda, ana, eş, kızkardeş olarak kimlik bulan kadının, savaşıma da çoğu kez bu kimlikleriyle atılmasında garipsenecek bir yan yoktur. İşçi grevlerinde işçi eşlerinin çocuklarıyla birlikte polislin, askerlin önüne etten barikat olmasının, analarının göğüslerini çocuklarına yönelen namlulara siper etmesinin örnekleri milyonlardır.

Ancak kadın, bu mücadele pratiğinde, giderek bağımsız kimliğinin de farkına varmakta ve kavranın bilinçli, kendi ayakları üzerinde dikilen, kararlı bir nefesine dönüşmekte; kendi cinsel kurtuluşunu da, çocuklarının kurtuluşunu da, sınıfsal kurtuluşa tabi bir şekilde gerçekleştireceğinin ve erkekle eşit, omuz omuza savaşımı sınıf mücadelesinde yerini alması gerekliliğinin bilincine varmaktadır. Böylece, kimliksizleştirilen kadının, mücadele içerisinde, kadın-insan kimliğine kavuştuğunu ve özgürleştiğini ve özgürlük, kurtuluş mücadelesine daha da sıkı sarıldığını görmekteyiz.

Faşizmin hüküm sürdüğü, sürekli devrimci durumun varolduğu ve faşist diktatörlüğün, hakimiyetinin önemli bir dayanağı olarak binlerce devrimci, demokrat, aydın, yurtsever ve komünisti zindanlara tıkımayı gördüğü ülkemiz koşullarında; kadınların sınıf ve sınıf savaşımı

gerçekliği ile tanıştığı; maruz kaldıkları baskı, zulüm ve sömürünün kaynağını bilince çıkardığı önemli mekanlardan biri de, faşizmin zindanlarıdır kuşkusuz. Babasını, amcasını, oğlunu/kızını görmek, yaşıyor mu, katledilmiş mi, nasıl yaşıyor bilmek, ona sahip çıkmak, elinden geldiğince bir kaç parça ihtiyacını karşılayabilmek için demir kapıların önündeki bekleyişler, kuşkusuz çok şeyler öğretmektedir analara, bacılara.

Diyarbakır zindanlarında, beş dakikalık bir görüş için saatlerce demir kapının önünde eziyet çeken, itilip kakılan; Kürtse eğer, dilinde konuşması yasak olduğu için oğluyla, kocasıyla iki kelime edemeyip sadece yaşlı gözlerle onu seyreden, ağzını açtığında askerlin dipçliğini yiyen, saçlarından sürüklenen kadın, hiç de eskilerde kalmış bir kişilik değildir.

Zindanlarda faşist diktatörlüğün saldıranına, hak gasplarına karşılık direnişlere geçen, ölüm oruçlarına yatan tutsakların ilk destekçileri, evlatlarına sahip çıkmak isteyen analar olmuştur. Analar, bunu, doğurdıkları, emek verip sevgiyle büyüttükleri, yemeyip yedirdikleri evlatlarını annelik duygularıyla sahiplendiklerinden dolayı yaparlar da; her demirkapı önüne gelişlerinde, evlatlarını destekleyen her oturma eylemi, her direniş, her gösterilerinde, halkı sevmekten başka hiçbir suçları olmadığını bildikleri evlatlarının maruz kaldığı uygulamalara her karşı çı-

kışlarında; karşı karşıya kaldıkları uygulamalar, cop, dipçik darbeleri, keyfi davranışlar, getirdiklerinin talan edilmesi, saçlarından sürüklenmeler, öldürülmeye dayaklar onların bilinçlerinde sıçramalara sebep olmuş, olmaktadır. Öyle ki, belirli bir süre cezaevlerine gelip giden anaların, süreç içerisinde çocuklarının yoldaşlarını, arkadaşlarını da kendi çocuğu gibi sahiplendiğini ve hatta devamında onlara yoldaş olduğunu gözlemlemekteyiz.

Bu, elbette ki, mücadele pratiği ve süreç içerisinde gerçekleşecek bir bilinç değişiminin, militanlaşmanın ifadesidir. Ve burada, devrimci tutsakların ailelerine bilinç taşımalarının önemli son derece büyüktür.

Sınıf savaşımında kaçınılmaz duraklardan biri ve önemli bir mevzi olan; savaşımın kesintiye uğradığı değil, aksine tüm şiddetli ve açıklığıyla sürdüğü zindanlarda, tutsakların direnişlerinin en önemli dış ayağını, anaların direnişleri ve mücadeleleri oluşturmaktadır. Bu mücadelenin, sürekliliği sağlanmış örgütlenmelerle verilmesinin gerekliliği ve önemi, faşist diktatörlüğün saldırılarını imha ve katliam boyutuyla pervaşlaştırdığı günümüzde daha da fazla açığa çıkmaktadır.

Evet, kadınlarımız ve özellikle de analar, Buca'da ve en son Ümraniye Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliamın ardından; sokaklara, alanlara taşan cezaevi direnişlerinin en ön saflarında gene yerlerini almışlardır. Analar, "biz

doğurduk, sizlere öldürtmeyeceğiz" diyerek faşist diktatörlüğe meydan okurken, sadece evladına sahip çıkmak istemenin dürtüsüyle atıldıkları gösteriler, cenaze törenleri, suç duyurularında; evlatları için doktukleri gözyaşlarını silip, diktatörlüğün koluk güçleriyle dişediş çarpışmalara, çatışmalara girmek durumunda kalmış ve bir zamanlar "oğlum/kızım, yapma etme", "zindana girdi, hiç olmazsa artık nerede olduğunu ve ölmeyeceğini bilirim" diyen analar; "oğullarımız, kızlarımız onurumuzdur", "onlar halkın kurtuluşu için savaşan halk savaşçılarıdır" der olmuşlardır.

Analar, sadece kendi çocuklarının değil, binlerce halk çocuğunun baskı, saldırı ve katliamlara maruz kaldığını; diktatörlüğün, katlettiği devrimcilerin cenazelerinin sahiplenilmesine dahi tahammülünün olmadığını gördükçe; çocuklarını vahşice katleden kanlı ellerin cenazeyi görmesi karşısında, ağzlarını faşizme ofkeleriyle yakmaya başlamaktadırlar. Analar, diktatörlüğün kökü kazınmadıkça, bu acıların tüm halkın yaşama-ya devam edeceğini öğrendikçe, "bir değil on oğlum olsa, bu kavga yoluna feda olsun" diyebilmektedirler. Acıların; katillerle, katliamcılarla; devletle; faşist diktatörlüğe dönük kine dönüşmek durumundadır, ki öyle de olmaktadır.

Sultanahmet'te suç duyurusu için biraraya gelen yüzler, cenaze töreninden önce stadyuma hapsedilen binler; ön saflarda yer alıp evlatlarına sahip çıkan anaların, katliam karşısında anti-faşist gösterilere dönüşen bu eylemlerin doğal önderleri olmalarına tanık olmuştur.

Sultanahmet, "Anaların çığlığı katilleri boğacak" sloganlarıyla sarsılmıştır. Evet, "Analar katillerin peşinde" diir! Direnişlerin en ön saflarındaki analar, emekçi kadınların kavga denizine atılış pratiğinin özgün örneklerini sergilemekte ve devrimci saflarda bütünleşmektedirler.

Bu pratiğin değiştirici gücünü görmek için, oğulları, kızları ölümsüzleşmiş şehit analarının, saflardaki yerini nasıl terketmediğini, aksine evlatlarından bayrağı devralıp, onlara yoldaş olup, savaşımalarını sürdürdüklerini; analarına, kavgalarını omuzlayarak sahip çıktıklarını görmek yeterlidir. Oğlu/kızı yıllar önce şehit düşmüş veya artık zindanda değil, profesyonel mücadelenin herhangi bir mevzisinde olan 70-80 yaşlarındaki anaların dahi demir kapılar önüne gidip gelmeye, tutsakları destek direnişlerinde, gösterilerde militanca yer almaya devam ettiğini görmek yeterlidir. Genç kızlığında demir kapılara gidip gelmiş olup da bugün devrim saflarında yine birer aktivist olan kadınları görmek yeterlidir. Dayaklara, gözaltılara maruz kalan yaşlı analardan kimisi, "senin oğlum/kızım yok bunların içinde, senin burada ne işin var" diyen polise, savcıya, hakime, "onların hepsi benim oğlum, kızım" diye cevap vermektedir.

Analar, faşist diktatörlükten hesap soruyor! Analar katillerin peşinde! Ve faşizm, saçları ağarmış, gözü yaşlı anaların karşısında acz içindedir. Yaşadıkları, ananın gözündeki yaş için alotip, öfkesini anti-faşist mücadelenin denizine akıtmakta, sınıf kinini bilemektedir. Bu süreçte, sessiz kalmış olanların, aydınım, ilericiyim, demokratım, duyarlıyım, devrimciyim deyip te faşizmin zulmüne başkaldırmayanların, analardan öğreneceği çok şey var. Analar, kavgayı öğretiyor ■

YÖNELİM

Muzaffer ORUÇOĞLU

Paşa Demokrasisi

Kurulan her sistemin demokrasi anlayışını belirleyen, o sistemi kuran ideolojinin ve örgütün demokrasi anlayışdır. Bütün çapını, değeri belirler. Bizim gibi ülkelerde kurulacak olan Demokratik Halk Cumhuriyetinin ideolojisi komünizmdir. Bu cumhuriyet, muhtemelen üç örgütün birleşik çabasından doğacaktır. Komünist partisi, halk ordusu, birleşik cephe.

Komünist ideolojideki demokrasinin çapını yeterince sorgulayamadık. Buna bağlı olarak, komünist partisinin demokrasi anlayışını ve demokratik işleyişini de esaslı bir tarzda sorguya çekemedik. Yakınlardan filizlenen şeylere, yeni derslere ihtiyaçımız var. Ama eldeki teoriyi de hakkını vererek uyguladığımızı söyleyemeyiz. Savunduğumuz teoriye, değışimi ve devrimi uygulamıyoruz. Komünizmin ruhunda, "ben insanlara yıkmayı öğretirken, ilkin 'eskiden ben'i yıkılmalarını öğretiyorum." şeklinde devrimci bir nağranın olduğundan çoğumuz habersiziz. Devrimci değil, memur yetiştiriyoruz.

İdeolojide ve partide demokrasi sorununu bir kenara koyarak, halk ordusunda demokrasi sorununu bazı yönleriyle ele almak istiyoruz.

Savaşın karakterinden dolayı, ordu akla ilkin disiplini getirir. Halk ordusunu ya da kizil orduyu, tarihte ortaya çıkan diğer ordulardan ayıran temel karakteristiklerden bir tanesi de onun demokrasi anlayışı. Demokratik yapı, işleyişi ve pratiğidir. Bu demokratik yaşam, onun kuruluşundan itibaren, daha ruşeyim halindeki başlar. Cesur bir düşünce özgürlüğü söz konusudur. Erlerin, komutanların toplantılarda, organlarda korkusuzca eleştirmeleri, onlardan hesap sormaları söz konusudur. En küçük savaş biriminden, orduya kadar tüm kademelerde, komutanların ve komutan yardımcılarının gizli oy, açık sayımla seçilmesi, seçileni geri alması söz-

konusudur. Bazı şeyleri benim uydurduğumu sanıyorum. İşin esasına dikkati çekmek için amacım.

Biz Asyalıyız. Demokrasiyi yaşamadık. Allah, Şeytan ve Büyük Şef ikliminden geliyoruz. Demokrasiyi okuyarak öğrenemeyiz. Demokrasiyi uygulamamız, yaşamamız gerekiyor. Demokrasiyi muhalefetle yaşamalı, öğrenmeliyiz. Bunu yapamazsak, iktidarda rezil oluruz. Muhalefetle yaşamalı, örgüt ve mücadele yaşamımızda uyguladığımız demokrasinin gücünü ve çapını ele veren biricik ölçü de, içimizdeki muhalefetin yaşadığı demokrasinin gücü ve çapıdır.

Tarihimizde çok güçlü bir paşa demokrasisi geleneği var. Halk, bu demokrasinin atmosferini, "Ne bu acele, paşaya kelle mi yetiştiriyorsun" atasözleriyle özetliyor. Katakullı, darba, çaparız, çapayul... herşey var bu demokraside. Okul gibi işlemler ve yaşamın en diiri yanını iğfal eden ünlü paşalar yetiştirilmiştir. Okuz Mehmet Paşa, Kuyucu Murat Paşa, Çorbacı Muhazir Mehmet Paşa, Kölemen Abdullâh Paşa... Say sayabildiğin kadar. Yaşamı iptal etmeğe yarayan kara bir çizgi üzerinde, esas dünya geçmiş, yan yana, dizi dizi bir yığın paşa. Uğultu, kan, demir, infaz. Yani saplandığı ırtırlı ateşin ortasında dimdik duran kara bir paşa.

Tarihin, geleneğin, paşa demokrasisinin etkisinden kurtulmak kolay değildir. Tilsinin künese girdiği gibi, manevi dünyamıza, sezdimeden, sürekli girer bu demokrasi. İçti, emekçi demokrasininin, gerçek demokrasininin yaşamadığı yerlere kolayca girer, palazlanır, işişi eder oradaki sağlıklı öğeleri. Sınıflı toplumda yaşıyoruz, kolay değil bundan kurtulmak. Gücü ne olursa olsun, her insanın içinde, bir büyük paşa vardır. Ve bu paşa, kendi demokrasisini sürekli telkin eder o insana.

Halk ordusuna katılma hakkı, insanın en

anamlı, en güzel hakları arasında yer alır. Büyük ve saygıdeğer bir haktır. Ama bir başka hak daha vardır ki, o da, halk ordusuna katılma hakkı kadar büyük ve saygıdeğer bir hak olan, ayrılma hakkıdır. "Artık bu ordunun saflarında çalışmayacağım, kendi kişisel sorunlarımla uğraşacağım," diyen her insanı halk ordusu dostane bir yöntemle ikna etmeye çalışır. İkna edemezse, ihtiyaçlarını karşılar, ayrılmasını gerçekleştirir, ayrılan o insana, mütefiki gözüyle bakar. "Biz artık halk ordusunun saflarında doğuşmayacağız. Halk ordusunun izlediği bu hatırı, halk devrimine götürüleceğine inanmıyoruz. Biz ayrılıyorz ve kendi yeni hattımızda savaşacağız," diyen muhalefeti ise, yine ikna etmeye çalışır. İkna edemezse, muhalefetin katılma hakkı kadar yüce olan ayrılma hakkına saygı gösterir. Eğer ayrılan muhalefet, büyük bir centilmenlik örneği sergileyerek, "Üzerimizdeki bu silahlar, ayrıldığımız silahlı çoğunluğa, (yani halk ordusuna) aittir, buyurun. Biz kendi olanaklarımızla yeniden silahlanacağız" der ve silahlarını teslim ederse, halk ordusu, aynı dümana karşı savaşacak olan bu devrimci muhalefetin silahlarını alma gibi bir sorumsuzluk ve aç gözlülük içine girmez. Onlara, silahlı, devrimci mütefikerleri gözüyle bakar. Halk ordusundan, herhangi bir devrimci muhalefetin, böyle bir centilmenlik örneği vermeden, silahlarıyla birlikte ayrılmaları durumunda, halk ordusu, eleştirir hakını kullanır ve ayrılanlara mütefiki gözüyle bakar, iyi savaşmaları temennisinde bulunur. Muhalefeti açığozluk yaparak götürdüğü fazla silah ve cephaneden dolayı eleştirir, teşhir eder, geri vermeye zorlar. Ama zorla almaya kalkmaz. Çünkü bu ordu, halk içindeki çelişkilerin, şiddet yöntemleriyle çözümlenmesine ödünsüz karşı çıkar, ve bu noktadaki temel ilkesini duyarlılıkla savunan bir ordudur. Devrim ilkelelerini çığneyen bir ordunun, halkı devrim yolunda seterber edemeyeceğine inanır.

Halk ordusunu, burjuva demokrat, burjuva, feodal, faşist vb. ordulardan ayıran bir yığın temel ilkelelerden birkaçıdır bunlar. Sömürücü sınıfların ordularına katılmak zorunludur, ayrılmak ise suçtur, ihanettir. Hak ve gönüllülük, inanılmaz, saçma, güçlüç şeylerdir bu ordular için. Halk ordusunu, bu ordu-

lardan ayıran, onun uğruna mücadele ettiği bilimsel görüşler değildir sadece, davranış ve yaşam biçimidir aynı zamanda.

Celelim bir başka soruna.

Bazı arkadaşlar beni, "Boycot" yazımdan dolayı kulladılar. Ya bu arkadaşlar mizahı, sinsi yergiyi anlamadılar, ya da ben çuvalladım mizah ölçülerinde. Komünistler, biliyoruz, burjuva parlamentolarına ahır derler ve bu ahırların kürsülerinden yararlanılmaktan da geri durmazlar. O yazıda, karşı çıktığım görüşlerin mantıklı, savunduğum görüşlerin ise mantıksız ve güçlüç olduğu apaçık ortadadır. Ahıra ve kokuya karşı allerjisi olan, yarı-kaçık, eski bir dana çobanının ruh halidir söz konusu olan. Yirmi yıl ahırcılık yapmış, ve bir anda, paslı bir demir maskenin üzerine konan bir sinek sayesinde, "sinek demirden ne alır" diye mırıldanarak, ahırcılıktan, yani parlamentodan devrim lehine yararlanma fikrinden caymış, ondan sonra, geçmişte kaybolan ahırcıl yazılarına sevinmiş, hatta Çin'de bile bir ahır olsaydı, Mao'nun bu ahırdan yararlanmayacağına inanmış bir garip insan.

O yazıdan, o yazıda saldırdığım alıntılan alayım isterseniz.

"Legal mücadele ile illegal mücadelenin ustaca birleştirilmesi, legal olanaklardan, her alanda, en etkin, en geniş tarzda yararlanma. İşçi sınıfından milli burjuvaziye kadar, kitleleri, partinin etrafında birleştirebilecek, parlamentoya kürsüsünü ustaca kullanabilecek, yani legal olanaklardan en geniş biçimde yararlanabilecek bir araç, komünist partisine bağlı legal bir kitle partisi."

"Kardeşim neden korkuyorsun, hem dağıda gumbür gumbür doğuş, hem de parlamentoya kürsüsünü kullan, askerlerini, Truva Atını içinde, ana kaleye sok."

"Bolşevikler Duma'ya niçin girdiler? Duma da çarlık rejiminin kaba ve uydurma bir maskesi değil miydi?"

Ben, çocukluk hastalığı konusunda, eskisinden şimdiki daha hassasım. Bir yaşında bir çocuğum var çünkü. Ceceplerde ıshal oldu. İshalin nedeni üzerinde iki saat düşündüm. Gereksiz bir hassasiyet. Bir makale yazabilirdim iki saat içinde ■

MLKP Yurtdışı Örgütü Ne Yapmak İstiyor?

"Yine mi bu konu?", "Yine mi devrimci arası şiddet?" Bu yazıyı okuyan insanların gösterebilecekleri bu tür tepkileri şimdiden duyar gibi oluyorum. Maaşesif yine "bu konu". Çünkü Devrimci Hareket, en çok kendisine zarar veren ve kendisini yaralayan "bölünme" hastalığından ve önemli ölçüde buradan beslenen, "iş şiddet" handikabından bir türlü kurtulamıyor. Devrimci arası sorun ve çelişkilerin çözümünde düşülen yanlışlıklar, hemen hemen hepsi birbirini aynı olan gerekçelerle ve inatla sürdürülmeye çalışılıyor. Bugün bir örgüt düşüyor bu hataya. Yani bir bakış... Bir bakıyorsunuz, daha dün başkalarının pratiğinde gözlenen yanlış tutumları haklı olarak eleştirip karşı çıkan bir yapı. İkinci gün kendini inkar etme pahasına, eleştiri konusunu yaptığı yanlış hararetle benimsemekten kendini alamaz oluyor. Halk için şiddet politikası gelip kendini dayatıyor, ardından çok iyi bildiğimiz gerekçeler sıralanarak, yanlış bir pratik aklamaya çalışılıyor. Halk ve devrimci demokrat kitleler, bu hatalıdır dünyasından çıkışta kendilerine önderlik edecek varsayılan devrimci örgütlerin içine düştükleri bu çifte standartlı, yanlış pratiği sitemle, huzun ve gürültülü izliyor. Kitleler haksız mı? Bu sorunun cevabını devrimci arası sorunların çözümünü kör bir şiddette gören ve buna "çok halk gerekçeleri" bulduğuna insanın yanlış tutum sahipleri vermeliştir.

İşte... Bugüne kadar tanıdığımız halk güçleri arasındaki şiddet uygulamalarına ilişkin sayıtlarla yazı yazan, onlarca bildiri çıkaran, yüzlerce toplantı yapan, sözüm ona kendini ve kirlisini devrimci demokrasi konusunda "iyi" bir şekilde eğitmiş olan MLKP'nin pratiği... İşin uca kendisine dayanınca, kendi bünyesinden bir grup insan hakkı ya da haksız gerekçelerle kopunca, daha önce söylediklerinden üstünü unutuyor. Daha önce içine girdiği olumlu devrimci çabaların tümünü inkar ediyor, kendini bir anda yadıyor. MLKP'de, kendinden ayrılanlara zor ve şiddet uygulamak için "çok halk gerekçeleri" bulduğuna insanın yanlış tutum yanında saf tutuyor. Ardından "doğal" olarak, ayrılan grubu atılan pusular, kafa-göz yarımlar, düne kadar pek çok şeyi paylaşmış ve aslında hala çok iyi paylaşması gereken insanlara yönelik bıçaklı, zincirli, küfürü saldımlar geliyor. Evler basılıyor, insanlar kaçırılıyor ya çalışılıyor, hatta mahallî unsurları arıbalan, kişisel eşyanı bile, bu "yaman devrimci" saldırılardan nasibini al-

yor. Yine sözüm ona "devrimin menfaatleri için" geliştirildiği söylenen bu bağnaz gerici saldırganlık hiç bir kural sanmıyor. Muhafilinin kafasını "gördüğü yerde ezmeye" çalışıyor. Bu bir kille toplantı ya da her hangi bir sokak olabilir, devrimci bir örgütün düzenlediği herhangi bir gece olabilir. Hiç fark etmez.

Bu yanlış tutumun adını bir kez daha açıkça koymalıyız. Yalnız MLKP değil, kim ve hangi gerekçeyle başvurursa vursun, halk ve devrimci demokrat insanlara yönelik şiddet uygulamamız adı devrimcilik değildir, bu tutum devrimci bir tutum olamaz. Kendine yabancılaşma, kendini inkar zemininde yükselen, halk ve devime zarar veren, karşı devrimden ödünç alınan bir tutumdur bu. MLKP, kendinden ayrılan KP İnşa Örgütü taraftar ve yöneticilerine karşı yurtdışında aylardır bu kör pratiği seğiliyor. Saldırıları, provakasyonları ardı arkası gelmiyor. İçine girdiği yanlış tutuma inatla sürdürerek çok şey kazanacağını sanıyor. Geçmişe, geçmişte düşülen yanlışlara, işlenen suçlara ve çıkan sonuçlara hiç bakmıyor. Bağta Partizan Sesi olmak üzere, kimi devrimci gazete ve dergilerin dostça ve çok yerinde eleştirilmesini kendine kütük yapıyor, yavaş yavaş gidiyor ve dikkate almıyor. Dahası, eleştirilenimizi, kendisini yanlışlan alıkmak için ısrarla sürdürdüğümüz çabayı "yıkıcıları destekliyorsunuz", "MLKP'yi bölmek istiyorsunuz" gibi ipe sapa gelmez, mantık gücünden yoksun düşmanca bir tutumla karşılıyor. Kuşkusuz MLKP'nin bu tepkileri, sorunları doğru bakış açısıyla ele alan, ama zaman zaman yanlışlar yapmaktan da kendini kurtaramayan bir çizginin sahiplerinin tepkileriyle aynı tepkiler değildir. Biliyoruz MLKP yine en geçecek ama biz bir kez daha belirtmekte yarar görüyoruz. Sorunlara bakış biçimi, çelişkileri ele alış tarzı, halk için demokrasiye yaklaşım yöntemi sonuçta gelip bir dünya görüşüne, bir çizgiye tekabül etmektedir. Doğru yanlış meselesinde, demokrasi meselesinde, çelişkileri ele alış tarzında MLKP tekilci, idealist bir zeminde durmaktadır. Mevcut pratikte izlenen yanlış çizgi gdaımı bu ideolojik-ileşel zeminde almaktadır. Keza; devrimci denoloat insanlara ikredisinden ayrılanlara karşı uyguladığı şiddete karşı çıktığımız için bize yönelttiği "yıkıcıları destekliyorsunuz", "bizi dost görmuyorsunuz" türünden düzbu itidias ve suçlamaları da, yine aynı kavrayışsızlıktan kaynaklanmaktadır.

Biz, halka ve devrimci şiddet uygulayanlara her karşı çıkışımızda, hep bu tür eleştirilerle karşılaştık. Bu eleştirilere karşı bir şeyin altını ısrarla çizdik ve dedik ki: biz hiç bir devrimci örgütün bölünüp parçalanmasını doğru bulmuyoruz. Devrimci bir örgütpartide yaşanan iç sorunlar, siyasal ideolojik zeminlerde ele alınmalı, bilimsel bir tarzda sürece olan ikna dönüştürme yöntemiyle giderilmeye çalışılmalıdır. Doğru ile yanlış arasındaki mücadele, gelişmenin, değişimin ve hareketin temel dinamiğidir. Doğru ile yanlış arasındaki mücadeleyi filmi zeminlerde ikna dönüştürme zemininde ele almak yerine, masaya yatırıp tepesine yumruğu indirme tutumuna saplanmanın bir çıkılmaz yol olduğuna işaret ettik. Keza; sudan gerekçeleri örgütü ayrılış zeminine haline getirmenin yanlış olduğunu söyledik. Bir örgüt-parti içerisinde yerleşip, doğru fikirleri sahip olduğuna inanarak muhalif unsurlara diğer görüşün, söz konusu örgüt ya da partinin devrimci iç yaşamını düzenleyen normlara uyarık, iliklerini egemen hale getirmeye çalışmak, bunun mücadelesini vermek olduğuna söyledik. Aynı ideolojik zemine sahip olup, siyasetin, yada örgütsel politikaların değişik alanlarında farklı düşünceleri taşımamızın "örgütsel ayrılık"ların gerçekleştirilmesinin yanlışlığına da defalarca vurguladık. Peki nerede kaldı bizim "devrimci bir örgütün bölünmesini istediğimiz" iddiasının kenarları? Bu iddiayı bizim pratiğimizde kimse kanıtlayamaz. Çünkü biz Maoist bir hareketiz. Sorunlara yaklaşıp tarzımıza materyalist rengini vermektedir. Örgüt için mücadelede, doğru ile yanlış arasındaki mücadelede, iki çizgi mücadelesinde, "birlik, mücadele, daha yüksek seviyede bir birlik" ilkesini savunuyoruz. Dolayısıyla, halk ve devrimci karşı uygulanan kör şiddet politikalarına her karşı çıkışımızda ölüme sürülen "söz örgütümüzün bölünmesini istiyorsunuz", ya da "söz yıkıcıları destekliyorsunuz" türünden eleştirilerin maddesi hiç bir yönü yoktur. Devrimci-demokrat insanların, farklı fikirleri nedeniyle sokaklarda kafa kafalarına kırılması, gözlerinin patlatılması, bıçaklı sopalı saldırılara maruz kalması, toplantılarını, gecelerini sabote edilmesi, sözüm ona "devrimcilik" adına da yapılsa asla hoş görülmez. Kimse bizden, devrimci vidadımızı süzlenen böylece rezil bir tutuma sessiz kalmamızı, göz yummamızı beklememelidir. Evet mücadelenin bir gereği olarak, elbette devrimci yapılanmalar kendi iç sorunlarını siyasal ve ideolojik bir zeminde tartışacaklardır, birbirlerini eleştireceklerdir. Ama burada bizim yalnızca karşı devrimci güçler için örgütümüzün şiddetin asla yer almıyacaktır.

MLKP'den arkadaşlarımız ve onlar gibi düşünen dostlarımız da işte bu devrimci yöntemi öneriyoruz. Yani eleştir-i-ikna ve dönüştürme. MLKP malum idealist bakış açısı yüzünden bunu bir türlü kavrayamıyor. Tüm dostça girişimlerine rağmen kendinden ayrılmış, ayrı bir yapı oluşturmuş KP-İnşa Örgütünden insanlara saldırılarına sürdürüyor. Bu saldırılardan yalnızca doğrudan saldırının hedefinde olanlar zarar görmüyor, MLKP'de dahil hepimiz görüyoruz. İşte örneklere; Partizan Sesi gazetesinin yurtdışında organize ettiği İbrahim Kaypakdayı'nın yaşamı ve mücadelesini konu olan Güneşten Bir Parça adlı oyunun oynadığı salonlarda stand açmış olan KP İnşa Örgütü taraftarlarına yönelik MLKP'nin geliştirdiği sorumsuz tutumlarla "kriz"ler yaşıyoruz. Örgütlerin kendi arasında olması gereken karşılıklı bağımsızlığa saygı ve dostluk ilişkileri, MLKP'lilerin "yıkıcılar stand vermezsiniz, biz bunlara saldırırız" türünden savurdıkları tehditler sayesinde ciddi oranda yara alıyor. İsrarlı çabalarımız, ikna gayretlerimiz MLKP'lilerin kör inatları karşısında bir işe yaramıyor "ya onlar, ya biz" cinsinden inat, ortamı provake ediyor. Sonuçta iş sokaklara kadar uzanıyor. Devrimci-demokrat demoklemleri bulduğuna bir sokak. "Güneşten Bir Parça" adlı oyunu izlemekten dönen ve Partizan Sesi kitesinin yanı sıra aralarında KP İnşa Örgütü taraftarlarında bulunduğu kitleye yönelik MLKP'lilerin gerçekleştirdiği saldırının unvanını yaşıyor. Bu sorumsuz saldırı anında, kimin silahlardan çıktığı belli olmayan senesi bir karşınla Partizan Sesi taraftarlarımızın, kitle büyük bir öfke yaşıyor, hoş olmayan, provakatif, karanlık bir ortam yaratılıyor. Peki tüm ısrarlı, dostça, arkadaşça çabalarımıza rağmen, ısrarla provakatif saldırgan tutumunu sürdüren MLKP'ye bir taraftanımızın yararlanılması sonuçlanan olaylar ne kazandırdı? Her halde onur ve daha çok devrimci enerji kazandırmamıştır. Belirtelim ki, taraftarlarımız MLKP'nin yaraladığı iddiasını taşımıyoruz. Ama taraftarlarımızın yararlanmasını vesile olan provakasyon ortamının MLKP'lilerce yaratıldığını da biliyoruz. MLKP'ye birkez daha dostça sesleniyoruz. Yanlış tutumunuzdan vazgeçin, devrimci-demokrat insanlara karşı uyguladığınız kör şiddet politikasını terkedin. Bu politika sizi lekeler, kiletir. En azından kendi pratiğinizden öğrenmesini bilin. Tüm devrimci demokratik kamuoyuna ve Partizan Sesi kitesine açık yüreklilikle, samimi, hatalarımızı bilince çıkaran bir öz eleştiri yapın. Bugün izlediğiniz yanlış politikaları değil, geçmişteki daha devrimci politikalarınızı izleyin. Dest bir güç olarak sizden bunu bekliyoruz ■

Yeni Suçlar İşleyin

Korkunuzu Büyütün!

Tutsak alıp, işkencelerden geçirdiğiniz özgürlük tutsaklarına zindanlarınızda da saldırıyorsunuz. Çünkü onlar zindanlarınızı devrimci çalışmanın birer okulu, birer kalesi haline getiriyorlar. Bedenleri, bilinçleri ve onurlarıyla direniyor özgürlük tutsakları. Onları teslim almak bir yana, hep siz kaybediyorsunuz. Korkunuz daha çok büyüyor, daha büyük suçlar işliyorsunuz.

Korkun Bizden...

Korkun bizden... Hem de öyle hep korktuğunuz gibi değil... Daha çok korkun. Her cinayetinizden, işlediğiniz her suçtan sonra daha çok büyüün korkularınızı.

Bizde umudu büyüteceğiz... Öfkeyi, cesareti, sevdayı ve kararlılığı büyüteceğiz. Umudumuza daha sıkı sarılacağız ve siz daha çok korkacaksınız.

Zindanlarınızdan, cinayetlerinizden, zulmünüzden bile korkun... Uzak-yakın tarihe bir bakın! Neler görüyorsunuz söyler misiniz? Hiç kem küm etmeyin. Geçmişten günümüze dek, iki koldan iki irmak gibi akıyor tarih. Biri gülül, diğeri duru ve berrak, emek gibi namuslu, yaratıcı, emek gibi temiz ve aydınlık, diğeri tarihsel mirasçısı olduğunuz sınıfların, tıpkı sizin gibi kan ve irin kokan ırmağı... Barbarlıklarınızın ve zulmünüzün eseri bir utanç tablosu gibi uzanıyor tarih ırmağınız...

Emeğin, bilimin, aydınlanmanın, onurun üzerine çöreklenmiş kanlı krallıklarınızdan, sultanlıklarınızdan, cani faşist diktatörlüklerinizden ve bunların hizmetindeki zulmünüzden, kıyıcıklarınızdan, zindanlarınızdan başka neyiniz var? Hangi bilim dalı sizin baskılarınıza, zorbalıklarınıza maruz kalmadan gelişebilirdi? Bugün riyakarca kabullenmek zorunda kaldığınız şu basit evren gerçeğini, yani dünyanın dönüyor olduğu gerçeğini ifade ettiği için engizisyonlarınızda yargılanmayan, ya da meydanlarda bedenleri ateşe verilip küllü göğe savrulmayan bir aydınlanma savaşçısı var mı tarihte? Dün de bu gün de zindanlarınızın, zulmünüzün hep ortak bir işlevi oldu: Özgürleşme ve aydınlanma, zulmünüzden ve zindanlarınıza rağmen devrimcilerin ödedikleri bedellerle günümüze taşıdı.

Kanlı egemenliklerinizin karşısında bulmadan ve onunla çatışmaya-hesaplaşmaya girmeden elde edilebilen bir tek toplumsal kazanım ve ilerleme örneği gösterebilir misiniz?

Uyarılığın hanesine kazandırılmış olan iyiden, doğrudan, emekten yana

maddi-manevi değerler sistemine bir bakın. Bir de kendinize ve tarihsel mirasçısı olduğunuz sınıflara bakın, orada olumlu bir yer bulabiliyor musunuz? Ta kölecilikten günümüze kadar, hep bir kene gibi yaşadınız, kıyıcılık ve zulüm diğer adınız oldu sizin...

Tarih ve zaman içinde, krallıklarınız, sultanlıklarınız bir bir yıkıldı gitti. Siz geçtiniz onların yerine, biçimleriniz değişti ama, özünüz hiç değişmedi. Titizlikle takip ettiniz onları... Bu nedenledir ki, bugün dünyanın dört bir yanında devrimci komünistler ve milyonlarca emekçi sizinle bir tarihsel hesaplaşmayı amaç edinerek, süren devrimci kavgayı "en sonuncu kavga" olarak tanımladılar. İşte bugün daha çok korkmanızın nedeni bu! "Arkasında büyük suçlar gizli olan sermaye"nizi kaybedeceksiniz... İşlediğiniz suçların hesabını vereceksiniz... Tarihsel mirasçılarınızın durumunda olduğunuz o zalim ve barbar mutlakiyet rejimleriniz nasıl tüm zulmüne rağmen yıkılmaktan kurtulamadıysa, sizin kanlı egemenliklerinizde "bu en sonuncu kavgada" yıkılmaktan kurtulamayacaksınız.

İyi biliyoruz; milyonlarca emekçiyi yoksulluğa, sefalete iterek, kanını emerek bir suç yığını gibi yükselttiğiniz sermayenizi, sefahatanızı ve bunların hizmetindeki diktatörlüklerinizi korumak için iki temel silaha sahipsiniz. Zor ve yalan!!! Var mı başka silahınız? Yok!!! Yalanlarınız da, zorunuzu da iyi tanıyoruz. Saltanatınızı yıkmak için harekete geçen toplumsal muhalefete karşı hep zor örgütleriniz devreye girdi ve en aşağılık suçları işlediniz... Suçlarınızı iğrenç yalanlarınızla takip etti. Bazen de bunun tersini yaptınız... Ama tarih hepsini bir köşeye not etti. Gün geldiğinde tarih kesin hükümünü verecek, hiç bir suç cezasız kalmayacak. Unutmayın... Biz koça bir kolektif belleğe sahibiz. Tüm örtbas etme çabalarınıza, yalanlarınıza, bu yalanlarınızın hizmetindeki gazetelerinize, ajanslarınıza, televizyonlarınıza, tüm medyanıza rağmen, işlediğiniz suçlar, milyonlarca emekçi beyninden oluşan kolektif belleğimizde yer eder. Milyonlarca göz sizi izler. Devrim anı geldiğinde hesap vermektense kurtulamazsınız. Kimilerinizin hesabı o büyük güne de kalmaz. Bu günden görülür. Buna da çokça tanık oldunuz.

Tutsak alıp, işkencelerden geçirdiğiniz özgürlük tutsaklarına zindanlarınızda da saldırıyorsunuz. Çünkü onlar zindanlarınızı devrimci çalışmanın birer okulu, birer kalesi haline getiriyorlar. Bedenleri, bilinçleri ve onurlarıyla direniyor özgürlük tutsakları. Onları teslim almak bir yana, hep siz kaybediyorsunuz. Korkunuz daha çok büyüyor, daha büyük suçlar işliyorsunuz.

Dedik ya, geçmişten günümüze zindanlarınızın işlevi hiç değişmedi. Büyük toplumsal mücadelelerle yıkılmış olan sultanlıklarınızdan, krallıklarınızdan günümüze kalan zindanlar "müze" haline getirip, en temiz çehrelerle toplum karşısına çıkmak istediğiniz anda bile, eskilerinizden farklı davranmıyorsunuz. Tarihsel mirasçısı olduğunuz sınıflara ait kazıklı zindanlarınızın hemen yanbaşımda kan ve irin kokan beton-demir yığını "modern" zindanlarınız ibret-i alem yükseliyor. Zindanlarınız suçlarınızı yüzünüze vuruyorken, bizim tarih bilincimiz daha çok pekiyor.

Zindanlarınızın gecelerine, şafakları-

na, bilcümle zamanlarına hep kan ve ölümü hakim kılmak istediniz. Medet ummadı sizden, zindanlarınıza tıktıklarınız, aman dilemediler zorbalıklarınız ve zulmünüz karşısında. Hep bir direniş odağı oldu zindanlarınız. Hep siz yenildiniz bu kavgalarda... İşte korkunuz bundan.

İyi biliriz zindanlarınızı; zulmü şaha kaldırıp ama yine de yenilmekten kurtulamadığınız Diyarbakır, Ankara zindanlarınızı, Metrisi, Sağmalcılar, Şirinyeri, Buca'yı, Elazığ'ı... Bir yenisini daha eklediniz şimdi bunlara: Umraniye zindanı...! Neden yeni zindanlar açmak zorunda kalıyorsunuz? Hani siz kazanmıştınız? Gerdan göbek kırarak medyalarınızda hep böyle demiyor muydunuz? Hani fena halde "kökünüzü" getirmiştiniz? Hani bizi feci şekilde "bitirmiştiniz"!! Böyle dememişydiniz hep, hala demiyormusunuz...? O heybetli zulüm yavallanmış bile her dakika, her saniye "yalan"! "yalan"! "yalan"!!! diye bağırıyor suratınıza. En heybetli zindanımız bile "dayanamıyorum bu yalana, ibret-i alem için müzeyne çevirin beni" diye hangir bangir bağırıyor. Demir ve betonun gücü yetmiyor özgürlüğün sesini kısmaya. Zindanlarınız boyun eğmek zorunda kalıyor, devrimci direnişlerimiz karşısında.

Silahlarınızla, gazbombalarınızla, coplarınız, demir çubuklarınızla saldırıyorsunuz bedenlerine, onurlarıyla direnen özgürlük tutsaklarına... Yalanlarınız, iftiralara, televizyonlarınıza, gazetelerinizle saldırıyorsunuz zindanlarda harlanan özgürlük ateşinin üzerine... Katliyorsunuz içimizden üç-beşimizi ama teslim alamıyorsunuz... Silahlarınıza barbarlıklarınıza, yalanlarınıza, zorbalıklarınıza, binlerce askerimize, polisimize, çelik yeleklerinize, potinlerinize, kiralık katillerinize, kiralık kalemçilerinize, tutanaklarınıza rağmen başaramıyorsunuz bunu. Teslim alabildikleriniz, kanlı bedenleri oluyor şehit düşenlerimizin. Yakıp yıkıp harabeye çevirdiğiniz kendi zindanlarınızın kan ve irin kokan duvarları oluyor teslim alabildiğiniz...

Hala kaybettiğinizi inkar edebilir misiniz? Alın gazetelerinizi, caniliklerinizin ve devrimci direnişimizin manşetlerine yazıştırsın bir bakın. Oturun televizyonlarınızın karşısına, şu kiralık gırtlaklardan "haber" mahiyetinde dökülen hınlıtları bir dinleyin. Siz bile şaşırcağızımız uşaklarımızın yalancılıktaki maharetlerine... İlerken yaralılarımızın gül bedenleri koridorlarda, "teröristler askerlere saldırdı" yalanını siz de hayretle izleyeceksiniz.

Yalan öyle bir fütursuzlaşıyor ki diliniz de, kiralık katillerinizin potin darbeleriyle parçalanan daktilolarımız bile, o malum abrakadabracı mantığımızla bir anda "teröristlerin güvenlik güçlerine karşı saldırılarında kullandıkları silah"a dönüşebiliyor. Dili olsa o daktilonun, televizyon ekranlarınızdan o da tıpkı duvarlarınız gibi "yalan", "yalan", "yalan söylüyorsunuz" diye haykırarak. Evet sizin dünyanızın gerçekleridir bunlar. Emeğe, insana, özgürlüğe karşı gözü dönmüş bir düşmanlık üzerine inşaa ettiğiniz dünyanın gerçekleri.

Kaç can aldınız aramızdan, kaç insanımızı yaraladınız? Oturun hesaplayın, rakamlarda bile şehitlerimizin suluetini göreceksiniz... Ödünüz patlayacak her sokağa çıkışınızda. Rezil kepaze bir insan müsveddesi olarak yaşamaya çalış-

caksınız. Her şeye ürkek, korkak gözlerle bakacaksınız. Çünkü suçlusunuz... Emeğe, özgürlüğe, insani değerlere, milyonlarca emekçiye karşı suç işliyorsunuz. Suç dağları oluyor yaşamınız.

Unutmayın! Hep yakanıza yapışacak ellerimiz ve hesap vermektense kurtulamayacaksınız. Her katliam sonrası, zafer kazanmış komutan edasıyla attığınız naralarınızı, henüz kapı önünde bir öfke yumağı olarak bekleyen analarımızın, kardeşlerimizin, sevdalılarımızın hıncı boğacaktır. Dağlar, fabrikalar, okullar, o yoksul emekçi semtleri, hakkınızda tarihin hükmüne parmak basıp, kalem kıracaklardır. Adınız katil, adınız yalan, adınız iğrenç bir anı olarak geçecektir tarihe... Lanetli, insanlık düşmanı bir sistemin sahipleri ve cellatları olarak, hep lanetle anılacaksınız... Tıpkı Hitler gibi, tıpkı Franko gibi, tıpkı tarihsel mirasçılarınız olduğunuz krallar, sultanlar gibi... Tüm halk düşmanları gibi...

Bunları bilin ve yeni suçlar işleyip korkularınızı büyütün. Geleceğin o özgür ve refah dünyasını adım adım kurmak için, biz daha çok bedel ödemeye hazırız. Bu zulüm ve zillet düzeninizi yeryüzünden süpürmek için bedel ödemeye devam edeceğiz. Hep umudu büyüteceğiz... Ve ona mutlaka ulaşacağız...

Unutmayın! Hep yakanıza yapışacak ellerimiz ve hesap vermektense kurtulamayacaksınız. Her katliam sonrası, zafer kazanmış komutan edasıyla attığınız naralarınızı, henüz kapı önünde bir öfke yumağı olarak bekleyen analarımızın, kardeşlerimizin, sevdalılarımızın hıncı boğacaktır. Dağlar, fabrikalar, okullar, o yoksul emekçi semtleri, hakkınızda tarihin hükmüne parmak basıp, kalem kıracaklardır. Adınız katil, adınız yalan, adınız iğrenç bir anı olarak geçecektir tarihe... Lanetli, insanlık düşmanı bir sistemin sahipleri ve cellatları olarak, hep lanetle anılacaksınız... Tıpkı Hitler gibi, tıpkı Franko gibi, tıpkı tarihsel mirasçılarınız olduğunuz krallar, sultanlar gibi... Tüm halk düşmanları gibi...

Son zamlarla sinyal veren yeni bir IMF paketi

Katmerleşecek Sömürünün Habercisidir

Ekonomik ve siyasi olarak tam manasıyla bir çıkmazın içinde olan ülkemiz hakim sınıfları, içinde buldukları bu çıkmazı geçicide olsa aşmak için her dönem olduğu gibi yine ezilen, sömürülen halk katmanlarının sırtına yükledi. Her seçim öncesi askıya alınan zamlar, seçimden sonra daha hükümet kurulmadan geleneğine uygun olarak bir bir uygulanmaya konuldu. Seçim öncesi verilen tüm vaatler ise, töresi gereği yine küflenmek üzere arşivlere yerleştirildi.

Atığı her adım ve ürettiği her politika emperyalizme endeksli olan ülkemiz hakim sınıfları, efendilerinin ve kendilerinin içinde buldukları krize çare olarak yeni formüller icat etmenin telaşı içindedirler. Bir yandan geciken kamu zamları gerçekleştirilirken, diğer yandan TUSİAD ve TİSK gibi işveren kuruluşları, kurulacak yeni hükümete öneri adı altında talimatlar yağdırmaktadır. Keza hazırlanan ve uygulanması için kurulabilecek yeni hükümete program olarak sunulan bu politikanın, emperyalizmin direktifi ve denetiminde olması ülkemiz hakim sınıfları için olmazsa olmaz zorluluğudur.

Hatırlanacağı gibi, "istikrar paketi" adı altında 1994 yılında 5 Nisan ekonomik kararları uygulanmış ve derde deva olmamıştı. Uygulandığı ilk dönemlerde, cuzzi bir şekilde olsa ekonomide bir kıpırdama yaşanmıştı. Kısa vade içinde yamalama ile işinmiş bir balon olduğu ortaya çıktı. Ekonomik krizi çözemeyen (çözmesi de beklemeyen) bu paket daha vadesini doldurmadanrafa kaldırıldı. Bu süreçte ekonomi daha da yoğun krizlere girdi. Büyüme hızı düdü, enflasyon tımanışını sürdürdü, işsizlik çığ gibi büyüdü, emeğin alım gücü daha da düdü, kısaca ekonomik krize reçete olarak sunulan bu paket, ekonomide yeni yeni krizler doğurdu. Çalışan ve dar geliri olan kesimin gırlağına çökülerek tüm yaşamsal hakları gasp edilirken, ekonomi yine tam bir yıkıma sona erdi. Halkın cebinden alınan bu paralar emperyalizme ve onun kulu olan ülkemiz hakim sınıflarının cebine rant olarak aktı.

Böylesine bir çalkantıyla, 1995 yılını işneden işliğe her şeye zam yağmuruyla uğurlarken, geriye 1.4 katrilyon iş borç, 72 milyon dolar dış borç bıraktı. Aralık '95 ayının ortasında yıllık enflasyon %83.8 olarak belirlense de, yapılan bu son zamlarla bu rakamın üç haneli olacağı kesin. Döviz Türk lirası karşısındaki tımanışını sürdürdü. Bütçe üç defa revize edildi. Türk parası sürekli devaluasyona uğradı. İçine düşülen bu krizi aşmak ve iş savası için kaynak yaratma zorunluluğundan dolayı kamu kaynakları dışında yüksek faiz oranları ile hazine bonoları satıldı. Sürekli yapılan zamlar, işçi ve memur ücretlerini en alt seviyede tutma, kaynak yaratmak için başvurulan temel yöntemlerin başında gelmekteydi. Bu yıllarda halktan toplanan paralar faiz olarak işverenlere aktarıldı, savaşa yaklaşık olarak 400 trilyon harcandı.

Bu ekonomik sıkıntıyla Türkiye 1996 yılına %83.8'lik bir enflasyon, her gün daha da artan işsizlik, yaşamsal ve sosyal hak gaspı, "istikrar paketi" olarak adlandırılan yeni bir IMF paketinin sinyallerini veren zamlarla girdi. Bu da yeni dönemde, yoksul halk katmanlarının üzerindeki sömürü ve baskının daha da katmerleşerek devam edeceğinin habercisidir.

Seçimden sonra burjuva partileri, hükümeti kimlerle ve nasıl kuracakları konusunda gizli kapılar arkasında pazarlık yaparken, geciken kamu zamları ardı sıra gelmeye başladı. Bu durum ülkemizde hükümeti kim kurarsa kimsin uygulayacağı politikaların emperyalistlerin uluslararası

para kuruluşu olan IMF'nin istediği doğrultuda olacağını açıkça bize göstermektedir. Ayrıca parlamentonun işlevini görmemiş açısından öğretici bir durumdur. Başta şeker, çay, sigara, içki, tüpgaz, akaryakıt olmak üzere diğer tüm temel gıda maddelerine yapılan zamlar, son işçi ve memur ücretlerine yapılan zamlar bir çırpıda alıp götürdü. Bu son zamlarda en çok göze çarpan ve normal yaşamda temel ihtiyaçları temsil eden bir kaç örnek vermek gerekirse; TCDD (Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları) genel müdürlüğü yolcu taşıma ücretlerine %35 ile %50 oranında zam yaptı. Banlıyo tren ücretleri 15 bin lira olarak belirlendi. Diğer yandan tekel ürünleri, temel gıda maddeleri, posta hizmetleri, kağıt, su ve elektrige %100'lere varan oranlarda yapılan zamlar, halkın cebindeki son kuruşu almayı hedeflemektedir.

Bütün bunlar gözönünde alındığında, son yapılan işçi ve memur ücretlerindeki artışın, hayat pahalılığı karşısında nasıl eridiğini görmek olanaklıdır. En basit bir örnekleme yapacak olursak, memur ücretlerine yapılan zam, son iki ay içinde %20 dolar oranında geriledi. Kasım ayında yapılan ücret artışıyla memur maaşı 251 dolar (on iki milyon) civarında oldu. Ancak yapılan bu son zamlarla memur maaşı 200 dolara düdü. Kaşıkla verip kepçeyle toplamayı temel ilke olarak benimseyen hakim güçler, çalışan kesimi her dönem enflasyon canavarı karşısında sefalete sürüklemiştir. Keza varlıklarını devam ettirmeleri için halk katmanlarını sömürüp baskı altında tutmak onlar için olması gerekmektedir.

ÖNÜMÜZDEKİ SÜREÇTE EKONOMİNİN DURUMU ÜZERİNE

Kapitalizmin doğasında var olan ekonomik istikrarsızlık bütün çıplaklığı ve yönleriyle esas olarak bizim ki gibi geri kalmış yarı-sömürge ülkelere yansımaktadır. Tamamıyla emperyalizmin güdümünde olan ülkemizde görünen, ekonomik krizin daha da yoğunlaşacağıdır. 1995 yılının ilk on ayında otuz trilyona inen bütçe açığı, Kasım-Ocak döneminde 154 trilyona ulaştı. Aralıkta hazinenin borç almakta zorlanması, ekonomide yaşanan belirsizlik nedeniyle revize edilen 219 trilyon bütçe açığının 300 trilyona dayanacağına işaret ediyor. Diğer taraftan Gümrük Birliği ile sektörler ciddi krizler yaşayacak. Kaybedilen gümrük vergileri yerine yeni vergiler konacak. İşsizlik artacak. Küçük işletmeler birer birer ortadan kaldırılabilecek. İstihdam azalacak. Sıkı para politikaları reel ücretleri geriletecek, sıkı zamlar ülkemizin yakın geleceğini tayin edecek olan gelişmeler olacaktır. Bunlara ek olarak Türkiye'nin ekonomisini alt üst edecek diğer bir durum ise, 1996 yılının ilk üç ay içinde 1.4 katrilyon iş borç ve 72 milyon dolar dış borcun yarısına yakınına ödeme zorunluluğu, aşırı değer kazanan döviz kuru, yüzde yüzlere varan bir devaluasyondan söz edilmektedir. Buda yatırımları durduracak, büyümeyi geriletecek ve dolayısıyla ekonomik dengesi ve siyasi istikrarı alt üst edecektir. Bütün bunlara paralel olarak 5 Nisan ekonomik paketinin uy-

gulanmasını yetersiz bulan IMF, stand-by kredilerinin son dilimini durdurdu, anlaşmayı iptal eden IMF, kredi koşullarını yeniden değerlendirmeye, ekonominin iç ve dış borçları konusunda direktif verme ve bundan sonraki süreçte uygulanması gereken politikalar konusunda talimat yağdırma maksadıyla 16 Ocakta Türkiye'ye gelerek yeriden geçişecek. Buda 5 Nisan gibi yeni ekonomik paketlerin uygulanacağını işaretini vermektedir.

Kurulacak 53. hükümetin programı niteliğinde olan bu paketin ilk sinyallerini TİSK ve TUSİAD gibi işveren kurumları vermişti. Stand-by anlaşmasının yeniden görüşülmesinde, IMF'nin öncelikle dayatacağı konular şunlar olacaktır. Birincisi; özelleştirme hızlandırılması. İkincisi; çalışan kesimin haklarının budanması. Üçüncüsü; IMF'nin alacağı ve uygulanmasını istediği tüm kararlara riayet edilmesi. Dördüncüsü; savaş bölgesine akan ve ekonomiyi dumura uğratan meblayı azaltmak için Kürt sorununun çözülmesi. Bütün bunları yapmaya çalışırken, var gücüyle emekçi yığınları gırlağına yüklenecek. Geçmiş 5 Nisan kararlarından farklı olarak, hazırlanan formülden anlaşıldığı gibi hakim sınıflar emekçi kitlelere karşı topyekün bir saldırıya geçme gayesinde. Katrilyonlara varan açıkları halk katmanlarının sırtından çıkarabilmek için sonuna kadar ne yapılması gerekiyorsa tere-düsüzce yapacak istemektedirler.

Kısaca belirtmek olursak, IMF 16 Ocakta Türkiye'ye acı reçete ile gelecek. IMF, yeni kurulabilecek hükümete program olarak sunacağı bu pakette, öncelikle devletin var olan borcunu halktan eze eze almasının talimatını verecektir. Devleti küçültme adı altında, çalışan yığınların tüm yaşamsal haklarını elinden alıp götürülecektir. Sağlık, eğitim, temizlik hizmetlerini, ulaşıma vb. gibi sosyal yaşam koşullarını yok edecektir. Özelleştirme luyasıyla tüm küçük işletmeleri ilasa süreleyeceği gibi, ülkenin tüm mali ve zenginlik kaynaklarını tamamıyla denetimine alacaktır. Çalışan kesimin sendikal haklarını elinden alarak, toplumu dağıtık ve örgütsüz bir noktaya sürükleyecektir. Büyümeyi durduracak, tüketici kredileri ve şirketlerin dış borçlanmasına ek vergiler getirerek ülke ekonomisini tamamıyla kendi denetimine alacaktır. Türk parası ülkemizde döviz karşısında sürekli değer kaybederek piyasadaki dolaşımını yabancı paraya bırakacaktır. Sürekli yaşanacak devaluasyonlarla yeni olan ülkemiz daha da geri bir noktaya doğru yol alacaktır.

Dolaylı vergiler, KİT zamlarına ek olarak tüm tüketim mallarına yeni yeni zamlar, işçi sınıfına sınırlı sözleşmeler, ücret ve sosyal hak gaspı, taşeronlaştırma, işyeri sendikacılığı ile bireysel sözleşmelere zorlama, özelleştirmeyle işçi sınıfının örgütlü yapısını dağıtma, mezarda emeklilik, asgari ücreti düşük tutma, köylüye destek alımlarını durdurma, istihdam alanlarını daraltma türündeki uygulamalar, IMF'nin yeni "istikrar paketiyle" Türkiye'yi yeni krizlere doğru sürükleyeceğinin belirtileridir.

Ekonomik olarak böylesine bir ağır süreç geçecek olan ülkemizde, bu ağır yükün bedellerini kuşkusuz ki hakim sınıflar öde-

meyecektir. Aksine hakim sınıflar, kendi düzenlerini idame ettirebilmek için bu kararları almaktalar ve bu kararların vebalini halk katmanlarının omuzuna yükleyeceklerdir. Kemer sıkacak olan, yaşamsal hakları elinden alınan yoksul Türkiye halkı olacaktır.

Ekonomik istikrarı sağlamak maksadıyla 16 Ocak'tan itibaren altın altına uygulanacak ve 16 Ocak'ta stand-by anlaşmasıyla açık bir şekilde uygulanacak olan yeni paket, hakim sınıflar için bir çıkış noktası olabilir mi? Kuşkusuz ki hayır. Çünkü bu kriz, ülkemizdeki yarı-feodal üretim tarzının yarattığı bir krizdir. Bu statü ile daha derinleşeceği gibi, ülkemizin yarı-sömürge olma statüsü gereği emperyalizmin yaratacağı bunalımların tümünde yaşayacağı aynı bir gerçekliktir. Yani bu tür krizler bu sisteme et ile umak gibi bağlıdır. Daha da açacak olursak, ülkemizde üretimden gereken artı değer elde edilememektedir. Üretim sürekli borç ve spekülasyonlar üzerinde yürümektedir. Ülkenin tüm değerleri hakim sınıf komprador-feodalilerin aracılığıyla emperyalizme aktarılmıştır. Halkın ekonomi ile dışarıya sürekli sermaye aktarmaktadır. Ulusal para sürekli erimektedir. Sanayi tamamıyla dış sermayedarların elindedir. Böylesi bir gerçekliği bulunan ülkemizde, uygulanacak her ekonomik paket yeni yeni krizler doğuracaktır. Halkın yaşamsal hakları elinden alınarak biraz daha ömürlerini uzatmaktan öteye gitmeyecektir.

Uygulanması planlanan bu yeni pakette hakim güçlerin en çok çekindiği nokta ise, gelişebilecek toplumsal muhalefettir. Bu durum göz önüne alınarak polis ve ordu kitle hareketleri ve öncüsüne karşı yeni den şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Tüm demokratik kurum ve kuruluşlara göz açtırmamak için yoğun baskınlar sinyalleri verilmektedir. Halk içinde gizli terör örgütleri inşa edilmeye çalışılmaktadır. Eskiden var olan bu baskı kurumları teknolojiyle yeniden donatılarak, daha aktif birer güç haline getirilmektedirler.

Ülkemiz hakim sınıflarının yaşama koşulları için gerekli olan tek tercihlerini kullanılmaktadır. Bu tek seçeneği, katliam, pervasızca sömür, baskı, şiddet, kan ve ölüm üzerinde şekillenmiştir, onun için o bunu amansızca hayata geçirmenin çabası içinde olacaktır.

Sorunun çözümü, halk kitlelerinin ve öncüsünün bütünleşip koyacağı tavır ve izleyeceği politikadadır. Yapılan zamları ve uygulanan "istikrar" paketlerine tek tek karşı koyuş, meseleleri nihai olarak çözmez. Bunları örgütlemeye birer araç olarak kullanıp, halk yığınlarını siyasi iktidara doğru şekillendirip yönlendirmek önümüzdeki acil görevdir. Yakınmak, düzen partilerine umut bağlamak, reformist-revizyonist çizgilerin denetiminde hareket etmek bizi sonuca götürmez. Onun için öncelikle düzenin tüm kurum ve kuruluşlarına karşı gerekli olan örgütlülüğümüzü yaratmak gerekir. Diğer yandan vergi, vb. kanallarla düzene akan değerlerimizin düzene aktarması için gerekli önlemlerimizi almamızdır. Sonuç olarak ülkemiz topraklarında, ülkemiz halklarını kurtuluşa götürecektir yegane güç olan öncü mevcuttur. Ve ülkemizin koşulları gereği geçerli olan esas mücadele biçimi olan gerilla savaşını gücü oranında yürütmektedir. Mesele, öncünün taşıdığı bu bayrağı alanda bütünleşip bütün yaratıcılığımızı öncüye aktarıp aktarmama meselesidir. Dedandır ki; tüm yaratıcı gücümüzü düzene ve onun işbirlikçilerine değil, öncüye aktardığımız oranda zamsız, sömürsüz ve katliamsız bir dünyaya ulaşabiliriz. Keza bu ezilen halkların tek ve nihai kurtuluşu için olmazsa olmaz kuraldır. ■

Özgürleşmiş Düşünceye Pranga, Çelikleşmiş Yüreğe Kurşun Kâr Etmez

*Gün olur, sakaklarına dayalı bir namlu gibi
ittirir her kelimesi.*

*Gün olur, demirci makası gibi sıkır gırtlak
larını, alaycı tebessümü.*

*Gün olur, iskemlesi itilmiş ti'e dönerler, il-
mikte.*

*çatık kaslar arasından savrulmuş bir tek sa-
hinkar bakışla.*

*Ve
Gün olur, yüreğini susturmaya çalışırken,
susuz yürekleri.*

*Bilmezlerki, esirleştirdiklerini sanırken, esir-
leştirmektedir özgürlük seli.*

*Bilmezlerki, emniyeti açılmış, mekanizma
yayı basılmış bir mazzerdir yüreği.*

*Artık bir kelimesi, bir gülüsü ve bir bakışı
kursunlaşmıştır onun.*

*Bulmustur artık, döne döne giderek hedefin
alt kenar, orta yerini.*

Mahkum denilen, mahkumetmeye.

Umutsuzluk onlarındır, umutlar bizim.

Korkular onlarındır, cesaret bizim.

Dilenis onlarındır, direnis bizim.

Yok olus onlarındır, gelecek bizim.

*Ve ölümler
Evet, ölümlerimiz bedelimizdir zafere, yenil-
giler sizin.*

Düzen sınırlarını devrimci tarzda aşmak ve tanınamak anlamında kullandığımız özgürleşmenin düşüncesinde kök saldı ve bedeninin her hareketini bu amaç uğruna yönlendirdiği bir insana, köleleşmenin dayatılmasının, onun yaşamla ölüm arasındaki ayrımında bir seçim yapmaya zorlanması anlamına geldiğini bilmeyen var mıdır?

Bunu bilmemek ya özgürleşmenin bilincine varmamış, köleliğinin ayırımında olmayan birisi için, yada özgürleşmenin, böyle bir dayatma sırasında köleliğe peşkeş çekilmesi durumunda anlaşılır olur. Çünkü birincisi; henüz kendi köleliğinin farkında olmadığından, yaşadıklarını olağan sayar ve karşı çıkılacak, değiştirilmesi gerektiğine inanılacak, bunun karşısında bir alternatif koyacak ve uğruna savaşacak durumda değildir. Özgürlüğün ihtiyacını henüz duyumsamıyor, anlayamıyor.

İkincisi; özgürleşmenin bilincine varmıştır, gerekliliğine inanmıştır, ancak böyle bir dayatma karşısında onun gereklerini yerine getirme cesaretini gösterememiş ve köleliği kabullenerek, özgürlüğün kendisi yaşamadığından sonra hiç bir anlama sahip olmayacağı, dolayısıyla özgürlükle köleliğin, yaşamla ölüm olarak biçimlendiği süreçte, özgürce, iradi olarak, direnerek gerekirse ölmek yerine, özgürlük isteyen yanını öldürerek teslimiyeti yeğlemiştir.

Onun için, özgürleşme uğruna yürütülen savaşım, uğruna ölecek kadar değerli değildir. Özgürleşme uğruna yürütülen mücadelede, yürek, kavganın ateş hatına sunulmadan da, boş zamanları değerlendirilmenin "birazlık tehlikeli" bir hobisi olarak devam ettirilebilir.

Söz konusu çatışmanın, ölümle onursuzca yaşam, teslimiyetle direniş olarak biçimlendiği durumda, o köleliği kabullenme yönünde tavir belirlendiğinden yada buna hazır olduğundan, onursuzca yaşam ve ihanet, teslimiyet sancağının gölgesinde, onurluca ölümü ve direnişi yok saymaya hazırır.

Nitekim, bu gün devrim cephesi özgürleşme uğruna savaşımını sürdürürken, karşı devrimde kendisinin özgürlüğünü korumak için saldırılarını devam ettirmektedir.

Hakim sınıfların, kendi özgürlüklerini garanti altına almak için yürüttükleri savaşımın, emekçi halkların köleliklerinin devamını sağlama savaşımı olarak anlaşılması, sorunun bir diğer yüzüdür.

Onlar, nasıl ki bu meselede, kendi özgürlüklerini korumak için köleliği ve bunun kabul görmediği durumda da ölümü dayatıyorlarsa, bu savaşımın haklı ve güçlü olan tarafı da, kendi özgürlüğünü eline almak, onu korumak için, benzeri dayatmalarda bulunmaktan kaçınamaz.

Bu dayatmaların karşılıklı olarak ileri sürüldüğü ve tarafların sistematik olarak kabule zorlandığı alanlardan birisi olan esir kampları durumunda ki "cezaevleri", yine yoğun saldırılara ve bir o kadar da kahramanca direnişlere, onurluca ölümlere sahne olmaktadır. Özgürleşmenin yayılması ve korunması uğruna ölümü kucaklamaktan korkmayan halkın yiğit savaşçılarının aramızdan bedenleri ayrılmaları dahi, özgürleşme savaşımının salt düşünsel olarak değil, pratiksel olarakta, bedenini silahlaştırılarak, her sözün, her gülüşün ve bakışın kurşunlaştırılıp düşmana savrulmasıyla doruklara tımandırılmasının bir ifadesi durumundadır.

Bu nedenle, öne çıkan söylem olarak, faşizmle aramızdaki savaşımın bu derece boyutlanması ve şiddetlenmesi, yukarıda bahsi geçen özgürlüğü yaşamak uğruna köleliğin yeniçerilerine peşkeş çekmeye hazır olanları ancak tedirgin edip, korkutabilir. Kaldığı, bugün bizzat aynı savaş alanı içerisinde bulunan binlerce devrim savaşçısının, bu dayatmaları tersine çevirerek, bizim özgürlüğümüzün gerektirdiği dayatmaları, aynı süreçte ortaya koymuş olmaları dahil, böylesi bir korkunun bizlere göre olmadığını en somut görünümü ve ifadesi değil midir?

Hakim sınıflar, epeyce bir süre önce, yapılan açıklamalarla zeminini oluşturmaya çalışarak yönelttikleri bu saldırıları, daha da boyutlandırarak sürdürmek isteyeceklerdir. Bu durum karşısında, ya söz konusu saldırılara maruz kalmamak için boyun eğeceğiz ve dolayısıyla da karşı çıkışın olmadığı yerde, bu derece boyutlu saldırılarında olmayacağı mantığından hareketle, şehitlerimizimizin kanına tükürerek teslimiyeti ve ihaneti yeğleyeceğiz. Yada bu saldırılara karşı, onların özgürlüklerini ellerinden koparıp almak ve kendi özgürlüğümüzü inşaa etmek için her türden saldırıyı göğüsleyip, hem saldırıları, hem saldırıya şu veya bu biçimiyle destek sunanları, helede bu ortamda birinci yolu yeğleyenleri hedefler içerisinde dahil ederek direniş seçip, sonuçlarıyla birlikte bilinç üzerine çıkartıp uygulamaya koyacağız.

Hangisini seçmeliyiz? Kanımızca bu sorunun cevabı bilinmez değildir. Boyun eğersen yok olursun, direnirsen hem kendinin varlığını, hemde insan olmanın erdemlerini sergileyerek gösterme olanağına kavuşur ve özgürlüğünün, tımarlarınla kazanarak alınması gerekse dahi kendi ellerinde olmasını sağlamış olursun.

Tarih, celladının yüzüne tükürme-

sini bilmeyenlerin, nasıl zavallılaştıklarının örnekleriyle doludur. Ancak bir o kadar da, kendi iskemlesini tekmeleyip ölümsüzleşenlerin cellatlarını nasıl zavallılaştırdıklarının örnekleriyle de doludur. Bizim yolumuz ölümsüzleşenlerin, cellatlarını zavallılaştırıp, esirleştirenlerin yoludur.

Düşmanın saldırı planlarını boşa çıkarmakta, o saldırıları geri püskürtüp devrimin kazanımları haline getirmekte, direngen bir ruhla dayatmalara karşı boyun eğmemekten geçmektedir. Açlığa yatmış, bedenini düşünceleri doğrultusunda silahlaştırmış esir savaşçımızın hareket tarzına yön veren anlayış bu olduğu gibi, bundan sonra da nasıl olacağını bu hareketiyle ortaya koymuştur.

Herleyen süreçte, bu gün yanımızda gibi görünmesine

rağmen, bizi terkedecek ve yalnızlaştırma çabası içerisinde girecek olanların durumunu görmek, böylesi saldırı öncesi "kendi durumunu değerlendirme" kıstası içerisinde, istenen başarıların elde edilebilmesi için önemli bir etmendir.

Düşüncesini etkinleştirme başarısını gösterememiş, bedenini bu koşullar içerisinde çelikleştirmekten uzak kaçmış, narin, çit kırıldım unsurların bütün radikal söylemlerine rağmen, özlerinde yatan pasifizmin ve diz çökmeye hazır ruhun açığa çıkarılması, kendimizi tanımamızın gereklerinden biridir. Hiç kuşku yokki; bu tek tek unsurlar için geçerli olduğu kadar, bütünlüklü olarak bu tip kişiliğin damgasını taşıdığı bilinen yapılanmalar içinde geçerlidir.

Söylemeliyiz ki; bu yönelimlere rağmen, karşısında pazarlık muhatapları arayıp, devrimci savaşıma karşı saygısızlığı boyutlandırma uğraşı içerisinde olanlar en azından kendilerinden utanmalıdırlar. Kendi hareket tarzını görmezlikten gelmemizi isterken, fırsat buldukça bizi darbelemekten çekinmeyen bu geçici yol arkadaşları, böyle durup bir çevrelerine bakarak, hangi kulvarda koşup, kime yedeklendiklerini görmelidirler.

Dönem zordur ve bu zorlukların aşılması için, elbetteki öncelikle kendimize olan güvenimizi öne çıkarırken, diğer yandan hiç bir şekilde bize bir toplu igrane başı kadar destek sunabilecekleri dışlamak veya geriye itelemek gibi bir sakat anlayışa sahip değilizdir. Ancak, bizim istegimiz, herkesin kendi gerçekliğini gözeterek hareket etmesi ve bu savaşımında sunduğu destek oranında konuşmasını, yazıp çizmesini bilmesidir. Bu durum, onları küçük düşürmez, aksine en azından kişiliklerine olan saygımızı geliştirir ve kendilerini daha ciddiye almamıza neden olur. Yok eğer bu ölçütü bulanıklaştırmak isteyip, gerçek durumunu görmeden, göstermeden kendi çözümsüzlüğünü bize dayatmaya kalkıştırsa, kuşkusuzki bu dayatmayı, bizim köleleştirilmemize hizmet eden anlayışlardan kopuk olarak ele almayacak ve buna uygunda ilişki düzeyi belirlememiz gerekecektir. Ve bu kimilerinin söylediği kadar "çok korkunç bir şey" değil, yapılması gereken, güçlendiren bir eylemdir.

Kendi şirimizi, romanımızı yazamayacağımızı sananlar, kendi savaşımını kendileri olmadan yürütüp yönetmeyeceğimizi ve bu saldırıların göğüslenemeyeceğini sananlar, eşi görülmemiş bir yanlış içerisindedirler.

Uğruna ölümlere gidilen düşüncemizin şirleştirilmesi, romanlaştırılması, onun gereklerinin yerine getirilmesi için yönetip yönlendirilmesi, o olmadan önce de başarıya ulaşmış olanın yeniden başarıya ulaştırılması, o olmadan önce de göğüslenen zorlukların yeniden göğüslenmesi ve bizzat bu savaşımız içerisinde bütün bu görevlerimizin yerine getirilmesi için kendimizi yeniden yaratmasını, yenileri ortaya çıkarmayı ve şekillendirmeyi bu güne kadar nasıl başardysak, bundan sonra da başaracak azimdedeyizdir. Ancak, bu görevlerimizin en azından bazılarının bir kenarından tutma cesaretinde olanlarada, ortaya konulan kıstas doğrultusunda yürüyüş kolumuzda bir yer bulunacaktır.

Bu lütüf mudur? Hayır elbetteki değildir, çünkü onun kendi geleceği ve özgürleşmesi içinde yapmak zorunda olduğu görevdir. Eğer bu görevine sahiplenebiliyorsa ne mutlu ona. Ancak bundan kaçıyor, yada bunu imtiyaz aracı olarak kullanabileceğini sanıyorsa ne yazık ona. Yazık, çünkü sahip olamayacağı amaçlar uğruna kürek çekmektedir.

Devrim cephesinin bir tek bayrak altında güçlerini birleştiremediği böylesi dönemlerde, dağınıklıklar bizleri rahatlatmamalı aksine huzursuz etmelidir. Ancak bu yılların hareketsizliğinin verdiği can sıkıntısıyla üre-

ya çıkarılmasına yöneltilmişti. Onun bu tipteki benzeri uygulamaları yapılan, saldırıyı başlatmadan önceki hazırlıklı dikkatle incelenirse, yöneliminin çapını ve şiddetini kestirmek içinde önemli ip uçları elde etmiş olur ve karşı uygulamaları belirlememiz daha da rahatlaşır.

Belirtilen önemli hususlar ve yönelim hattı uygulanma cesaretiyle ele alındığı orandadır ki, karşı-devrimin koflugunu ortaya çıkarmak kolaylaşır. Ve ne düzenin alışkanlıklar haline gelmiş, olgunlaşmış, nede demirde somutlanmış prangaları, bizleri sınırlamaya kadir olmaz.

Birde, düşüncelerin uygulanmasıyla çelikleşmiş irade ve eylem bağlamında teori ile pratik arasındaki bağın sağlıklı olarak kurulduğu durumdur ki, zaferin kazanılmasının önündeki iradi engeller bertaraf edilebilir.

Düşman, kendi geleceğini kaybetme korkusuyla sızışlığını en uç noktaya vardırıarak saldırırken, böylesine olumsuzlukların kaynaklık ettiği iradi engellerin bizleri sınırlamasına ve elimizi kolumuzu bağlamasına müsaade edemeyeceğimiz gibi, gücümüzü zayıflatan her türden yetmezlikde, genel anlamıyla, kendimiz açısından bu söyleme dahil etmek durumundayız.

Rahatlıkla söylüyoruz ki, belirtilen hususlarda kimse kenara çekilmek gibi bir mantığımız yoktur. Tam aksine, ilgili herkes sözlerimizi üstüne almalı ve buna göre kendini, eylemi ışığında değerlendirmelidir.

Umut ve gelecek bizindir diyoruz, o zaman bunlara sahip çıkmak, umudu somutlaştırmak, geleceği bu güne indirgemek zorundayız. Bugünü kazanmadan yarını kazanamayız, bu günün gereklerini yerine getirmeden, yarına ulaşamayız. Cesaret bizindir, direniş bizindir diyoruz. O zaman cesaretle davaya sarılmak ve savaşımı en kızgın, en kanlı halkasından kavramak ve zorluklar karşısında kendimizden fedakarlıklar yapmaktan kaçınmadan, yıkılmamayı, direnmeyi sağlamak zorundayız.

Ezenleri ayakta tutan, en geniş kitlelerin, onların gerçek yüzlerini görememeleri, yada ona karşı nasıl ve ne ile savaşması gerektiğini görememeleriye, bu destekleri onun koltuk altından çekmekle yükümlü olanlar, görevlerini bütün yönleri ve boyutlarıyla bilinç üzerine çıkararak becerisini gösterebilmelidirler.

Düşman, bu desteklerini yitireceği korkusunun ruh haline şimdiden kendisini kaptırmıştır. Kuşkusuz ki bu da kendiliğinden değil, yürütülen savaşın neticesinde sağlanmıştır. Öyleyse, bu savaşımın boyutlandırılması için yapılması gereken düzenlemeleri yerine getirmek ve boyutlandırma eylemine ancak bundan sonra cesaretle girişmek, onu daha da çılgınlaştıracak ve saldırganlaştıracaktır.

"Analarımızı ağlatanların, analarının ağlayacağı" gün uzaklarda aranmamalıdır, çünkü yaşadığın hergün, söz konusu olan bu gündür. Sorun, bunu onların anlayabileceği açıklıkta izah etme cesaretini gösterebilmektir. Ancak, eğer bunu anlayamıyor ve kendi ananın ağlatılmasını doğal karşılıyorsan, bunu yargılayamıyorsan ve hele de kendi ananın ağlatılmasını, büyük bir arlanmazlıkla "devrimci fedakarlık" olarak lanse etmeye çalışıyorsan, sen analarımızı ağlatanların eylemine dayanak oluyorsun ve zeminini güçlendiriyorsundur.

Bizim "analarımız" yeterince ve hatta yeterince üstünde ağladılar, ağlatıldılar, bunun nedenlerini anlamış bulunuyoruz. O zaman "analarımızı" ağlatanların, saraylarda yaşayan, bizi aşağılamayla izleyen, "analarımızı" hizmetçileştiren, evlatlarını uşaklaştıranların "anaları" ağlamalıdır.

Onların bu ağlamalarına yüreğimiz yanmayacaktır. Çünkü Buca ve Umranıye'deki yığılıların, Mazgirt'teki on üç kahramanın ve Türkiye Kürdistanı'nın diğer alanlarında her gün şehit düşen cengaverlerin şahsında "analarımızın" ağlamaması için, buna, bizim çizdiğimiz ve bizim açımızdan yanlıştırsa, kendi çizgisi ışığında engel olabilmek için dökülen kanlarımız ve ardından özgürce gülmek uğruna son bir defa daha ağlayan "ana-

larımız" izin vermez.

Savaşın vahşiliği, savaşı bırakarak ortadan kaldırmaya çalışmaya göre ve savaşı noktalamasında, ancak savaşı gerektiren çelişmeleri çözmekle mümkün olduğuna göre, bu amaç uğruna yürüttüğümüz ve bütün humaniter istemlere, isyanlara karşı açıktan açığa savunduğumuz, savunacağımız, ama dahası uygulamaktan bir adım dahi geri durmayacağımız bu savaşçı çizgide ısrar, köleliğe karşı özgürlükte, dilenişe karşı direnişte, ve en kötü olasılık da olsa genel açısından geçici olan, "sonsuz dehşettense, dehşetli sonu" göğüslemede anlamını bulmaktadır.

Bütün bunlardan sonra anlaşmış olmalıydık, bizim dostluğumuzu hak edenler ve bizim dostları olmaktan mutluluk duyacaklarımız, dilenenler değil, direnenlerdir. Eşiklerde yalananlar değil, temaklarıyla söküp alanlardır. Kimilerinin bunu anlayamadan, göze daha "uy-sal" geldiğinden dolayı, olumsuzladığımız kategoride yer alanlara yada hızla oraya yaklaşanlara nispeten sıca bakması, en basit deyimle, bizi ve koşullarımızı kavrayamamaktan kaynaklanır.

Düşmanı en çok korkutan da, en çok zayıflatan, en çok panikleten ve en çok tükenişini hızlandıran saldırılara yönelmesini sağlayan da bu dostluklardır. Öyleyse, bu dostlukların, küçük hesaplarla, basit yaklaşımlarla bozulmasına meyil vermemek dostluğun taraflarının, parçalamak ve dağıtmak ise dostluğun düşmanlarının görevleridir. Herkes kendi görev bilincine uygun hareket etmelidir.

Türk hakim sınıflarının saldırıları karşısında son sözün savaşın olacağı gerçeğini beyinlerimize kazırken, bir akım olarak gündeme gelen "savaş karşıtlığı" bilinçli ve bilime uygun bir içerikle doldurup "haksız savaş karşıtlığı" olarak gündeme oturtulmuş, haklı savaşımızın ve savaşımın "utanılacak" hiç bir yanının olmadığını, utanması gerekenlerin bu iki ayrı ritelikteki ayrıştırıp, toptan karşı çıkışı yeğleyenlerin hareket tarzı olduğunu beyan etmekten çekinmemelidir. Ve bu akımın, ortamın etkisinde kalan dostlarımızın gerçekleri görerek düştükleri veya düşmek üzere oldukları bataklığı göstererek yapıcı bir tarzda, sonunu yeniden ele almalarını sağlamalıdır.

Olgunlaşmış dönem olarak 1918-19 sürecinin kimleri nereye götürdüğünü ve bu gün savaşın bir tarafını oluşturmuş Türk hakim sınıflarının, esas olarak bu süreçte çiziliğe ihtiyaç duymadan kendini ifade eden çizginin ve statünün korunması ile yükümlendirilmiş olduğunu sonuçlarıyla birlikte görmek ve Osmanlı askerlerinin 1400'lü yıllarda iyice kafalarına yerleştirilen "sonuçları düşünen adam cesaret sahibi olamaz" sözünün ahmaklığına düşmemek, gelecek için hat çizmede tayin edici bir öneme sahiptir.

Düşmanı değil, dostlarımızı cesaretlendirmeliyiz, umutsuzluğu ve haklı olarak geleceksizliği hiç çekinmeden düşmana dayatmalıyız. Düşman korkmalıdır, korkuyorda ve korkmakta da yerden göğe kadar haklıdır. Devrim savaşçılarının her geçen gün daha da ustalaşarak yürüttükleri savaşım, her geçen gün daha da genişleyen saflar, vurulan darbeler, boşa çıkan planlar ve çaresizlik içerisinde kendilerince yapılan aptalca hatalar onların korkularının haklı dayanağıdır. İşte güçlendirilmesi gereken bu dayanağıdır.

Özgürleşmiş düşünceye pranganın, ezile ezile, sömürüle sömürüle, savaşa savaşa çelikleşmiş bedene kurşunların karemediğini, devrim kervanının "dar boğazları" aşmadaki ustalığını, önce yaşayarak ve yaşamı savaştırmak, ama sonra gerekirse ölüme ve ölüme savaştırmak, yaşamaştırarak göstermek bizim görevimizdir. Varsın cellatlar kellelerimizi zehir kaplarına asınsınlar, varsın panzerlerle sürüklesinler bedenimizi, varsın korkularını bunlarla bastırabileceklerini sansınsınlar. Yok oluş onlarıdır ■

tilmeye çalışmış zorlama teorilerle de aşamayacağımızın bilincinde hareket edilmelidir. Heleki söylediğin her söz gerçekte sahip olduğun misyonunda üstünde, daha geniş kesimlerde, gerçekliğinin bilinmemesi nedeniyle ciddiye alınır gibi oluyorsa, o zaman her kelimeni daha da ölçüp biçerek, kalıbına uygun olup olmadığını anlıyarak sarfetmek zorundasındır.

Çünkü bunu diktate almadığın noktadan itibaren, artık yol ayırma yaklaştığının ve yönünü değiştireceğinin sinyallerini de veriyorsun demektir. Pek tabii olarak, yapı kendisini onun bu fütursuzluklarına göre şekillendirmeyeceğine göre, o kendisini bu yapıya göre şekillendirmeye zorunluluğunu tanımadığı içindir ki, ona ayırım noktası gösterilmekten de korkulmaz.

Diğer yandan bilinir ki, dostluklar gönüllü ve zorunlu olarak ayrışır, birincisi; isteyerek ve bilerek geliştirilmiş iken, ikincisi; dosta duyulan ihtiyacın yada bir kovalamacanın, sıkışmışlığın gündeme geldiği süreçte sığınma biçiminde kendisini gösterir. Bizler, sığınma ihtiyacı duyulmasından dolayıda olsa, bizlere bir adım yaklaşmış olanı kendimize daha da yakınlaştırmak için çalışmayı benimseriz. Ancak yine bilinir ki, tek taraflı olarak beslenen iyi niyet, hiç bir zaman bir dostluğun sürekliliğini sağlamaya yetmemiştir.

Bugün gerek bireysel ve gereksede yapısal olarak bu iki tipte dostlarla karşılaşmaktayız ve giderek daha çok karşılaşacağız. Bu nedenle dostlarımızın niteliğini anlamak için her geçen gün biraz daha fazla çaba sarfetmeyi ve onların hangi durumda nasıl tepkiler göstereceklerini önceden kestirebilmeyi başarmalıyız. Bunu yapamazsak, muharebelerimizde kendimizi olduğumuz gibi ortaya koyamaz ve başta yaptığımız planların uygulanmasında başarısızlığa uğruşuruz. Neyin üzerine, kimin üzerine ve nereye kadar soruları, henüz düşmanın saldırılarının tam olarak yoğunlaşmadığı, ancak yoğunlaşabileceği bu süreçte aciliyetle yanıtlanmalıdır. Çünkü o muharebeye tutuştuğumuzda, gerek kendi öz güçlerimiz ve gereksede yazımızın esas olarak konusu olan çevremizdeki dost güçlerin, savaşma kapasitesini, dayanıklılığını görüyor ve biliyor olmalıyız.

Bu konuda düşmandan dahi öğreneceğimiz çeşitli uygulamalar göze çarpmaktadır. Saldırıyı başlatmadan önce hazırlık kapsamı içerisinde değerlendirilebilecek şekilde yapılan iç düzenlemeler, onun gerçek dostlarının birleştirilmesine ve kendisi açısından zayıfların orta-

Zeldağı Şehitleri Namluların Kızılığında Yaşiyor-Savaşıyor

21

Ocak 1993. Bir ihbarı değerlendiren faşist Türk ordusu, bütün gücünü Pülümür'e yığmıştı.

Düşmanın her hareketini konumlandığı yerden izleyen TIKKO gerilla birliği, sabaha karşı çatışmaya başladı. Düşman telsizlerinden "yanşamıyoruz" feryatları duyuluyordu. Düşmanla uzunca bir süre savaşan gerilla birliği operasyon bölgesinden çekilmeye başladı. Gerilla birliği, Zeki Peker (Hamza) isimli yoldaşlarını bu geri çekilme esnasında şehit verdi. Gerilla birliği operasyonun ardından bu kezde Munzur'un dondurucu soğuğu ve fırtınalarıyla karşı karşıya kalmıştı. Munzur'un dondurucu soğuğu biyolojik ve fizyolojik olarak kanın ve hücrelerin hareketini olumsuz yönde etkiliyordu. Mücadeleyi canları pahasına sürdürenler için yaşam ile ölüm arasındaki çizgi hiçte zannedildiği gibi kalın değildi. Düşmanın çevre köylere karakol kuracağını düşünen MLM bilimiyle donanmış TIKKO birliği, insanı kaskatı yapan dondurucu soğuğa rağmen yürüyerek düşmanın çemberini kırmayı hedefliyordu. Fakat birinci düşmanı mağlup eden gerilla birliği, ikinci düşmana (kara, dondurucu soğuğa ve fırtınaya) ertesi gün, 22 Ocak günü iki şehit verdi. Erkan Fener (Ali Ekber) ve Ali Demirdağ (Doktor Hüseyin) yoldaşlarının yanında donarak şehit düştüler. Gerilla birliği üyeleri yoldaşlarının acılarını yüreklerine gömererek partizan inancıyla yürüyüşe devam ettiler. Günler süren amansız yolculuğun ardından gerilla birliği nihayet bir köye varabilmişti. Köylülerinde yardımıyla evlere getirilen gerillalardan kimi şuurunu kaybetmiş, kiminin eli ve ayağı kırılmıştır. Tedavileri süren gerillalardan Ali Ekber Batasul (Orhan) 4 Şubat'ta şehit düşerek yoldaşlarının yanına güneşe uğurlandı. Ali'nin ardından bir yiğit partizan daha şehit düştü, 7 Şubat'ta şehit düşen bu partizan enternasyonalizmin kızı Barbara Anna Kistler (Kinem) idi. 10 Şubat'ta da Munzur bir şehit daha gömdü başına.. Evet Munzur'un dondurucu ve cananlığı soğuğu Alişan Yalçın (Bahtiyar) da

koparıp aldı yoldaşlarından.

Zeki Peker (Hamza) TIKKO Savaşçısı, Erkan Fener (Ali Ekber) TIKKO savaşçısı, Ali Demirdağ (Doktor Hüseyin) TKP(ML) üyesi, Ali Ekber Batasul (Orhan) TIKKO savaşçısı, Barbara Anna Kistler (Kinem) TKP(ML) ve MK Onur Üyesi, Alişan Yalçın (Bahtiyar) TKP(ML) Üyesi.

Bu yiğit ölümsüz altı partizan, 23 yıl önce çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın önderi İbrahim Kaypakkaya'dan devraldıkları proletarya partisini içten ve dıştan gelen her türlü saldırıya ve sapmaya karşı gözbebekleri gibi koruyup kollayarak, önderlerinin canı, yüreği, beyni ve kanıyla yaratmış olduğu mücadele çizgisinde kırlardan şehirlerle doğru iktidarı parça parça uzun süreli halk savaşı yoluyla alıp, emperyalizmi, feodalizmi ve her türden gericiliği yok ederek halk iktidarını kurup, sosyalizmin inşasını, nihayi hedef olan sınıfsız, sömürsüz, savaşsız almacağı varma yolunda bedenlerini toprağa, mücadelelerini yoldaşlarına armağan ederek ölümsüzleştirdiler.

Bu yiğit altı partizanın her birinin inananak canları pahasına verdikleri mücadeleden önemli oldukça değerlidir. Ama içlerinden birinin, Alplerden, Munzura uzanan yolculuğunda proletarya partisi sallarında verdiği mücadele sonucu şehit

Ve hep birden haykırtarak
Yoldaşlar feda ise bu yola canımız
Kesilür zaferimiz, sasmamız silahlarımız
Ve yine haykırtıyoruz
Bin kere yemin ettik bin kere
Kızıl bayrak dibeğeğiz çarpıştığımız tepelere
Kızıl bayrak dibeğeğiz her yere
Orak çobitli koca ellerle.

Partisi yetkilileriyle röportaj yaptı ve görüşmeyi kondu çalıştığı gazete aracılığıyla İsviçre proletaryasına aktardı. Barbara, İsviçrede devrimci gruplarla mücadele içinde uzun bir süre birlikte hareket etti. Fakat bu grupların küçük-burjuva düşünceleri artık Barbara'yı tatmin etmiyordu.

Ve Barbara, ilişkilerinde sıkıştırarak 1986 yılında TKP(ML)-YDB aracılığıyla TKP(ML)'nin görüşleriyle tanıştı. TKP(ML) ile tanışmasından sonra Barbara İsviçre'de verilen hiçbir konferansı kaçırmıyor, TKP(ML)'nin Almanca çevrilen belgelerini ve dokümanlarını okuyarak TKP(ML)'nin görüşlerini daha iyi anlamaya çalışıyordu. Bu çalışmalarından sonra

düşerek ölümsüzleşen Barbara Anna Kistler'in vermiş olduğu mücadeleden devrimci proletarya partisi sallarındaki önemi apayındır.

Barbara Mawa
(Bizim Barbara)

21 Ekim 1955 yılında İsviçre'nin başkenti Zürih'te dünyaya açtı gözlerini. Barbara orta öğrencilik yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. Daha sonraları inandığı devrimci düşünceler doğrultusunda kendisini geliştiren Barbara birçok anti-faşist, anti-emperyalist gösterilere katıldı. Bu dönemlerde ezilen halkların mücadelesiyle yakından ilgilenmeye başladı. 1980'de Peru'ya giderek PKP (Peru Komünist

TKP(ML) sallarında mücadele vermek için 1988 yılında Türkiye'ye geldi ve bir daha Türkiye'den ayrılmadı. 19 Mayıs 1991'de faşist kolluk güçlerinin Hasanpaşada gerçekleştirdikleri katliamda yoldaşları TKP(ML)'nin önder kadrolarından TMLGB'nin ilk genel sekreteri İsmail Oral ve Hatice Dilek katledilirken, aynı anda bir başka eve yapılan baskında sağ ele geçirildi. Yakalandığı süreçten itibaren işkence tezgahlarında ve zindanlarda komünist bir tavır sergileyen Barbara, faşizmin savunucu mekanizmaları mahkemelerde "Beni ancak enternasyonalist proletarya yargılar, siz değil" diyerek, kendi mahkemelerinde faşizme hak ettiği yanıtı vererek, önderi İbrahim Kaypakkaya'nın geleniği tekrarladı. Barbara'nın bu komünist tavrı karşısında yenilgiye uğrayan faşizm onu tutuklu olarak Bayrampaşa cezaevine gönderdi.

Yaklaşık yedi ay cezaevinde kalan Barbara, cezaevinden çıktıktan sonra kısa bir süre için İsviçre'ye döndü. İsviçre'de bir ay kaldıktan sonra tekrar Türkiye'ye geldi. Bu süreçten itibaren ilişkilerini yeniden sağlamlaştırarak Barbara'nın artık tek bir hedefi vardı. Halk Ordusu TIKKO'ya katılarak yoldaşlarının yanında savaşmak. Bu inanç ve özlemle 1992 Haziranında Bingöl-Diyarbakır hattındaki gerilla birliğine katıldı. Barbara kısa süre içinde dağ yaşamına uyum gösterdi. Yoldaşları ve çevre köylülerle kurduğu sıcak ve cana yakın ilişkiler nedeniyle Barbara sevilen ve sayılan biri oldu. Özellikle köylüler, onun ta İsviçre'den gelecek kendi evlatlarının yanında savaşmasını büyük bir hayranlık ve saygıyla karşıyorlardı. Fakat Barbara'nın gerilla yaşamı kısa ama dolu dolu geçti. O, 7 Şubat'ta bedenini Munzur topraklarına, mücadelesini ise çeşitli milliyetlerden emekçi halka ve enternasyonalist proletaryaya armağan ederek ölümsüzleşti.

Barbara Anna Kistler (Kinem) Altınçığa giden yolda bütün özgürlük savaşçıları gibi ölümsüzlük sembolü olarak kalplerimizde yaşamaya devam ediyor ■

Erhan Öztürk (Ramazan): 1967 yılında yoksul bir memur ailesinin çocuğu olarak dünyaya merhaba dedi. Öğrencilik yıllarında ailesinin yoksul olması nedeni ile hem çalıştı, hem okudu. Bu tempo ile liseyi bitirdi. Küçüklüğünden beri haksızlığa, adaletsizliğe karşı çıktı ve bunu bir prensip olarak benimsedi.

Erhan doğduğu ve büyüdüğü İstanbul Tozkoparan semtinde MLSPB sallarında devrimci mücadeleye atıldı. Kendini siyasal olarak yetkinleştirirken, eylemlere de katılıyordu. Siyasi olarak kendini geliştirmeye başladığı zaman THKP-C ile İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini karşılaştırarak kafasındaki soru işaretlerine yanıt bulmaya çalışıyordu. Bu çalışma esnasında İbrahim Kaypakkaya'nın Seçme Esaslar kitabını okuduktan sonra bu soruların çözüldüğünü gördü ve 1989 yılında MLSPB'den ayrılarak TKP(ML) sallarına geçti. 1990 yılında kendi isteğiyle Dersim'de gerillaya kabildi. Erhan Öztürk gelişmeye çok açık biri olduğundan, kısa bir süre içinde parti üyesi oldu. Daha sonra proletarya partisinin Karadeniz'e çıkardığı gruplar içerisinde yer aldı. 1992 yılında OPK sonrası MK tarafından TIKKO Genel Komutanlığına ve Karadeniz Bölge Komutanlığına atandı. Şehit oldu.

Yolumuzu Aydınlatıyorlar

BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ VE ALTINÇAĞ yolunda özelden Türkiye, genelde ise dünya topraklarına daha gur filizlenmek için tohum olan tüm parti ve devrim şehitlerini saygıyla anıyor. Yaşam mücadelelerini kendimize rehber edinerek ilerliyoruz ■

Onlar Partizandı
Ölümleride Partizanca Oldu

ğında Erhan Öztürk halen bu görevleri yürütmekteydi.

Hasan Özdoğan (Ali Haydar): Yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak 1956 yılında Dersim'in Nazimiye ilçesinde doğdu. 1992 yılında Topçam dağlarında faaliyet yürüten gerilla birliğine 2 Nolu ABK Komutanlık üyesi olarak atandı. 1.5 yıl bu görevi yürüttü, bir süre sonra Artvin birliğinde görevlendirildi. Burada komutan yardımcılığı görevi verildi. Hasan Özdoğan şehit düştüğünde TKP(ML) üyesi, Karadeniz Bölge Komutan Yardımcısı ve Bölge Komutanlığı yedek üyesiydi.

İhsan Şimşek (Memo): Sivas'ta dünyaya geldi. Neşeli, sempatik, sevilen bir gerillaydı. İsmail Bulut ile beraber Kaçkarlara gidip, buradan Dersim'e geri dönmüştü. İhsan Şimşek şehit düştüğünde TKP(ML) üyesi ve bulunduğu gerilla birliğinin siyasi komiseriydi.

Muharrem Kaya (Veli): 1968 yılında Sivas Divriği'de doğdu. 1986 yılında TKP(ML) imzalı bildiri dağıtarken yakalandı ve tutuklandı. Kısa bir süre sonra Kay-

Erhan ÖZTÜRK

seri cezaevinden firar etti. Baba Erdoğan'la 1989-90 yılında birlikte idi. Birlik sonrası Artvin birliğinde görevlendirildi.

Adem Asal (Haşim): 1967 yılında Kars'ın Hanek köyünde doğdu. LK düşüncesiyle 1989-90 yıllarında Cumhuriyet Üniversitesi'nde okurken tanıştı. 1990 Nisan'ında TMLGB operasyonunda gözaltına alındı ve tutuklandı. 1992 Şubat'ta 10 yoldaş ile birlikte Kayseri cezaevinin duvarlarını yıkarak firar etti. Daha sonra Artvin birliğinde görevlendirildi.

Erhan Öztürk komutasındaki gerilla birliği, kızıl partizan Nilüfer Atay'ın şehit düşmesinin ardından Yusufeli Karakolu'nu bombalamaya karar verir. Yusufeli Karakoluna gitmek için bir minibüsü kamulaştırıp yola çıkarlar. Yolda beyaz ordu güçleri'nin aramasına rastgelin gerilla birliği, şoförün korkup aracı askerlere doğru sürmesiyle çatışmaya başlar. Çatışmanın ilk anında İhsan Şimşek (Memo) yaralanır. Yoldaşlarını düşman çemberinden kurtarmak için "Siz gidin ve uzaklaşın ben onları oyalayım" der ve yaklaşık

beş dakika sonra şehit düşer. Daha sonra gerilla birliği çatışarak Yusufeli ilçesi merkezine sığınır. Burada da düşmanla çatışan gerilla birliği, memnuniyetle bitince özel tim tarafından sağ olarak yakalanır. Gerilla birliğinin faşist kolluk güçleriyle çatışması Artvin halkı tarafından sempatisiyle karşılanmış ve gerillaya olan sevgi daha da artmıştır. Halkın bu sempatisini kırmak ve gözdağı vermek amacı ile faşist Türk devletinin kanemici kolluk güçleri, sağ ele geçirdiği Erhan Öztürk, Hasan Özdoğan, Muharrem Kaya ve Adem Asal'ı kurşuna dizerek katletti.

Artvin'de şehit düşen bu yiğit beş halk savaşçısı, yeni bir destan yaratmak, daha gur filizlenmek için Karadeniz topraklarına tohum oldular.

İnançları uğruna şehit olmanın bilinciyile ölümsüzlüğü keşfeden beş yiğit partizanı saygıyla anıyoruz.

Budur Tarih

Budur bugün

Ey kutlu gelin

Göreceksin

Bu tarih önünde

Cümle iblisi ditz çökertilecek.

Özür ve Düzeltme

1.15 Ocak 1996 tarihli 32. sayımızın 22. sayfasındaki (Tarih) Mehmet Düzel'in yaşamını ve mücadelesini anlatan yazıda, Mehmet Düzel'in doğum tarihi bilgisayar hatası sonucu 1995 diye yazılmıştır. Doğrusu 1955 yılı olacaktır. Bu hatayı düzeltir ve tüm okuyucularımızdan böylesi bir hata için özür dileriz ■

lan güçlü kılıyor ve her zorluğun üzerine yürüteceği cesareti ve bilincini veriyor. Bu niteliklere sahip savaşçılardan oluşan Halk Ordusu, iç birliği ve bilince çıkarılmış çelikten disipliniyle yüksek savaşma kabiliyetine sahiptir. Ve halkla arasındaki birlik bağları güçlüdür. Bugün savaş bölgelerindeki halk, beyaz ordunun tüm baskı, sürgün, iktisadi abluka ve kalliamlarına rağmen, evlatlarını Halk Ordusu safına kendi elleriyle katıyor, destek veriyor, ekmeğini, evini gerillayla paylaşıyor, gerillaya istihbarat veriyor ve örgütleniyor, her geçen gün Halk Savaşıyla daha bir bütünleşiyor. Tüm bunlardan dolayı, Halk Ordusunun, hala teknik, donanım, mali ve sayısal olarak beyaz ordudan güçsüz olmasına rağmen, stratejik açıdan güçlü olduğunu söylüyoruz. Ve böyle bir ordunun uzun süreli bir savaş içinden geçerek, zayıftan kuvvetliye doğru gelişmesini hiç bir güç engelleyemez. Çünkü o, "**kağıttan kaplan**" olan beyaz ordunun tersine, ezilen milyonların "**demirden yumruğu**"dur. Ve tarihin ilerleyen karşı konmaz yasası gereği, kazanmaya mahkumdur.

Böylelikle meselenin canalıcı odak noktasına geliyoruz. Burada önümüze şu çıkıyor. Yukarıda izahatını yaptığımız kavrayışı bize veren nedir? Ve bu sayede emperyalist haydutlarında desteğiyle teknik, donanım, mali olarak ve ayrıca milyona dayanarak sayısal bütünlüğü ve muazzam olanaklara sahip bir orduyu, bugün sayısal, teknik, donanım ve mali açıdan çok cılız olan bir güçle uzun süreli bir Halk Savaşıyla silip süpürecekimize: bizi kesin ve berrak olarak ulaştıran, bize bu gücü ve cesareti veren nedir? Bu, Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir; ve bu sayede sınıfa ve halka güvenimizi derin ve sarsılmaz şekilde güçlü tesis edişimizdir. Gücümüz ve cesaretimiz buradan geliyor. Ama bu, durup durduk yerde kendiliğinden sağlanan bir olgu değildir. Bunu sağlayan bir Komünist Partimizin oluşu, tüm meseleyi açıklamaya yeterlidir. Odak nokta budur; ve belirleyicidir. Çünkü; beyaz ordunun hareket tarzını belirleyen siyaset, gerici idealist dünya görüşüdür. Halk Ordusunun hareket tarzını belirleyen siyaset ise, ilerici, materyalist dünya görüşüdür ve bu ideolojinin diyalektik gibi afallatıcı, muazzam bir yöntemi mevcuttur. Gericilerin ideolojisinin yön verdiği askeri çizgi, bu anlamda da uyguladığı strateji ve taktikler Halk Ordusunun strateji ve taktiklerinden geridir. Ki, savaşta belirleyici olanda, silahları kullanan insanlara hangi ideolojinin yol gösterdiği, yani, insan unsurunun savaşta tayin ediciliği hangi ideolojiyi rehber edindiğiyle somutlaşır. İşte savaşın orduların savaşta yeteneklerini ifade eden strateji ve taktiklerini de, bundandır ki, rehber ideolojileri belirler, bu ideolojilerin hükmettiği insanlar tayin eder.

Halk Ordusunun rehber ideolojisi, Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir; öncüsü Maoist Partidir. Böylece biz, tankıyla-topuyla, uçağıyla-kimyasal silahıyla bir milyonun üzerindeki ordusuyla ve ağa babaların emperyalistlere rağmen, gericileri tuz-buz edip mezara gömecek olan yer yüzünün en güçlü silahına, proleterya ideolojisine ve yüzünün en büyük güç kaynağı olan ezilen sınıf ve halkın özgücüne sahibiz. Bundandır ki, tüm olanaksızlıklara ve zorluklara karşın, Maoist Parti önderliğinde Halk Ordusunun Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda yürüttüğü ezilenlerin kurtuluş savaşı her geçen gün gelişip güçlenmekte, büyümektedir.

İşte İspatı:

Biz yukarıdaki söylemimizi somut-

laştırmak istiyoruz. Bunun için, Maoist gerillaların çok yönlü güçlüklerle, olanaksızlıklarla karşı karşıya olduğu en zor süreçlerinden olan, 1994 Ocak ayında başlamayı, Maoist gerilla savaşının muhteşem gücünün görülmesini daha bir çarpıcı kılacağı gerçeğinden hareket etmeyi uygun gördük.

Bilindiği gibi, 1993 Ekim ayında Öncünün MK-SB toplantısında alınan bir karar altında Öncü içinde mafya tipi bir çirkef hizip örgütlenmesi başlamış, 94 Nisan'ına kadar Öncünün ve Halk Ordusunun önünde adeta bir takoz görevi yapmış, bir çok olanığın heba edilmesi söz konusu olmuş, ordu bozunculuğu yapılmış ve nihayetinde azımsanmayacak derecede tahribatlara yol açıp, bir çok değerimizde gaspederek, 14 Nisan 1994 tarihinde cepheden bayrak açmış, Partimizi ve Ordumuzu bir süre kendileriyle uğraşmak zorunda bırakmışlardı. Öncü ve Ordu bir süre, ama savaşı tali plana bırakmadan, bu sorunu ideolojik-siyasi ve örgütsel yönleriyle Parti bünye ve tabanına, sınıf ve halkımıza, devrimci kamuoyuna ve emernasyonal proleterya entrikaları, çirkeflileri ve çarpıtılmaları açıklamak, berraklaştırıp ikna etmek durumuyla karşı karşıya kalmıştı. Ve bu görevde yerine getirmişti.

Diğer taraftan, tamda mafya hizibi faaliyetini yoğunlaştırdığı ve cepheden bayrak açtığı Nisan 1994 tarihinde, faşist ordu Öncüye ve gerillaya karşı kuşatma ve imha hareketini başlattı. Öncünün faaliyeti olan her alana devlet olanca gücüyle yüklendi. Tarihimizde böyle kapsamlı bir düşman hareketiyle ilk kez karşılaşıyorduk. Kamuoyunun yakinen bildiği gibi, beyaz ordu, 100.000 kişilik bir güçle ve havadan savaş uçak ve helikopterleri desteğiyle yüklendi. Böyle bir güce karşı, sayısı yüzlerle ifade edilen bir gerilla kuvvetiyle karşı koyduk. Yüzlerce köy düşman tarafından ateşe verildi. Binlerce köylü sürgün edildi. Onlarcası katledildi. Ormanlar ateşe verildi. Dağ taş bombalandı. Kuşatma ve imha hareketi, iktisadi ablukayla güçlendirildi. Bunda amaç, halkı açlıkla karşı karşıya bırakıp göç etmeye zorlamak ve böylece gerillayı halktan koparıp son ölümcül darbeyi vurmaktır. İşte böyle sine koşullar içinde, Halk Ordusu gerillaları karşı koydu, savaştı ve bu koşullar hala mevcudiyetini koruyarak süregidiyor. Düşmanın 94'te başlattığı kuşatma ve imha hareketi devam ediyor. Bugün tarih, 96 Ocak. Biz bu tarihler arasındaki (Nisan 94'ten, Ocak 96) süreci somut verilerle vermeyi uygun gördük. Ki, yazının başında izah etmeye çalıştığımız ve iddia ettiğimiz olgunun özü daha derinlemesine ve berrak bir şekilde kavranılabilsin.

İçinde bulunduğumuz savaş koşulları, bahsettiğimiz tarihler arasında cereyan eden eylemlerden onlarcası hakkında tam ve kapsamlı olarak bilgi sahibi olmamızı en azından şimdilik engellemiş durumdadır. Böylece, sadece net ve teferuatlı olarak bilgi sahibi olduğumuz eylemleri ortaya koyacağız.

Ve bilanço:

Nisan 1994 Ocak 1996 tarihleri arası:

Gerilla eylem sayısı: 65

Eylemlerin il ve ilçelere göre dağılım oranı: Dersim merkeze bağlı kırsal kesimde 3, Pertek 3, Nazimiye 4, Çemişgezek 6, Mazgirt 7, Ovacık 10, Hozat 15,

Artvin-Borçka, Ardanuç ve Yusufeli'nde birer olmak üzere 3.

Tokat-Almus'da 2.

Sivas-Hafik'de 1.

Elazığ'da 1.

Bingöl-Herdif'te 1. Yayladere'de 2.

Erzincan-Kemah'ta 1, merkeze bağlı araziye 6, olmak üzere toplam 65 muharebe.

Bu muharebelerin kiminde, yeni ve bir üst aşamaya sıçratılan yeni muharebeler olmuştur. Bunların sayısı ise 6'dır. Böylelikle eylem sayısı 71'dir. 71 eylemden 44'ü direkt gerilla tarafından planlanarak yapılan saldırılardır. Bu 44 eylemin biçimleri ve kapsamı şöyledir.

14 karakola, 1 Tabura, 1 Alaya olmak üzere düşmanın sabit askeri birliklerine 16 saldırı.

- 6 ilçe (Hozat'a, 5, Ovacık'a 2, Çemişgezek'e 1) baskını; ve bu ilçelerdeki askeri bina ve resmi devlet binalarına saldırı yapılmıştır.

- Köylerde geçici olarak bulunan düşmanın askeri birliklerine 8 saldırı.

- Hareket halindeki düşman birliklerine 9 saldırı.

- Hareket halindeki düşman birliklerine 5 pusula.

- Arazi, köy ve hareket halindeyken karşılaşma vb. gibi gelişen durumlarda çıkan çatışma sayısı 16'dır ve bu çatışmaların %70'i gerilla inisiyatifi altına girip saldırıya dönüşerek düşman hezimetle uğramıştır. Diğerlerinde de, gerilla savunma yaparak emin noktalara çekilip düşmanın hevesini kursağında bırakmıştır.

- Düşman saldırısı ve pususu 9'dur.

Muharebelerin sonucu ise şöyledir:

- Beyaz ordudan 592 (asker, özel tim, polis ve korucu), 17 subay, 3 muhbir ölü, 492 yaralı.

- Halk Ordusundan 60 gerilla ve 4 milis şehit, 7 gerilla yaralı.

Ayrıca, Halk Ordusundan yediği kökleri hazmedemeyen faşist beyaz ordu, 10'larca taraftarı katletmiştir. Yüzlercesini işkenceli sorgulardan geçirip tutuklamıştır.

- 2 Karakol (Kıl Karakolu ve Yayladere Karakolu) yerle bir edilmiş, diğer 14 karakoldan 9'u ağır tahrip edilmiş, 5'ide önemli oranda hasara uğratılmıştır.

- Bir gözletleme kulesi, bir nöbetçi kulesi havaya uçurulmuştur.

- 6 adet BRT 60 Alman zırhlı panzeri (1 tanesi onlarca milyar tutarındadır) roket atışlarıyla darma dağın edilmiştir.

- 5 adet cemse II tanesi cephanedolu içindeki askerlerle birlikte havaya uçurulmuştur.

- 1 adet kar açma grayderi imha edilmiştir.

HALK ORDUSU TARAFINDAN EL KONULAN SAVAŞ GANİMETLERİ:

- 1 Adet Bikisi Makineli Tüfek
- 8 Adet G3 Otomatik Tüfek
- 2 Adet Uçak Savar Namlusu
- 20 Adet G3 Şarjörü
- 700 Bikisi Mermisi
- 1000 Adet Uçak Savar Mermisi
- 1500 Adet Civarında G3 Mermisi
- 1 Adet Büyük Araç Telsizi

Bu kesin verileri toplarsak; 612'si tamamen, 497'si aktif olmak üzere toplam 1109 beyaz ordu askeri savaş dışı bırakılmıştır. Bunu 60 gerilla ve 4 milis kaybıyla 612 beyaz ordu ölüsünü yüzdeye vurduğumuzda, ortalama bir gerillaya karşılık beyaz ordudan 10 askerdir. Yani bire on. Bu orana, aktif olarak savaktan men edilen 497 yaralıya kattığımızda, hemen hemen oran bire yirmi oluyor. Maoist askeri litartürde bu oran bire yedi ortalama olarak geçer. Bu yönüyle durum oldukça iyidir. Gerillanın vuruş gücü yüksek derecededir. İmha ve tahrip edilen ka-

rakol, imha edilen BRT 60 ve Cemse-ler, Halk Ordusu tarafından el konulan savaş ganimetlerini hesaba vurduğumuzda, gerillanın aktif olarak düşmana vurduğu ekonomik darbenin yüzlerce milyar olduğu ortaya çıkıyor. Ayrıca düşmanın 94 yılından beri özellikle Dersim Bölgesine yaptığı askeri yıpratma, on binlerce asker, binlerce kara taşı ve kara savaş aracı, onlarca helikopter ve uçakla düzenlediği onlarca operasyonun mali gideride bir o kadar tutmakta. Uzun süreli böyle bir savaşa, faşist devletin ne ekonomisi dayanabilir, nede ordusu dayanabilir.

Bu tablodan ayrıca şöyle bir sonuçta varmakta gerekir. Eylemlerde düşmandan silah alma meselesine daha çok önem verilmesi ve planlarda bu yönlü hedeflerin sürekli olarak belirlenmesi, gereğinin yerine getirilmesi şarttır. Silah sorununu çözmeye esas aldığımız halkın "**düşmandan ele geçirme**" doğru anlayışımızı, bu anlamda pratiğe geçirmek durumundayız. Genel vuruş tarzımıza göre ele geçirilen silah oranı çok düşüktür. Bu oran gerekli düzeye çıkarılmamıştır. Ki gerekli düzeye çıkarılması, vuruş tarzını nitelik olarak daha güçlü kılacaktır.

HALK ORDUSU KURTULUŞUN ŞAHDAMARIDIR!

Durum ortadadır. Gerçekler ayan beyandır. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları devletinin cılız ekonomisi uzun süreli bir Halk Savaşıyla yükünü kaldıramayacaktır. Beyaz ordu, uzun süreli bir savaş karşısında tutunamayacak, yıpranıp parça parça çöküşe doğru gidecektir. Ki, şimdiden yıpranmadık yeri kalmamıştır. Gerillanın sarsıcı vuruşları, beyaz orduyu psikolojik olarak alt-üst ediyor. Halk, bu düzenden giderek uzaklaşıyor. Bir kopuş sürecini pratik olarak da yaşıyor. Tüm bunlara karşın, Halk Ordusu ilerliyor. Vuruş gücü artarak devam ediyor. Halkla bağları güçleniyor. Sürekli yeni insanlar katılıyor. Halk Ordusunun katılım sorunu yok. Yığınla insanın katılmak istemesine rağmen katılmadığı, seferber edilemediği hepimiz tarafından bilinen bir gerçektir. Buna rağmen, 94'ten günümüze kadar gelinen aşamada Halk Ordusu sayısal anlamda kendisini katlamış, nitelik olarak da daha bir güçlenmiş, hareket ve vuruş tarzı yükselmiş, binlerce yeni insanın Halk Savaşıyla bütünleşmesini sağlamıştır. Yani, devrimimiz ilerliyor.

Beyaz Ordu, çürüyen, eskiyi, yıkılmaya mahkum olanı temsil ediyor. Halk Ordusu yeniyi, haklıyı, ilerleyeni ve tarihsel olarak kazanacak olması mutlak olanı temsil ediyor. Bu coğrafyada yaşadığımız gerçeklerde ispatlamıştır ki, Halk Ordusu halkın tek umdu, geleceği, kurtuluşu, her şeyidir. Onu gözbebeği gibi korumak, bu sefalet ve zulüm düzeninden kurtulmak isteyen her insanın görevidir. Çünkü, eğer bir halkın ordusu olmazsa, kurtuluş da olmaz. Oyleyse; kurtuluşuna sahip çık! Kurtuluşunun şahdamarı olan kendi orduna sahip çık! O'nun ne tür olanaksızlıklar ve zor koşullar içinde savaştığını unutma! Tüm olanaklarını seferber et! Sadece yardımcı olmakla kalma, bizzat savaş siperlerindeki yerini al! Halk Savaşıyla, yani kendi savaşıyla bütünleş! Bulduğun her alanda örgütlen; ve yaşadığın her metre kareyi bir savaş siperine çevir! Ezilen milyonların öfkelerini kuşan ve Maoizmi kumandaya alarak görev başına!

Halk Ordusuyla Zulmün Üzerine, Partiye İktidara, Haydi DAĞLARA!...

Maoist Namluların Muhteşem Gücü Devrimimizi İlerletiyor

Savaşın iki yönü var; ve bunlar birbirleriyle kıyasıya çatışıyor. İki karşıt gücün arasındaki çekişki şiddetli, keskin ve alâbildiğine derin. Bir taraf güçlü, diğer taraf güçsüz. Güçlü taraf faşist Türk devletinin beyaz ordusudur, güçsüz taraf ise, Maoist Parti önderliğindeki ezilen milyonların kurtuluşu için savaşan Halk Ordusudur. Beyaz ordu, bir milyona dayanan sayısıyla dünyanın en büyük ordularından biri durumundadır. Hava, kara ve deniz savaş araç ve gereçleri, donanımı moderndir. Mali ve modernizasyon olarak güçlüdür. Bu yönlerde emperyalistler tarafından da asker ve mali olarak desteklenmektedir. Beyaz ordunun modernizasyonu için katrilyonların harcandığı ve hala da harcanmakta olduğu, günlük burjuva basınında bile çarşaf çarşaf yayınlanmaktadır.

Fakat beyaz ordu güçlü olduğu kadar zayıftır. Bunu neden böyle söylüyoruz? Başkan Mao bize öğretmiştir ki, bir şey yalnızca tek yanlı olarak ele alındığında yanlış sonuçlarla karşılaşılır; özneciliğe düşmek kaçınılmaz olur. Ancak Maoistler böyle davranmaz. Biz ele aldığımız olguyu tüm yönleriyle ve derinlemesine inceleyerek senteze ulaşmayı esas alız. Bu durumda, yukarıda beyaz ordunun güçlü (şimdilik) oluşunu belirtirken, beyaz ordunun bir yönünü dile getirdiğimizin farkındayız. Diğer yönünü derinlemesine incelediğimizde, stratejik olarak beyaz ordunun güçsüzlüğü tüm çıplaklığıyla kendini gösteriyor. Evet, beyaz ordu taktik olarak güçlü iken, stratejik olarak güçsüzdür diyoruz. Çünkü; haksız ve gericidir. Sadece bir avuç komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çıkarlarını korumayı görev edinmiştir. Sınıfın ve halkın çıkarlarına terstir. Kendi bünyesindeki geniş asker yığınının çıkarlarına bile karşıt bir ordudur. Askerleri gönüllü değildir. Subaylarla askerler arasında, askerlerin kendi arasında birlik yoktur. Birliği zoraki olarak, çeşitli baskıcı kurallarla sağlanmaya çalışılıyor. Disiplini bilince çıkarılmış gönüllülük temelinde değil, baskıcı ve gönülsüzlük temelinde dayanan zoraki bir disiplindir. Halkla arasındaki ilişkide de böyledir.

Düşünün; hapis-para cezası ve genel kurmaylığın tüm tehditlerine rağmen 400.000 genç askere gitmeyecek kaçak durumdadır. Halk, evlatlarının faşist orduda askerlik yapmasını istememektedir. Askere gidenler ise gönülsüzdür. Çok az bir kesim istoyerek gidiyor. Bunlar da beyaz ordudaki gerici, baskıcı ve haksız uygulamalarla, daha kışlalardan içeri girerken nizamiye kapılarında karşılaşmaktalar. Böylece beyaz ordunun gerçek yüzünü kapıdan içeri adım atar almaz görmeye başlıyor ve kısa zaman sonra gönülsüzlükleri esas hakim yön haline geliyor.

Faşist beyaz ordunun askerleri, gün gün, an an "safak" beklemekteler. Kü-

çük rütbeli geniş subay kesimi, maaşlarını alacakları aybaşıyla ipe çekmekteler. Askerler, subaylar tarafından verilen görevleri gönülsüz olarak yapıyorlar. Esas düşünceleri ordu içindeki görevleri yerine getirmek üzere değil, ordu dışındaki "sivil" hayatları üzerine tasanlar yapmaktır; ve bir an önce kazasız-belasız "terhis" olmaktır. Bundan dolayıdır ki, subaylar tarafından verilen görevlerin çoğundan sürekli olarak kendilerini sakınırlar, "kaytarırlar." Sürekli ve haksız bir şekilde hakaret ve dayığa maruz kalırlar. Beyaz ordudaki disiplin kuralları ve cezai işlemler, insan onurunu hiçe sayan baskı ve zorbalık dışında birşey değildir. Haksız, baskıcı bir disiplin uygulaması yoğun firarlara ve azımsanmayacak ölçüde intiharlara neden oluyor. Bu niteliklerde milyonlarca asker olsa, ne olur ki? Böyle bir ordunun elinde en modern savaş araçları olsa ne olur ki? Biz söyleyelim: Bu ordu uzun süreli bir savaşa dayanamaz. Savaş kabiliyeti klasik ve düşüktür. Sadece şimdilik güçlüdür. Stratejik açıdan taksizdir. Haksız ve gerici bir savaş veriyor olması; asker yığınının gönülsüz olması; askerlerin birbiriyle ve subaylarıyla aralarında birlik olmaması, hem askerlerin hem de halkın üzerinde gerici bir tahakküm odağı olması; ve en önemlisi de halkla arasında birlik olmaması, vb... Bu yönleri beyaz ordunun gerici ve kof niteliğini ortaya koyar. Dolayı-

bunların arasındaki diyalektik bağ koparmaksızın ele alıp, bu duruma uygun hareket ve hareket tarzı oluşturarak savaşın kazanılabileceğini biliyoruz.

Savaşın beri tarafını, Maoist Parti önderliğindeki Halk Ordusunu ele alalım:

Halk Ordusu, henüz düzensiz gerilla birlikleri halindedir. Taktik açıdan, şimdilik, beyaz ordudan çok güçsüzdür. Sayısal olarak, teknik, donanım, mali olarak beyaz orduyla kıyaslama

şiddetle reddeder. Halk Ordusu, adından da belli olduğu gibi halkın savaşını yürütmenin bir aracıdır. Dolayısıyla, dayandığı temel halktır. Bağımsızlığını korumayı ve kendi özgücüne dayanmayı esas alır. Uluslararası alanda aldığı destek; enternasyonal proletaryanın manevi, yani ideolojik desteğidir. Ki, bizce önemli olan da budur. Bu özellikler, bizim savaşımızı diğer tüm savaşlardan ayıran temel özelliklerdir. Ve bunu sağlayan da ideolojimizdir, Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir.

Halk Ordusu, kendi içinde demokrasiyi uygular. Demokrasiyi, disiplini çelikleştiren, savaşa yeteneğini geliştiren vaz geçilmez bir olgu olarak ele alır. Disiplini ise bilince çıkarılmış, zorunluluğu kavranılmış gönüllülük temelinde dayandır. Disiplin baskı yaparak değil, yoğun siyasi eğitimle bilince çıkararak sağlanır. Bu sayede, yani ordu içinde Parti tarafından yürütülen siyasi faaliyet sayesinde savaşçıların birbirleriyle birliği, savaşçılarla komutanlar arasında, savaşçılarla siyasi komiserler arasında güçlü, demirden bir birlik vardır.

Halk Ordusuna katılım zoraki ve baskıyla değil, tersine, kurtuluşun Halk Ordusuna katılıp savaşmakla olacağını kavrayarak gönüllü şekilde olmaktadır. Ve ne için savaşıklarını biliyorlar. Halk bir savaş yürütüyorlar. Sınıfın ve halkın öz menfaatleri için, bizzat onların kurtuluşu için savaşıklarını, halka baskı uygulamaz, canlarına ve mallarına zarar vermez, kendi gözbebekleri gibi korurlar. Zulüm ve sömürü cendresinden kurtulmalarını sağlayacak olan kendi öz savaşları Halk Savaşına katılıp, savaşı zaferle taçlandıkları için halka bilinç götürmeyi hedeflerler. Bunun için savaşılır. Ülkemizde bu görevi yerine getirmenin zorunlu ve kaçınılmaz şartı olarak savaşmayı seçmişlerdir. Halk Ordusunun savaşçılarının nitelikleridir bunlar. Bu nitelikleri on-

larıyla, bugün güçlü oluşu geçicidir. Stratejik olarak güçsüzdür ve esas olanda budur. Yani o çokça şişirilen faşist beyaz ordu, aslında sadece "kayıttan bir kaplandır" ve yerle bir olmaya mahkumdur. Ancak bu, onu taktik olarak yani tek tek muharebelerde küçümsediğimiz anlamına gelmez. Tersine, stratejik açıdan güçsüzlüğü ne kadar gerçek ise, taktik olarak güçlü oluşu gerçekçinden hareket ederek

yapılamayacak kadar güçsüzdür; ve savaş, günümüzün en ilkel olanaklarıyla yürütülmektedir. Maddi olarak yardım aldığı, dayandığı hiçbir devlet yoktur. Böyle bir dayanağı doğruda görmez. Böyle bir durumu, bağımsızlığını ve tabiki niteliğini de yitirmenin, bağımlı ve başka bir niteliğe evrilmenin, yani halkın çıkarlarına karşıt hale gelmek olduğunu ta başından bilince çıkardığından, ilke düzeyinde bunu

Partizan Sesi

ALTINÇAĞ YAYIMCILIK

Basım Sanayi Limited Şirketi

■ Sabit ve Yazışma Müdürü: Özlem DALMAZ
■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI

■ Yönetim Yeri: Binbirdirek mah. Piyerloti cd. Onur Apt. 41 / B. D:8 Çemberlitaş - İstanbul

Tel: (0212) 517 15 12 - (0212) 511 89 49 Fax: (0212) 638 17 59

■ Dergi: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

BÜROLAR

- KARTAL: İstasyon arkası, Pınar İşhanı-pasajı Kat:4 / 57 Tel/fax: (0216) 353 38 12
- İZMİR: 853. sk. Bilen İşhanı No.27 kat 6/610 KONAK-İZMİR. Tel/fax: (0232)445 26 17
- KAYSERİ: Sivas cd. Stad İşhanı, K: 6 no: 605 Tel/fax: (0332) 222 52 10
- ADANA: Cemal Günel cd. Özgül İşhanı, K5, No: 28 ADANA. Tel: (0322)351 74 30
- ELAZIĞ: İ. Harput cad. Korkmaz İşhanı no 3 kat 6 / 502. Tel: (0424) 236 48 76
- MERSİN: Mesudye mah. 52. sk. no: 35/15 Tel/fax: (0324) 336 22 73
- ÜMRANIYE: Eski Ankara Yolu Tosunlar İşhanı no: 43 Kat 4 Söğazi/İstanbul
- YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 Köln-DEUTSCHLAND
Tel: 221 130 1629 - Fax: 221 130 1630
- ATINA: Bezenepoy-5, 7. OS N:6 Flata Katings ATHENS-GREECE Tel/fax: (0030) 1 341 05 71